
Cindy
Gerard

Cindy Gerard

Dublură perfectă

Perfect Double by Cindy Gerard

Traducere de Liliana Anton

Capitolul 1

Cu un pahar pe jumătate umplut cu scotch în mână, Logan Prince rămăsese cu privirea la panorama oraşului Houston care, în noapte, îţi lua ochii. Cu treizeci de etaje mai jos, un regiment de lumini sclipitoare ale

oraşului şi circulaţia care se încolăcea ca un şarpe, toate ardeau ca o procesiune de lumânări în ceaţa smogului şi a umidităţii unei luni de iulie.

Banii familiei Prince îi cumpăraseră această panoramă pe care o poţi contempla de la ultimul etaj. Fiind fiul lui Preston Prince se născuse cu un cont în bancă echivalent cu Fort Knox şi crescuse educat cu principiul: „Banii aduc succesul, succesul naşte bani!”. Şi putere, întotdeauna putere.

Se îndepărtă din faţa ferestrei, apoi dădu pe gât băutura, golind paharul. Era aproape miezul nopţii. Cu o oră în urmă începuse să-şi simtă stomacul acid, ca pe un clişeu

persistent care îi răsucea, într-o strangulare, gândurile.

Cu expresia feţei într-o grimasă de dezgust, se îndreptă spre bar.

— Niciun motiv să fii original aici, Prince, murmură el, în timp ce îşi umplu paharul cu gheaţă proaspătă. În seara asta se părea că nu este capabil de originalităţi. Adevărul era că nu voia să se gândească la nimic. Ar fi vrut să scape.

Da, acesta era un lucru la care merita să se gândească. Melancolic, îşi acoperi gheaţa cu scotch. Ar fi vrut să iasă din toate problemele, cu toate că, dacă cei care se mişcau pe acolo, sau îşi strângeau mâinile şi care abia mai vorbeau, având o nesăţioasă poftă de

putere, i-ar fi putut citi gândurile, şi-ar fi lăsat urmele picioarelor pe spatele celorlalţi în goana de a se zdrobi unul pe celălalt pentru poziţia lui.

Îşi slăbi nodul de la cravată şi continuă să se uite ţintă la băutură, pierzându-şi însă deodată şi această dorinţă. Sfârşit! Nu acesta era cuvântul potrivit pentru ceea ce simţea? Terminat, până la capăt, complet. Şi toate acestea, numai la vârsta de treizeci şi şase de ani. Era exact ceea ce fusese educat să devină, pentru ce muncise al naibii de greu să obţină. Avea în stăpânire averea cu care se născuse şi o dublase, în efortul de a demonstra că este cu adevărat succesorul tatălui său.

Şi tocmai aici era dificultatea. Venise timpul. Preston Edward Prince, regele ce stăpânea câstelul, voia să se retragă din postul de preşedinte al întreprinderilor Prince. Iar el, Logan James Prince urma să moştenească tronul corporaţiilor unite.

Singur în vârf. Rândul se mişca, precum un ac înfipt într-un disc zgâriat. Îşi mişcă maxilarul, uitându-se lung la colecţia extravagantă de artă expusă la întâmplare de către decoratorul locului, şi se simţi golit. Preţul unei singure piese, al unui singur vas peruvian ar fi putut hrăni o familie de cinci persoane timp de un an. Era înconjurat de opulenţă şi bogăţie. Trăia într-o lume a excesului, unde totul era frumos, râvnit,

steril.

Da, era singur în vârf… şi totuşi atât de copleşit de remuşcări, încât, brusc, se simţi sufocat de lipsă de spaţiu.

Silit de un puternic îndemn, pe care ştia că şi l-ar fi putut stăpâni dacă ar fi vrut, se îndreptă spre uşă. Nu avea nicio idee unde ar fi putut merge. Ştia numai că trebuia să iasă odată de acolo.

Ignorând atitudinea surprinsă atât a liftierului, cât şi a portarului, ieşi în stradă. Umezeala, la fel de densă, ca şi remuşcările sale, îl lovi drept în faţă. Îşi înlătură smochingul de pe umeri şi îl azvârli, împreună cu cravata, în cea mai apropiată cutie de gunoi.

Apoi, începu să se plimbe. Cu

capul plecat, cu pumnii încleştaţi în buzunare. Se plimba cu paşi repezi, de mult timp, fără să ştie sau să-i pese unde se ducea, când simţi din spate lovitura puternică, de oţel parcă, ce-i străpunse coastele.

— Plăcută noapte pentru o plimbare în tihnă, ha? Hai, iubăreţule, continuă să mergi şi n-o să-ţi pătăm cu sânge cămaşa aia albă, aşa de drăguţă.

Vocea avea o răguşeală de şmirghel şi se înălţa într-o disperare sălbatică.

— Şi ţine-ţi mâinile în buzunare, ca să pot şti ce faci cu ele.

Logan făcu precum i se spusese şi uitându-se în jurul lui, abia atunci înţelese unde îl adusese plimbarea lui

fără scop. Nu arăta a fi chiar aleea îndrăgostiţilor. Era partea cea mai îndepărtată şi cea mai nenorocită a oraşului. Şi, bineînţeles, nu acolo era locul unui „îndrăgostit”.

— La portofelul, spuse el, făcând uşor un pas într-o parte, pentru a putea sesiza dimensiunile bărbatului care îl împingea în faţă spre aleea ce se deschidea întunecată la câţiva metri înainte.

— A, chiar asta voiam să fac. O să iau portofelul şi chiar mai mult decât atât. Eu şi cu băieţii ne-am gândit să ne distrăm un pic, scobind niţel faţa aia a ta de băiat drăguţ – nu-i aşa, băieţi?

„Băieţii” se materializau ca nişte şobolani în adâncimile reci şi umede ale

aleii întunecoase, pe care fusese împins Logan.

Luă poziţia de atac înaintea jefuitorilor cu feţele umbrite, a ţăcănitului ascuţit şi a sclipirii lamelor pregătite pentru el. Erau patru, fiecare cu un topor pregătit împotriva societăţii care făcuse din ei şoareci de rigolă, iar din Logan simbolul a tot ceea ce ei nu ar fi putut fi vreodată.

Ştia că voiau să-l dea gata, dar aceasta nu se putea întâmpla fără luptă.

— Îmi pare rău că vă dezamăgesc, domnilor, dar mi-e teamă că nu m-aţi prins chiar într-o dispoziţie de petrecere.

Chicotelile erau lugubre şi

încrezătoare în ceea ce credeau ei a fi o victorie sigură. Ca o haită de lupi îl încercuiră şi apoi îl loviră, îmbulzindu-se deasupra lui într-un amestec de pumni care zdrobeau, ca un caleidoscop de durere ascuţită.

A primit câteva lovituri bune, înainte de a se încovoia. Îl bătură cu o savoare deosebită „şi apoi, dintr-odată se opriră.

— Ascultaţi! Am spus – ascultaţi, fir-ar să fie! mârâi printre dinţi conducătorul grupului, potolindu-şi haita şi reducând-o la tăcere cu o respiraţie greoaie şi o explicaţie de prisos.

— Vine cineva.

Îl lăsară pe Logan. Îi dădură

drumul toţi patru şi el rămase scuipând sânge şi luptându-se să nu-şi piardă cunoştinţa, când auzi un strigăt ascuţit, cuprinzând toată strada, dominator. Strigătul trimise şobolanii să-i dea o lovitură finală, care îl azvârli pe Logan cu faţa drept în mizeria de pe trotuar.

Tăcerea profundă, care îl înghiţi, era la fel de binevenită şi de grăitoare ca şi absenţa pumnilor şi a bocancilor cu vârfuri metalice între coaste. Totuşi, aceasta nu a durat mult.

— Nu poţi să te ridici?

El crezuse că poate. Dar greşise. Singurul lucru pe care-l mai putea face era să geamă.

— Uite, omule, n-am fost niciodată acuzat de a fi îngerul păzitor al cuiva,

nu sunt un erou şi nici prostul nimănui. Se vor întoarce, precum muştele alungate de deasupra berii răsturnate.

Nu-mi pasă cum o faci, dar ar fi mai bine să te ridici naibii de aici şi să o iei din loc.

Răspunzând insistenţei vocii respective, Logan încercă încă o dată. Flăcări îi despicau coastele, precum lovitura unui bici. Revenea la realitate într-o grămadă contorsionată.

Printr-o ceaţă de violentă agonie, auzi un mormăit…

— De ce trebuie eu să mă las întotdeauna înduioşat de acest fel de durere?

Scrâşni din dinţi şi se luptă să ţină

pasul, în timp ce era târât.

— Să fie al naibii, dacă nu dovedim că este aşa, murmură aceeaşi voce adâncă, protestând împotriva greutăţii lui Logan. În fiecare minut se naşte câte un prost, iar noi suntem doi dintre cer mai mari dintre ei. Îmi pare rău pentru tine, dar jur că dacă se întorc şi va trebui să se salveze unul din noi, te descurci cum ştii.

— Destul de… efortul îl costă, dar termină ce avea de spus – cinstit.

— Nu mai vorbi. Mergi numai. Dar nu vreau să zic că asta înseamnă plimbarea ta, în tihnă, de duminică.

Durerea însoţea fiecare nou detaliu descoperit de Logan, în timp ce îşi revenea încetul cu încetul. Un pat

care scârţâie. Cearceafuri curate. Pâlpâitul neonului care clipea uşor, dar constant, printr-o fereastră în camera luminată slab. Şi un parfum dulce, proaspăt, floral – care deveni motivul pentru care încercă să revină la realitate.

Parfumul îl făcea să se simtă confortabil, ca o oază de alinare într-un deşert al mizeriei. Era parfumul unei femei şi odată cu el apăru şi mângâierea mâinilor moi, liniştitoare. Se pierdu în mângâierea lor. Ai fi vrut să rămână aşa, pierdut... şi totuşi, dori să vadă această femeie ale cărei mâini făceau minuni şi al cărei parfum va persista mereu în memorie.

Dar când reuşi, totuşi, cu mare

greutate, să-şi deschidă ochii, şi văzu expresia mânioasă a chipului îngerului său, crezu că va primi o altă lovitură.

— Ai depăşit măsura, Johnny Dallas.

Muzicalitatea vocii ei era întreruptă de tonul mustrător în timp ce, cu o cârpă rece, îi tampona cu grijă fruntea.

— Să cazi în halul ăsta în toiul nopţii. Însângerat, zgâriat şi învineţit, ca o pisică vagabondă nenorocită. N-o să te înveţi minte niciodată? Şi nu găseşti un loc mai bun în care să te cuibăreşti?

Logan era mult prea lovit pentru a putea să o mai întrebe pe această femeie tânără şi frumoasă de ce are

impresia că îl cunoaşte şi de ce îi spune Johnny. Sau să ia în considerare contrastul dintre vorbele aspre, cu care-l judeca, şi ochii ei blânzi, mâinile mângâietoare.

Vocea îi era, de asemenea, melodioasă. Ca şi parfumul, îi pătrunsese durerea ca un balsam binefăcător, în timp ce ea se străduia să-i aranjeze faţa lovită.

Era un înger, fără a dori să fie aşa. Şi numai un înger putea avea o asemenea faţă. Era o faţă spaniolă, cu ten de culoarea mierii, cu ochi negri, imenşi, un negru de culoarea mâinilor înnegrite de nuci, şi o gură ce părea mare şi coaptă, făcută parcă pentru a servi mai mult plăcerii decât

mustrărilor.

Ar fi vrut să o privească la nesfârşit. Cu toate acestea, a vrea şi a pune în practică sunt două lucruri complet diferite. Pierzând bătălia de a-şi ţine ochii deschişi, a trebuit să se liniştească, pentru dirijarea forţelor, ce-i scădeau, spre evaluarea stării în care se afla. O răsucire uşoară şi precaută îl avertiză că regiunea din zona coastelor îi este bandajată. Dificultatea pe care o avea la respiraţie îl făcu să înţeleagă de ce. Dacă cel puţin două coaste nu erau rupte, erau serios contuzionate.

— Nu te mişca.

Îi apăsă umerii cu mâinile, uşor dar ferm, înainte de a-i pune o altă compresă rece pe frunte.

Se întoarse în direcţia din care venea vocea ei şi murmură bolborosit un „Mulţumesc” din buzele care nu mai erau decât o carne umflată.

Ea pufni, cu o atitudine ce nu părea a fi deloc a unei doamne.

— Păstrează-ţi mulţumirile pentru cineva care să ji le accepte.

Îl certa iar. Din nou avu impresia că era mai mult îngrijorată decât supărată.

Ştiu că starea aceea de inconştienţă îi va aduce o uitare binecuvântată. Totuşi, mai mult ca să se liniştească vru să se mai uite o dată la ea. Se forţă să-şi deschidă din nou ochii, hotărât să şi-i ţină aşa. Merita efortul.

Era într-un total contrast cu femeile elegante, din lumea bună, cu care fusese obişnuit: femei care treceau vaporos prin viaţa lui, ca nişte fluturi de atlaz, ascunse sub o mantie a frumuseţii, dar golite de substanţă, femei care aveau nevoie de luciul perfect al părului, şi creatori de modă pentru a-şi ascunde defectele pe care şi le înmagazinau, făcându-şi loc cu dinţii, pe măsură ce urcau pe scara socială.

Simţi că femeia aceasta, spre deosebire de celelalte, nu avea asemenea cerinţe. Nici muchii ascuţite. Nici instincte de acaparare. Nici motive preconcepute. Citea asta pe faţa ei, în mâinile ei. Era cea mai controversată dintre femei, un fel de amestec pe care

imaginaţia oricărui bărbat îl doreşte. Simplă. Pură. Senzuală. Cu ochii expresivi, care străluceau de o virginală inocenţă. Prin ei putea vedea un suflet extraordinar, deosebit.

Şi o senzualitate puternică.

Înghiţi greu şi se lăsă pe spate. Altă durere, de data aceasta grea şi profundă în corp, alăturându-se celorlalte, vru parcă să-i devieze atenţia.

Poate că avea chipul unei sfinte, dar corpul era al unei păcătoase. Bustul îi era plin şi greu, fără pereche, şi în completă armonie cu calităţile pământeşti cât şi cu ispitirea unei sirene voluptuoase. Curbate delicat, modelate amplu, şoldurile erau o

întregire perfectă a taliei minuscule. Presupuse că ar fi putut să o cuprindă în mâini. Dacă ar fi avut suficientă putere, ar fi făcut-o, pentru a-şi elimina orice fel de îndoială.

Dar probabil că scoase un geamăt, pentru că ea se încruntă. Un val de oboseală îl înghiţi brusc. Blestemându-şi slăbiciunea, luptă să o menţină pe ea în centrul atenţiei. Nu ar fi vrut să o piardă şi tocmai asta s-ar fi întâmplat, dacă şi-ar fi pierdut din nou cunoştinţa.

Suspendat cumva între acum şi nicăieri, nedorind să renunţe la acum, se forţă să-şi păstreze ochii deschişi. Era adevărată? se întrebă, cercetându-i faţa. Ori era numai o fantasmagorie minunată, pe care mintea o crease

pentru combaterea durerii? Disperat în căutarea unui răspuns, îi atinse brida neagră, ca smoala, care alunecase peste sânul stâng… şi simţi sub degete substanţă şi satin. Testând cu niâna greutatea părului, o mireasmă florală îl ameţi şi i se apropie cu tandreţe de buze.

— Exact ce te caracterizează, murmură ea, într-o încercare nereuşită de a părea supărată.

Îi retrase mâna de pe păr şi începu să-i cureţe rănile de la încheieturi.

— Beat turtă, pe jumătate mort şi mai vrei să mă şi atingi. Numai când eşti aşa mă doreşti, nu-i aşa, Johnny?

Johnny. De ce îi spunea Johnny? Undeva, într-o zonă îndepărtată a

minţii, era furios că Johnny era persoana pe care ea credea că o îngrijeşte. Dar oricine ar fi fost acest Johnny, era un prost. Logan nu îşi putea imagina niciun bărbat, beat sau treaz nedorind o astfel de femeie. Flăcări îi săgetară coastele, reamintindu-i că se afla într-o poziţie care nu îi permitea să pronunţe numele nimănui.

Nume… nici măcar nu-i ştia numele… sau cum ajunsese el în patul ei. Trebuia să fie patul ei, se gândi, observând ameţit cearceafurile pastelate, pernele cu volănaşe şi mişcarea domoală a unei perdele de dantelă, cu volane, sub o adiere de aer cald, înăbuşitor.

Simţi că nu mai rezistă şi, brusc,

se temu că va pleca fără măcar să ştie cine este şau dacă măcar este ceea ce pare a fi. Nicio fehqeie, pe care o cunoscuse până atunci, nu îl impresionase atât de puternic. Simţea nevoia să ştie dacă, într-adevăr, ea reprezenta o excepţie.

Încercă să o întrebe cum o cheamă. Dar cuvintele nu veniră. Îşi umezi buzele şi încercă din nou. Singurul sunet pe care reuşi să-l scoată deveni un geamăt lung, pe măsură ce o ceaţă neagră îl învăluia.

Se luminase. Din cauza prezenţei supărătoare a durerii ce nu mai înceta, Logan se simţi singur. Cu ochii închişi, încercă să-şi amintească felul în care ajunsese în această cameră şi în acest

pat. Dar alte amintiri, mai puternice îl năpădiră. Ochi blânzi, căprui şi mâini mai blânde decât ochii, un parfum ce se pierde, se imprimaseră adânc în simţurile sale.

— Deci nu eşti chiar mort de tot. Tocmai când începusem să mă gândesc că trebuie să găsesc un loc, în care să arunc cadavrul.

Logan îşi mişcă spasmodic capul în direcţia din care venea vocea masculină, profundă. Durerea ricoşă în interiorul craniului.

Când ceaţa din faţa ochilor se îndepărtă, încercă să se concentreze asupra bărbatului care stătea în picioare lângă pat, şi încetul cu încetul, trăsăturile lui deveniră clare. Pentru

moment, tot ceea ce reuşi Logan să facă, fusese să se holbeze... şi să se întrebe dacă nu cumva bătaia pe care o primise îi dădea halucinaţii. Ştiind ce durere cumplită i-ar da o simplă clătinare a capului, se stăpâni să stea liniştit. Închise ochii şi numără până la zece.

Apoi îi deschise, dar nu se schimbase nimic între timp. În faţa lui stătea un bărbat cu aceeaşi ochi albaştri, de gheaţă, că ai lui. Ochi ce puteau să taie ca un cuţit sau să seducă dintr-o singură privire. Gura, ceea ce putu Logan să vadă sub o mustaţă stufoasă, castanie, era chiar gura lui Logan, subţire, cu o expresie dură, chiar cinică, după părerea multora.

Până când zâmbea. Şi atunci când zâmbea, aşa cum o făcea omul acesta acum, era acelaşi zâmbet care i se spusese lui Logan că putea să farmece cele mai nemiloase corporaţii de potentaţi dintr-o fuziune de corporaţii sau să întindă pe cearceafurile sale cele mai glaciale persoa ne din Houston.

Dar asemănarea nu se oprea aici. Nasul avea aceeaşi linie ascuţită şi clară, la fel ca şi maxilarul puternic, echilibrat. Chiar şi bărbia avea aceeaşi despicătură adâncă. Şi chiar dacă părul de sub o şapcă gri, învechită, era mai lung şi mai neîngrijit decât al lui, avea aceeaşi culoare blondă.

În timp ce îl studia, Logan căuta să înţeleagă fenomenul. În timpul nopţii a

crezut că moare. A visat chiar că a văzut un înger. Poate că a murit, pentru că omul care stătea în faţa lui acum, nu putea fi din această lume.

O fulgerare ascuţită în coaste îl asigură că este mult prea rănit ca să fie mort. Asta însemna că acest cowboy, propria sa imagine în oglindă, era la fel de adevărat ca şi durerea lui.

Privi lung, în tăcere, la bărbatul care îşi plimba degetele peste găurile de la curea şi care se înclină apoi spre el cu un rânjet.

— Arăt ca un scandalagiu, nu-i aşa? întrebă bărbatul, într-o americană texană tărăgănată.

Da, arăta ca un scandalagiu. Dacă nu ar fi stat deja întins pe spate, se

gândi Logan, poate că „scandalagiul” l-ar fi pocnit chiar acolo.

— Cine dracu’ eşti?

Vocea lui Logan suna aproape ca un croncănit, limba îi era îngrozitor de umflată.

— Ei bine, nu sunt geamănul tău pierdut de mult, dacă asta-i în mintea ta acum.

Dar ar fi putut să fie, se gândi Logan, acceptând, în final, ceea ce vedea.

— Un pic cam şocant, nu? Să-ţi întâlneşti dublura şi nici măcar să nu fii sigur dacă eşti sau nu în toate minţile.

Şoc? Dintre toate afirmaţiile făcute, aceasta era cea mai importantă. Logan îl privi din nou, atent. În afară de

faţă şi statură, şi dacă toate celelalte erau adevărate, având tot aceleaşi dimensiuni: 62 şi 1,90, vocea avea un sunet familiar.

Memoria îi reveni brusc.

— Tu erai… tu ai fost acela care… i-a alungat pe câinii ăia, noaptea trecută.

— Aşa te vreau. Fără pierderi de memorie. Aş putea zice că ăsta este chiar un semn bun. Cucuiul ăla din capul tău nu e chiar aşa de rău, precum arată. Numele meu este Dallas. Johnny Dallas. Nu te obosi să te ridici, adăugă el cu un zâmbet ironic.

Johnny Dallas. Numele îi aduse în memorie alte amintiri recente dar vagi, ale unei femei cu ochi căprui, catifelaţi,

şi mâini blânde. Rapid, cercetă camera.

— Ea nu este aici, îl informă Dallas, atunci când Logan îşi întoarse privirea întrebătoare spre el.

Deci îngerul lui, oricare ar fi fost, era real. Nu a visat doar. Simţi un val de uşurare, înainte ca inima să înceapă să-i bată mai tare.

— Ea? Cine este ea? Unde este ea?

— Numele ei este Carmen. Acum este la muncă.

— Carmen, repetă el, gândindu-se cât de bine i se potriveşte numele: drăguţă, delicată, unică.

— Carmen Sanchez.

Dallas ezită şi apoi adăugă cu înţeles.

— E o prietenă.

Logan înghiţi şi se răsuci, trăgând aer într-o respiraţie dureroasă, iar trupul îi reaminti, cu o plăcere vicioasă, prostia pe care o făcuse. Îşi aminti altceva acum. Îngerul lui îl chema pe numele Johnny. Şi cum stătea întins, holbându-se la bărbatul care spunea că numele lui este Johnny Dallas, Logan înţelese de ce îl chemase aşa.

— Ea… Carmen… crede că tu eşti în locul meu.

Dallas rânji prosteşte.

— Eh, ei bine, n-am putut să stau pe aici, prin preajmă, noaptea trecută, ca să fac introduceri sau să dau explicaţi! Şi pe lângă asta, face tură dublă la spital şi nu cred că se va întoarce acasă până după-amiază. Iar tu

vei fi plecat, înainte ca ea să se întoarcă.

Logan încercă să se gândească. Dar până şi a gândi era dureros. La dracu', şi să respire. O pauză părea să fie cea mai bună opţiune. Tăcerea ar fi o pauză binevenită.

Oricum, Dallas avea chef să vorbească.

— Nu puteai să rămâi până în zori pe stradă. Trebuia să găsesc un loc în care să te aşez, iar apartamentul lui Carmen era chiar după colţ, continuă el, mişcându-şi maxilarul. Singura problemă era să te scot de aici până să se întoarcă şi să devină, ştii, mai deşteaptă. Şi n-a fost o problemă până când am venit să văd ce faci, înainte de

a se lumina şi am văzut-o ieşind din bloc, aşa că mi-am dat seama că a venit acasă în pauza dintre schimburi.

Logan se încruntă, pe măsură ce-i reveneau în minte mai multe amintiri.

— Nu a părut prea şocată să vadă un om bătut în patul ei.

— Nu orice om, rosti tărăgănat Dallas. Ea crede că sunt eu, îţi mai aminteşti? Şi m-a mai bandajat şi înainte, când a mai fost nevoie.

Făcu o grimasă.

— Se întâmplă des, nu-i aşa?

Alt zâmbet prostesc.

— Destul de des.

Logan se uită cu ochii întredeschişi la Dallas, observându-l pe furiş şi se întrebă de ce Carmen îl

îngrijea. Totul în interiorul său era răsucit de o emoţie pe care nu voia să o identifice ca fiind invidie şi care, totuşi, nu putea fi numită altfel.

Lipsă de oxigen, decise el, în timp ce încercă să respire adânc şi apoi o durere ascuţită îi înjunghie din nou coastele.

— Ştii, nu prea ai ce să-i mai faci, decât să te ridici din pat şi să încerci să te mişti un pic, spuse Dallas, cu un chicot de cunoscător. Ţi-ai primit cucuiele şi acum va trebui să trăieşti cu ele un timp. Cafeaua este fierbinte, în bucătărie. Îmi imaginez că, dacă poţi să mergi până acolo, vei apuca să vezi ziua de mâine.

Logan se uită lung la spatele lui

Dallas, în timp ce acesta ieşea fluierând din dormitor. Nu era chiar aşa de rău că trebuise să-şi privească dublura în faţă, a putut să se descurce şi în situaţii mai dificile, de exemplu să asculte filosofia lui Will Rogers.

Totuşi, Dallas avea dreptate. Trebuia să înceapă să se mişte. Dând uşor păturile la o parte, scrâşni din dinţi şi se ridică în picioare. Noi dureri îngrozitoare, provocate de aceste mişcări, îi smulseră un geamăt de durere. A fost distrus complettle bătăuş, se gândi el, şchiopătând spre bucătărie.

Dallas se afla deja acolo, cu toată compasiunea unui sergent de instrucţie, atunci când Logan se

prăbuşi pe un scaun, aproape să leşine. Proptindu-şi cizmele roase, de cowboy, pe masă, Dallas împinse sub nasul lui Logan o cană cu cafea aburindă.

Mirosul cafelei îl ajută. Şi, probabil, l-ar fi ajutat şi mai mult dacă ar fi băut-o.

Lăsând la o parte faptul că nu-şi recăpătase încă puterea de a ridica ceaşca până la gură, gândul la ceea ce ar putea să provoace lichidul acela fierbinte, care aburea, buzelor sale strivite, îi dădu răbdarea să mai aştepte până se va răci.

Dallas, care îl studiase în acest răstimp cu atenţie, se mută, căută în buzunar şi scoase un portofel.

— L-am găsit azi-dimineaţă lângă o

cutie de gunoi.

Îl aruncă pe masă.

— Mi-am închipuit, după iniţiale, că trebuie să fie al tău. Mi-am închipuit, după adresă, că nici măcar nu ai auzit vreodată de acest capăt al oraşului, darmite să fi trecut pe aici.

În ciuda modului tărăgănat de a vorbi a lui Dallas, de „băiat bun” şi a lipsei sale de ostilitate, asemănarea stranie cu el îl făcea pe Logan să se menţină la distanţă. Era ca şi când s-ar fi uitat la imaginea sa în oglindă, care ar fi avut mintea şi atitudinea lui.

— Pare ireal, nu-i aşa? întrebă Dallas, ridicând portofelul lui Logan şi studiindu-i fotografia de pe actul de identitate.

— Dacă punem la tine o mustaţă sau o radem pe a mea, nu rămâne nici cea mai mică’ diferenţă între noi. Dacă bineînţeles, nu te apuci să compari conturile în bancă. Cred că atunci, diferenţele vor creşte vertiginos.

Logan îl cercetă din priviri. Deci Dallas ştia cine este. Nu că ar fi fost surprins. Numele Prince era foarte bine, cunoscut în Texas, de câteva decenii. ”

— Se pare că îţi sunt dator acum.

Dallas mormăi:

— Îi datorezi norocul tău doamnei. Nu a făcut altceva decât să-mi ofere locul potrivit la timpul potrivit. Nu-ţi fă impresia că fac pe erou1 Dacă prietenii tăi n-ar fi luminat locul, aş fi trecut

foarte bine pe lângă tine, şi n-ar mai fi rămas din tine decât carne pentru corbi, ei, nu că a: arăta mai bine acum. Doamne, arăţi jalnic, ca un pui de lele!

Chicoti, mişcându-şi capul în semn de compasiune.

— Cu sau fără cont, omule, ar trebui să te târguieşti serios cu mine, ca să fac schimb cu durerea ta de cap, de astăzi.

— Să schimbăm locurile? Acum, ideea asta chiar are posibilităţi de a se realiza, spuse Logan mohorât. Chiar în momentul ăsta aş plăti orice preţ, ca să mă eliberez de durerea asta nenorocită. S-ar putea ca efortul tău să merite, adăugă el, simţind o înjunghietură slabă, în timp ce prelungea gluma.

Spune care este preţul tău. Cât ai cere să te pui în locul meu?

Dallas pufăi ironic peste marginea ceştii sale cu cafea.

— Îţi spun eu ce, ia două aspirine şi sună-mă mâine dimineaţă. Dacă încă mai vrei să facem schimbul o să mă gândesc la asta atunci.

Logan încercă să zâmbească, dorindu-şi să o facă fără durere, dar zâmbetul i se curbă, atunci când buzele lui crăpate protestară.

Schimb de locuri. Noţiunea i se împiedică în gânduri pentru moment, părându-i-se ispititoare. Dar imediat după ce o respinse, ca fiind un nonsens, se gândi că poate totuşi ar fi meritat atenţia.

— Ştii, vocea, lui Dallas era gânditoare, reflexivă, mulţi oameni care vin în zona asta a oraşului caută bătaia, necazul său, pur şi simplu, vin fără să caute nimic. Îmi imaginez cam din ce categorie faci tu parte. Singura întrebare este de ce?

De ce? Logan îşi propti coatele pe masă şi îşi aplecă cu grijă capul pe mâini. Pentru că fugea, de aceea. Pentru că voia să găsească o cale de ieşire şi nu se mai uita pe unde merge. Pentru că îşi dorea atât de disperat o pauză, încât nu-şi mai dădu seama când intrase pe un teritoriu ostil. Făcuse această greşeală, aproape fatală, tocmai pentru că dorea un răgaz.

Şi încă şi-l dorea, în ciuda faptului

că fusese bătut. Îşi ridică capul, pe măsură ce realiza cât de mult îşi mai dorea încă aceasta. Se uită lung la Dallas, cu un interes sporit. Şi, în acel moment de clarificare, tensionat, în care-şi simţea toate sentimentele şi simţurile răsturnate, înţelese că nu dorea numai răgazul, ci şi mijloacele prin care să-l obţină şi ele se aflau acolo, de cealaltă parte a mesei, uitându-se la el cu atenţie.

Îl măsură pe Dallas din cap până în picioare, cu multă atenţie. Bineînţeles că ideea de a schimba locurile era absurdă. Ridicolă. Dar asta nu însemnase deloc că nu ar putea merge.

Se uită la Dallas, cu un ochi mai critic şi sesiză câteva mici diferenţe de

fineţe care îi deosebeau. Albastrul ochilor lui Dallas aveau, spre deosebire de ai lui, o uşoară nuanţă de gri, iar părul îi era blond-auriu. Era, de asemenea, mai slab decât el, cu o înfăţişare costelivă de cowboy datorită muncii fizice, spre deosebire de corpul aproape sculptat, pe care Logan şi-l antrenase şi modelase într-un club sportiv din Houston.

Şi cu toate acestea, chiar luând în considerare diferenţele, asemănarea era remarcabilă. Dacă i-ar fi dat jos mustaţa şi i-ar mai fi şlefuit un pic asperităţile, ar fi fost nevoie de un ochi mult prea pătrunzător pentru a-i deosebi. Iar acum, că depăşise şocul confruntării cu un om ce era aproape

dublura sa nu putea nega faptul că întâlnirea lor accidentală era o întâmplare profetică.

Puteau să schimbe locurile şi nimeni n-ar fi observat nimic. Până şi Carmen Sanchez, care îl cunoştea foarte bine pe Dallas, a fost păcălită. Într-adevăr, faţa îi arăta precum o masă de carne, dar, şi aşa, semăna atât de bine cu Dallas, încât Carmen nici nu s-a gândit că ar putea fi altcineva.

Ar trebui să se gândească şi, mai ales, să-şi verifice raţionamentul. Orice om în deplinătatea facultăţilor sale mentale, în condiţii obişnuite nu ar face o propunere atât de caraghioasă. Dar acestea nu erau nişte condiţii obişnuite, nu-i aşa? Şi adevărul era că, de fapt,

Dallas reprezenta soluţia căutată de el. Modalitatea de a scăpa… chiar dacă era numai pentru un timp.

Nu-şi dorea decât o lună. O lună de anonimat. O lună în care să scape de presiunea expectativelor întreprinderilor Prince. O lună de pauză, înainte de a prelua din nou conducerea şi de a se face auzit la întrunirile consiliului corporaţiei.

Şi dincolo de aceste lucruri se profila ideea că schimbul de locuri cu Dallas i-ar oferi şi altceva, posibilitatea de a o revedea pe Carmen Sanchez. De a vedea dacă realitatea confirma ceea ce îşi amintea despre îngerul lui păzitor. Dacă putea fi cu adevărat unică, aşa cum simţise. Să vadă dacă o

femeie îl putea privi printr-o altă prismă decât prin cea a dolarului sau a poziţiei lui sociale.

De unde naiba îi veniseră toate acestea? Nu era în căutarea unei poveşti de dragoste. Nici măcar în căutarea sexului. Sexul era un lucru obişnuit pe care îl cerea imediat, după ce doamna îi adulmeca pedigriul.

Încercă să se elibereze de cinismul pe care i-l provocau aceste amintiri şi se uită din nou cu atenţie la Dallas. Ar putea să meargă. Şi ce s-ar putea întâmpla în această lună? gear. Putea avea, cu adevărat, de pierdut şi ce ar putea să câştige?

Mintea încercă să exploreze toate consecinţele posibile. Nu era situaţia în

care Dallas putea să dea nişte lovituri. Îl va lăsa pe Ben să aibă grijă de asta. Ben Crenshaw era mâna lui dreaptă de zece ani de zile. Dacă lucrurile ar merge prea departe, Ben ar putea să rezolve situaţia în aşa fel, încât să nu se întâmple nimic în abâenţa lui.

Concluzia începea să se contureze clar. Iar planul pe care şi-l făcuse nu mai avea nevoie de nicio îmbunătăţire. Dallas se simţea atras în jocul lui Logan. Ar fi fost un prost să nu tragă nişte avantaje din el. Nu trebuia să facă altceva decât să fie de acord cu mistificarea.

Odată decizia luată, începu să înţeleagă că dacă făcuse cu adevărat un lucru imposibil în cariera sa, acesta

fusese modul de a-i manevra pe ceilalţi.

— Deci, Dallas, începu el, înainte de a-şi termina formularea în gând, ce parte a cerului albastru texan te-ar tenta pentru începutul unei afaceri cu mine?

Fusese într-adevăr extraordinar de uşor. De la formularea planului până la încheierea afacerii, totul decursese de la sine. Dallas era interesat de o mică fermă în apropierea localităţii San Antonio. Dacă ducea la bun sfârşit partea lui din înţelegere primea un împrumut de la Logan, cu care îşi putea cumpăra proprietatea şi îi rămânea suficient capital pentru un început onorabil. O convorbire de lungă durată cu Ben, care deşi sceptic în legătură cu

această şaradă, ca un angajat fidel, aşa cum îl ştia Logan, o acceptă în final şi puse totul în mişcare. La prânz, când Ben sosi pentru a-l lua pe Dallas, totul era pus la punct şi Logan se simţi sigur pe faptul că Ben avea să ascundă tot ce ar fi fost în neregulă.

Cerându-i imperios lui Logan să consulte un doctor, Ben plecă, ducându-l după sine pe Dallas, asigurându-l pe Logan că va sta lângă Dallas, precum ghimpii într-un cactus. Unul dintre lucrurile care-l făcuseră pe Ben atât de valoros fusese capacitatea lui de a-i evita pe ceilalţi. Îl putea ţine pe Dallas cât mai mult cu putinţă departe de privirea sau atingerea cuiva. Da, Ben era maestru în evitarea suspiciunilor

chiar înainte ca aceştea să se materializeze. Dacă ar fi fost nevoie, ar fi pretextat o laringită şi necesitatea de a face o pauză, pentru a evita întrebările legate de accentul tărăgănat al lui Dallas.

Dallas era mai mult decât dornic să coopereze. Singurul lucru de care făcu caz, fusese faptul că trebui să-şi dea mustaţa jos şi să se tundă, dar şi acestea se rezolvară.

O bună perioadă de timp, după ce plecară, Logan stătu întins pe pat, cu privirea fixată în tavan. Dacă ar fi putut să se mişte, probabil că atunci ar fi fost momentul în care să sară în sus de bucurie sau să înlocuiască aceasta cu echivalentul binecrescut, acceptabil din

punct de vedere social, al acestei acţiuni. Spontaneitatea îi fusese reprimată prea glacială indiferenţă. Nu mai ştia cum să reacţioneze… sau dacă mai era capabil să aibă o reacţie naturală. Şi începea să creadă că, de fapt, de la asta pornea totul.

Era un om norocos. Ştia asta. Avea o avere şi o poziţie pe care mulţi o invidiau. Dar simţea nevoia să se autoanalizeze. Să afle cine era Logan Prince, atunci când nu încheia afaceri şi nu dădea lovituri. Trebuia să afle cât era om şi cât o maşină care încheia afaceri. Presupunea că ar fi trebuit să se simtă un pic în panică sau să simtă măcar o scânteie de exaltare pentru faptul că i se ivise o astfel de ocazie. Nu

simţea, în schimb, decât un fel de linişte interioară, amorţită.

Singur, epuizat de efortul pe care-l făcuse pentru a reţine exact toate datele personale ale lui Dallas, într-un ultim efort de a-şi pune o pereche de blugi ai acestuia, se concentră numai pe îndepărtarea durerii fizice. Era mai mult decât o simplă stânjeneală. Era un lucru pe care simţea că nu-l poate depăşi.

Apoi se gândi la Carmen Sanchez, şi lucrul acela începu să capete noi dimensiuni. Brusc, nu se mai simţi amorţit.

Îşi spusese că era numai o reacţie fizică, a bărbatului care reacţionează la o femeie. Nimic mai mult. Simplu.

Natural. Biologic.

Încercă să-şi reprime reacţiile, imaginile create de ochii negri şi mâinile moi care se mişcau şi se uneau blând, în timp ce el se cufunda într-un somn liniştit, întrebându-se când se va întoarce şi când o va putea vedea din nou, întrebându-se de ce atâţia ani de zile, nimic nu reuşise să străpungă armura sa de indiferenţă şi acum, numai când se gândea la ea, toate simţurile îi erau răscolite.

Carmen Sanchez nu era legată de acest răgaz pe care şi-l luase, îşi spuse în sine. Nu ar fi trebuit să fie aşa de greu să-şi reamintească aceasta. Nu ar fi trebuit, dar totuşi aşa era.

Umbre lungi se profilau pe podea,

în timp ce zgomotul unei chei în uşă îl trezi. În lumina întunecată a amurgului din dormitorul ei, din intimitatea patului ei, îi ascultă mişcările prin apartament. Foşnetul pungilor cu alimente. Zgomotul uşii de la frigider care se deschide şi se închide. Oftatul de oboseală după o zi lungă şi grea.

Şi bătăile din ce în ce mai rapide ale inimii sale.

Era obosită. Încercă să-şi îndepărteze mustrarea de conştiinţă provocată de faptul că ea mai trebuia încă să aibă grijă de el. Îşi aminti că Dallas îi spusese că făcuse tură dublă, în timp ce îşi studia cu minuţiozitate îngerul păzitor.

Înger îi părea termenul cel mai

potrivit cu care o putea defini. Potrivit cu ceea ce-i spusese Dallas, dacă un copil care se pierduse avea nevoie de mângâiere, sau un om care făcea prostii avea nevoie de îngrijire, Carmen era acolo pentru a rezolva problema. Era soră medicală la Camera de Gardă a Spitalului de Urgenţă Ben Taub. Iar atunci când avea timp liber şi-l petrecea la Centrul de Sănătate al comunităţii Casa de Amigos.

Aceasta explica faptul că îl bandajase cu atât de mult profesionalism. Pe de altă parte i se oferea liniştea necesară pentru a se reface. Chiar dacă el stătea în apartamentul ei pe această durată, drumurile lor s-ar fi întâlnit foarte rar,

după ce el s-ar fi însănătoşit.

Se părea că această femeie munceşte douăzeci şi patru de ore pe zi. Se gândi cu amărăciune că aceste tendinţe de a munci excesiv reprezentau poate singurul lor punct comun.

Din toate celelalte puncte de vedere, lumile lor erau complet diferite. Bani, educaţie, statut social, cultură, erau linii de demarcaţie trasate în timp, fără ca ei să fie conştienţi de asta şi fără acordul lor.

Aşa cum Dallas spusese atât de bine, nici măcar nu dăduse vreun semn că ştie de existenţa acestei părţi a oraşului. Mergând încă nesigur pe el, din scurta vizită pe care o făcuse din

dormitor în bucătărie şi înapoi, şi-a dat seama cât de modest trăia.

În concordanţă cu ce-i spusese Dallas, împărţea acest apartament, cu două camere, cu fratele ei, Rico, care făcea curse navale cu o durată de trei luni în cadrul unui echipaj petrolier în Golf. Dallas era unul dintre prietenii lui Rico şi rămăsese cu suspecta responsabilitate de a avea grijă de Carmen în absenţa fratelui ei.

Dar din tot ce observase Logan până atunci, Dallas era acela care avea nevoie de îngrijire şi protecţie. Era un pierde-vară, bun la suflet, fără noroc şi fără bani. El împărţise celălalt dormitor, împreună cu Rico.

Dallas îi spusese clar că interesul

lui pentru Carmen era strict fraterna! Deşi amintirea serii precedente era un pic ceţoasă, îşi aduse aminte că văzuse ceva în ochii ei şi simţise ceva în voce, ceva ce alterna, mai întâi în cearta şi reproşurile aduse, apoi în blândeţea cu care i le spusese, ceva care îl făcu să creadă că sentimentele ei pentru Dallas deveneau din ce în ce mai profunde. Din anumite motive nu dorea să ştie cât de profunde, gândul acesta, neputând spune că-l mulţumea.

Pe hol se auziră paşi delicaţi, care îl aduseră la realitate. În cameră se simţi un miros plăcut.

Acum ştia sigur de unde venea parfumul acela proaspăt şi delicat. L-ar fi putut recunoaşte oriunde.

Îşi întoarse capul, dornic şi mulţumit să o vadă stând în pragul uşii. O emoţie rapidă şi puternică îi răscoli sângele, în timp ce se uita la ea. Apoi avu un sentiment profund, adânc de mulţumire când ea se îndreptă spre el.

Mult prea ameţit de reacţiile sale pentru a le putea controla, le lăsă frâu liber. Nu mai făcu nimic altceva decât să o privească.

Îi căută ochii, fără să fie surprins că îi găseşte la fel de catifelaţi şi grăitori ca în amintirile lui. Un bărbat s-ar putea lăsa pierdut în aceşti ochi, în tandreţea lor nedefinită, în întunericul şi căldura lor. Îşi aminti că şi el se pierduse în ei noaptea trecută. Acei ochi, care vorbeau atât de bine pentru

ea... despre dorinţă, iubire, despre un fel de mândrie care nu ar fi lăsat-o niciodată să mărturisească cu voce tare despre ceea ce credea că ascunde atât de bine sub tăcere.

Numai că nu reuşea să ascundă nimic. El putea vedea totul foarte clar. Ţinea la Dallas, era la fel de uşor de atacat, ca şi preluarea unei afaceri uşoare de către o corporaţie.

Ca o atingere fizică, electrică, senzuală, precum bătăile iuţi ale inimii, îşi înfăţişa sentimentele cu fiecare privire şovăielnică, tandră.

Avu un sentiment spontan de regret, ştiind că se uită la el şi crede că este Dallas. Apoi un sentiment de furie, o emoţie pe care şi-o permitea foarte

rar.

Dallas era un prost, hotărî el, şi se gândi întristat că el, un străin faţă de această femeie putea să vadă atât de uşor ceea ce Dallas refuza să vadă sau, pur şi simplu, îi era indiferent.

Iar el ar fi un prost şi mai mare decât Dallas, îşi spuse în sine, dacă ar fi rezistat acestei tentaţii nelimitate de a experimenta tot ceea ce promiteau ochii ei. În primul rând, dragostea pe care ea o oferea nu era pentru el. În al doilea rând, ştia că dragostea nu este decât o iluzie, învăţase foarte bine şi destul de devreme’ această lecţie.

Nu era înverşunat. Era doar realist. Femeile se îndrăgosteau de banii lui. Şi nu le învinovăţea cu nimic

pentru asta. Banii, la urma urmei, sunt un stimul foarte puternic. Înţelegea atracţia. Dar înţelegea la fel de bine că acest concept, „dragoste”, nu era nimic altceva decât o decepţie tradiţională. Era suflent de deştept ca să nu se bage în asta.

Se uită la faţa lui Carmen Sanchez, în timp ce ea, grijulie şi îndemânatică, îi examina coastele bandajate şi se gândi că, în mod categoric, ea nu a învăţat încă această importantă lecţie.

Expresia Blândă a chipului ei îi spunea că era încă o persoană care crede în oameni. Nu ştia dacă ar trebui să-i fie milă de ea sau să o invidieze pentru asta. Şi, în timp ce se uita la ea, îşi dădu seama că şi-ar fi dorit să nu fie

atât de deştept, sau atât de epuizat sufleteşte.

— Ai nevoie să te vadă un doctor.

Vocea îi era plină de îngrijorare.

Reuşi să-şi mişte capul foarte puţin.

— De tine.

Îşi înghiţi uscăciunea gâtului.

— Am nevoie de tine.

Îl surprinseră propriile-i cuvinte. Iar faptul că erau adevărate, îl surprinseră şi mai mult. Avea nevoie de ea. Avea nevoie de acea deschidere pe care ea i-o oferea şi tocmai faptul că i-o dădea inconştient o făcea să fie atât de specială. Avea nevoie de compasiunea ei, chiar dacă n-ar (i trebuit să conştientizeze asta.

Era vizibil tulburată. Mâinile îi tremurau, în timp ce îi sprijini cu blândeţe capul şi îi duse la buze un pahar cu apă.

— Uite, bea. Măcar un pic.

Simţi răceala apei pe care o înghiţise, aproape la fel de plăcută ca şi căldura trupului ei apropiat de al lui.

Foarte curând însă, atât mâna, cât şi căldura ei se îndepărtară.

Ochii îi erau suspect de umezi şi strălucitori, după ce se linişti.

— Cine ţi-a făcut asta?

— Nu contează, spuse el răguşit, conştient de senzaţia pe care o avea, că sentimentele, pe care pretinsese că nu le are, ieşeau la iveală, ca o cascadă.

— Nu este chiar aşa de rău precum

arată, adăugă repede, încercând să respingă valul protector şi durerea privirii ei.

— A, acum ai mai multe cunoştinţe de medicină decât mine? Ai avut noroc că nu te-au bătut să te omoare.

Înflăcărarea şi furia îi făceau cuvintele usturătoare şi ochii mai strălucitori, umbriţi de o lacrimă grăitoare.

— Când o să te maturizezi, Johnny? Când vei ajunge să înveţi? Atâta timp cât Carmen e aici să te bandajeze crezi că te poţi bate numai aşa, ca să te distrezi, nu? Ai uitat atât de repede că Rico era să fie aproape omorât?

Era mai mult decât clar că o durea să-l vadă aşa, să-l vadă pe Dallas astfel.

Încercând cât mai mult să nege aceasta, Logan simţi un val de gelozie care îl înfierbântă, ca un vânt încins de Houston.

Faptul că era îndurerată îl afecta mai mult decât mândria lui rănită sau lipsa lui de abilitate pentru a cataloga şi îndosaria toate sentimentele pe care i le arăta. Se simţea mişcat de durerea ei. Ar fi vrut să facă ceva s-o micşoreze. Şi atunci nu se putea opri să nu se gândească la dorinţa de a o atinge, pur şi simplu nu putea.

Cuprinzându-i faţa între palme, îşi trecu degetul peste lacrima fierbinte şi grea ce i se prelingea pe obraz. Pielea îi era atât de delicată. Şi atunci înţelese că şi sentimentele ei erau probabil la

fel.

Era complet în afara situaţiei. Nu ştia cum să se descurce, cum să o ajute. Şi din acelaşi motiv nu ştia cum să se descurce cu sentimentele lui.

Întrebaţi orice persoană care îl cunoaşte pe Logan Prince şi vă va spune că el nu are inimă. Cu mult timp în urmă a dat-o în schimbul unui regat de corporaţii. Prin vene nu îi curgea sânge, ci argint topit. Argint oricând convertibil în bani gheaţă. Nesimţitor şi rece la această evaluare a sa, a acceptat-o întotdeauna ca fiind adevărată.

Nu putea avea deci un răspuns la întrebarea, de ce durerea ei îl afecta. Sau de ce un nod, de dimensiunea

întregului Texas, i se urcă în gât, atunci când simţi un val de compasiune de care până atunci nu se simţise capabil.

Îşi îndepărtă mâna, hotărât să nu se dezică de reputaţia pe care o avea. Dar era mult mai

No

Dificil decât ar fi crezut.

— Îmi pare rău dacă te-am supărat, se auzi singur şoptind.

— Îţi pare rău. Pufni, întorcând, gata de ceartă, spre el o faţă nervoasă.

— Astăzi îţi pare rău, îţi pare rău pentru corpul tău care nu este decât o grămadă de carne vie. Dar vei uita durerea curând şi cu prima ocazie în care se va ivi o bătaie îţi vei retrage părerea ta de rău.

Se întoarse să plece. Într-un suprem efort se ridică şi îi prinse încheietura mâinii.

— Îmi pare rău, insistă, cuprins de o inexplicabilă nevoie de a o asigura că nu stătea în intenţiile lui să o îndurereze şi bănuind că înainte de plecarea sa o va face totuşi.

— Păstrează-ţi părerile de rău, Johnny. Şi nu mai aştepta de la mine să te bandajez din nou, da? Nu pot să suport să văd o persoană, la care ţin, în halul ăsta de lovită. Îl privi printre gene. Îţi aduc ceva să mănânci.

Îi strânse încheietura mâinii şi o apropie de el, ca răspuns la resemnarea care îi înnegura ochii.

Rămase în picioare, uitându-se

oriunde în altă parte, cu excepţia lui. Numai că el putea vedea tot, tot ceea ce n-ar fi vrut ea să se vadă. Oboseala din ochi îi era evidentă, aşa cum îi erau şi sentimentele.

Carmen Sanchez nu s-ar fi descurcat niciodată într-o cameră de consiliu. Niciodată nu ar fi fost în stare de o cacealma. Şi nici nu ar fi profitat de sex, pentru a încheia o afacere în dormitor. Nu a fost pusă niciodată în această situaţie, dar chiar dacă ar fi fost pusă, emoţiile ar fi dat-o de gol. Şi le purta, precum parfumul. Dulce. Fără pată. Onest. Fără pretenţii.

Înţelese că tocmai acest lucru îl punea în încurcătură. Nu era obişnuit cu atâta onestitate. Nu ştia cum să se

descurce cu Ea. Dacă era atât de epuizat precum i se spusese, de ce se simţea atât de afectat de mândria ei? în definitiv, de ce ea l-ar fi afectat atât de mult?

Se uită la ea. Chiar şi în acel moment părea că supărarea este o rezolvare. În timp ce gura căpătase o linie dură, încrâncenată, ochii, ochii ei spanioli, calzi, trădau faptul că îi păsa foarte mult de ce se întâmplă cu el.

Îi dădu drumul, spunându-şi că nu-şi putea permite să se lase prins în mrejele sentimentelor ei sau ale lui. Era acolo numai ca să profite de un răgaz.

Iar atunci când ea se întoarse liniştită şi părăsi camera, începu să creadă că această viclenie ar putea

antrena alte evenimente. Şi după o perioadă lungă de timp, după ce ea părăsi dormitorul, începu să aibă o dorinţă crescândă de a lua tot ceea ce îi oferea lui Dallas, împotriva îndemnului de a a proteja chiar faţă de el însuşi.

Un al şaselea simţ o avertiză pe Carmen că ceva nu este în regulă. Se îndepărtă de lângă aragaz pentru a-l observa mai bine pe Johnny, care se balansa în pragul uşii. Apoi fugi de-a lungul camerei pentru a-l prinde chiar atunci când acesta se împiedică, gata să cadă.

— De ce te-ai dat jos din pat? îi întinse braţul peste umărul ei şi îl prinse de talie. Englez nebun. Vrei să cazi din cauza slăbiciunii şi să-ţi mai

rupi o coastă?

Asistentă fiind, ştia că, în ciuda faptului că rănile îi erau destul de grave, nu ar fi fost totuşi în pericol atâta timp cât ar fi stat liniştit pentru a se vindeca.

Ca femeie însă, îi simţea în egală măsură atât durerea, cât şi orgoliul rănit de faptul că trebuise să se agaţe de ea şi să o lase să-l conducă la masa din bucătărie.

— Sunt în regulă, murmură el slab.

— Eşti bine! Iar eu sunt Mary, regina Scoţiei, spuse ea.

Faţa lui era la fel de albă, ca şi uniforma ei. Bănuia că efortul îi epuizase şi ultimul dram de forţă pentru a se deplasa până la scaunul pe

care îl ajută să se aşeze. Braţul ei îl sprijinea încă, atunci când el îşi ridică privirea şi se uită în ochii ei. De ia o distanţă de câţiva centimetri, privirea lui albastră o cercetă cu intensitate.

Considerase întotdeauna albastrul ca pe o culoare rece. Până la Johnny. Albastrul ochilor lui era ca un punct orbitor al unei flăcări ce pâlpâia, căldură fluidă, foc lichid. Atingerea pielii lui dezgolite, arzând-o prin haine şi pârjolind-o, aproape dureros, în jurul pieptului fusese singura căldură ce venise atât de aproape de ea.

În acel moment, cu privirile blocate şi trupurile încordate, conştientiză brusc faptul că este femeie.

— Nu ar fi trebuit să te ridici, spuse ea aproape fără suflare, spunându-şi în sine că atingerea fizică fusese motivul pentru care crezuse că văzuse ceva deosebit în privirea lui, că fusese simpla ei fantezie.

— Trebuia să mă strigi. Ţi-ai imaginat că te poţi descurca singur?

— Mi-a fost dor de tine.

Vocea îi era răguşită de durere şi oboseală, iar ochii ţnceţoşaţi de o dorinţă la care orice femeie ar spera.

Îşi coborî genele şi se uită în altă parte. Încet, cu grijă, se îndepărtă uşor de lângă el. Şi atunci când avu siguranţa că se putea ţine pe picioare, se îndreptă în direcţia opusă. La rândul ei, nesigură pe propriul echilibru, era

conştientă de faptul că el o urmăreşte cu privirea.

În tăcere şi nelinişte îşi ridică brida peste umăr şi se întoarse să pregătească cina. Îl cunoştea pe Johnny de aproape trei luni. În tot acest răstimp, nu s-a uitat niciodată la ea, aşa cum o făcuse acum: în felul în care un bărbat se uită ia o femeie, atunci când o doreşte. În felul în care priveşte un bărbat pentru a face o femeie să se simtă fierbinte în interior, rece în exterior, şi apoi, plină de dor şi nestăvilită undeva între aceste două stări.

Tulburată de această privire, îşi spuse că nu este decât imaginaţia ei. Un om nu se poate schimba peste

noapte. Iar un om ca Johnny nu se schimbă niciodată.

Ca o fraieră ce fusese, se îndrăgostise pe jumătate de Johnny, la prima vedere. Nu s-a putut abţine să n-o facă. În ciuda lipsei sale de ambiţie şi a plăcerii de a bate drumurile, avea o inimă generoasă, o lumină în ochi care tachina şi cocheta cu suficientă strălucire pentru a fermeca şi soarele de pe albastrul cer texan.

A crezut prosteşte într-un zâmbet devastator şi un bărbat care avea nevoie de femeia potrivită pentru a se îndrepta. Câteodată, se gândea că ar fi vrut să fie ea aceea pentru Johnny. Dar se gândea la acele clipe, ca la nişte momente în care nu fusese în toate

minţile. Şi din nefericire le-a avut prea des alături de Johnny. Pe de altă parte, o anumită doză de bun-simţ nu a lăsat-o să fie dusă de nas. Era hotărâtă să evite ceea ce prietena ei, Barb, cataloga a fi cea mai mare dragoste din viaţa unei femei pentru bărbatul nepotrivit: Nu dorea să experimenteze acest fel de suferinţă sufletească.

Şi în afară de aceasta, lui Johnny îi plăcea să-şi trăiască viaţa aşa cum era: fără obligaţii, cu femei uşoare. Ea se afla la ani-lumină depărtare de acestea şi nici nu-şi dorea vreun compromis. Nici măcar pentru el.

Îşi simţea inima ca un copil ce se împiedică în timp ce se aventurează să facă primul pas nesigur, dar ştia foarte

bine că fusese norocoasă, pentru că el nu fusese niciodată în stare să o privească altfel decât ca pe sora mai mică a lui Rico.

Cu toate acestea nu se putea opri să nu-şi dorească totuşi o mică poveste de dragoste. Ca de obicei, păstră totul în sine.

— Miroase bine, spuse el răguşit, întrerupându-i şirul gândurilor.

Îl privi peste umăr, gândindu-se la faptul că vocea îi era atât de răguşită şi întrebându-se dacă nu cumva vreuna dintre loviturile pe care le primise nu îi afectase corzile vocale. Nu părea a fi vocea lui. Modul în care se comporta nu părea a fi al lui. Atunci, începu să se gândească la faptul că poate nu

greşise, atunci când a observat că a privit-o într-un anume fel. Era o privire tainică. Plină de dorinţă, de întrebări şi de presupuneri.

Este rănit, îşi reaminti. Cum te-ai fi aşteptat să reacţioneze? Se întoarse către cratiţa cu supă, care era pe ochiul din faţă al aragazului.

— Ţi-am făcut supă. Să sperăm că o s-o poţi mânca.

Tăcerea se aşternu din nou, supărătoare, înconjurându-i parcă cu o graniţă electrică, în aşteptare, pe care ea nu părea să o ignore. Poate că şocul de a-l găsi atât de bătut stimulase acest curent interior de tensiune sexuală. Poate pentru că îl văzuse în patul ei.

Să-l vadă în patul ei. Roşeaţa îi

înflăcără obrajii. Chiar bătut şi însângerat, tot mai arăta ca un englez periculos. Chiar şi acum, îmbrăcat într-o pereche de blugi decoloraţi, nu putea scăpa de imaginea corpului lui musculos întins pe cearceafurile ei.

Nu era faptul că nu mai văzuse până atunci bărbaţi dezbrăcaţi. Doar era soră medicală. Acesta era domeniul ei. Dar nu văzuse până atunci un bărbat dezbrăcat în patul ei. Şi odată ce admise ideea că el va petrece singur câteva nopţi în patul ei, imaginându-şi cum Johnny va sta întins acolo, realitatea începu să ia chipul fanteziei.

Ce-ar fisă reflectezi un pic, Sanchez? Omul este într-o stare groaznică şi tu te gândeşti la anumite

activităţi fizice care l-au solicitat pe Don Juan în perioada sa de înflorire. Care e problema?

Problema era, decise ea, că acum arată complet diferit. Ceva particular, nu modul în care o privise, nici faptul că era rănit, era extrem de diferit. Sesiză în sfârşit diferenţa.

Se întoarse către el şi îl privi cu atenţie faţa.

— Când ţi-ai ras mustaţa?

Răspunse abia după câteva momente tensionate.

— Nu ştiu. Acum vreo două zile, cred.

Îşi permise să-i privească gura lung şi doritor. Biata lui gură zdrobită. O gură pe care niciodată nu putuse să o

vadă clar, din cauza mustăţii.

O putea vedea acum. Deşi umflată şi vânătă arăta chiar bine. Se uită lung la buzele sale şi înţelese de ce nu dusese niciodată lipsă de iubite care ar fi fost dispuse să facă toate acele lucruri înăbuşitor de drăguţe pe care le poate face o femeie pentru a lua minţile unui bărbat.

Avu o reacţie involuntară. Îşi umezi buzele şi îţi prinse între dinţi buza de jos, înainte de a-şi ridica privirea spre el – descoperind că el o surprinse privindu-l.

Îşi coborî repede genele nu înainte de a observa o întunecare primejdioasă şi încordată care îi umbriră ochii.

— Cred… a… că… îmi place, se

bâlbâi ea… mustaţa. Că ţi-ai ras-o, am vrut să zic. Şi tunsoarea. Bineînţeles, este cam greu să apreciez, având în vedere cum arată faţa ta acum.

El ridică o mână şi îşi pipăi faţa, întrebător.

— Deja mă simt mai bine.

— Bineînţeles că te simţi mai bine.

Zâmbetul ei blând îi dădea mai multă crezare decât remarca în sine. Nimic din corpul său nu îi putea da senzaţia că se simte mai bine. De fapt, ar trebui să treacă câteva zile pentru a putea afirma cinstit că se simte mai bine.

Era un escroc. Unul mare şi dur. Se contrazicea pe sine. La fel ca şi ea. Tot acest timp în care ea şi-a dorit ca el

să o privească măcar o dată în acest fel şi acum, prea multă căldură, prea multă atenţie o răsucea ca pe capătul unui prosop.

O legătură de iubire profundă, puternică nu se potrivea planurilor ei. Şi cum o legătură cu Johnny nu putea fi decât profundă şi puternică, nu putea fi, de asemenea, decât scurtă. Ea îşi dorea ceva de lungă durată sau nimic.

Se îndreptă repede spre masă, neînţelegând încă ce se întâmplă cu ei, dar hotărâtă să nu se mai gândească la asta.

— Ce faci cu slujba, Johnny? întrebă ea, simţind nevoia să schimbe subiectul. Nu mai poţi să mergi la muncă. Nu în starea în care eşti acum.

Dar dacă nu te duci, nu te vor da afară?

Nu răspunse câteva momente.

— Era o slujbă păduchioasă. O să-mi găsesc alta.

O reacţie tipică pentru Johnny Dallas. Nici măcar nu trebuia să se uite la el pentru a şti deja că pe faţa lui se putea citi: „Nu dau doi bani pe ea”. Tristă, dădu din cap.

— De haram a venit, de haram se duce, nu?

Trebuia să audă ceea ce ea nu putea ascunde. Dezgust şi regret. Lipsa lui de a se conduce în viaţă şi incapacitatea de a face ceva erau problemele lui personale. Era o persoană care se muta din loc în loc şi ştia că într-un fel îi făcea o favoare prin

faptul că nu stă cu ea toată ziua.

— De ce mă găzduieşti, Carmen? întrebă el blând, ca şi când i-ar fi citit gândurile.

În ciuda hotărârii de a nu reacţiona, ceva din felul în care îi pronunţase numele o făcu să de vină din nou blândă.

— Nu eu, spuse cu vocea scăzută. Eu îl găzduiesc pe Rico, e/te găzduieşte pe tine.

— Şi de ce crezi că face asta?

Răguşită de oboseală şi durere, vocea lui o făcu să tremure de o dorinţă neştiută, să-i simtă cuvintele şoptite, mângâind-o. Ridică din umeri pentru a-şi ascunde reacţia.

— De parcă n-ai şti.

— Trebuie să-mi spui. Sunt rănit.

Se uită la el nedumerită. El încercă să zâmbească, dar nu-i reuşi decât o grimasă care îi provocă durere. Iar ei, bătăi de inimă care se împiedicau una de cealaltă în zgomote surde, nebuneşti.

Îşi fixă privirea asupra mesei, rugându-se să nu-şi taie toate degetele în timp ce tăia legumele pentru salată şi încercă să-şi reprime respiraţia accelerată.

— Nu am înţeles.

— Nici nu trebuia.

— Vorbeşte-mi, Carmen. Mă ajută să depăşesc momentul.

Respiră profund, ştiind că nu-l putea refuza.

— Rico te-a găzduit, pentru că i-ai salvat pielea, şi tu ştii asta, spuse ea rece.

— Iar eu am profitat de ospitalitatea ta de atunci încoace, nu-i aşa? De ce m-ai lăsat să o fac?

De ce? Presupunea că era vorba de sindromul rătăcitorului. Nu putea refuza pe nimeni. Poate că era timpul să întoarcă foaia, dacă exista vreuna. Dacă avea un dram de bun-simţ ar fi trebuit să fie de acord cu el şi să-i spună că era timpul să plece definitiv. Că se săturase să-l vadă apărând în pragul uşii şi cazându-se la ea ori de câte ori avea el chef sau când se dondănea cu vreuna dintre femeile lui care îi spunea să găsească cea mai

apropiată uşă pe care scria IEŞIRE.

Dar nu era suficient de deşteaptă că să i-o spună. Şi la ce ar fi folosit, oricum? începea să creadă că nu se va elibera niciodată de el, indiferent unde s-ar fi aflat. Detaşată fără îndoială, da, dar niciodată eliberată.

Şi mai mult decât atât se simţea datoare faţă de ei.

— În felul tău cred că l-ai ajutat pe Rico să se îndrepte.

Acest lucru era adevărat. Poate că lui Johnny îi lipsea ambiţia, dar avea încă suficientă raţiune. Nu se putea abţine să nu aibă o slăbiciune pentru el din acest motiv.

— În cele trei luni, de când l-ai târât acasă bătut mort, a început să se

adune.

Privi în gol un moment, pierdută în amintirea spaimei de a-şi pierde fratele.

— Arăta chiar mai rău decât tine acum. O perioadă mi-a fost teamă că-l voi pierde.

Se cutremură, apoi îşi reveni.

— Dar acum s-a terminat. Este foarte bine.

— Nu vorbeşte prea mult despre asta, îl auzi ea, spunând-o ezitant, înainte de a adăuga:

— Cine a fost, ce crezi? Cine putea să-l bată atât de rău?

Se întoarse la aragaz să amestece supa. Se întrebă dacă loviturile în cap i-ar fi putut provoca pierderi momentane de memorie. Nu credea că ar fi posibil.

Cu toate acestea, se hotărî să-l urmărească atent zilele următoare pentru a vedea dacă nu dă semne în acest sens. În acelaşi timp se hotărî să facă aşa cum îi ceruse el şi să-i vorbească.

— Rico nu mi-a vorbit nici mie prea mult despre asta. Dar ştiu cine este vinovat. Rechinii de la care împrumutase bani l-au încărcat atât de mult, încât nu şi-a mai putut plăti datoriile. Bătaia a fost un avertisment.

Tremură din nou involuntar, în timp ce traversa bucătăria micuţă.

— Slavă Domnului că nu l-am omorât. Şi slavă Domnului că l-au lăsat în pace de atunci.

O emoţie puternică i se opri în gât,

în timp ce un gând înspăimântător o străfulgeră brusc. Cuţitul îi zdrăngăni pe masă trădându-i spaima.

— O, Johnny, oamenii care te-au bătut... ei au fost? După tot ce i-au făcut lui Rico, să nu-mi spui că ai fost atât de prost să te amesteci cu ei tot pentru bani!

— Nu, Carmen, o asigură el repede. Am fost jefuit pe o stradă întunecoasă. Este simplu. Şi prostesc. Nu m-am uitat în spate.

Se simţi brusc uşurată. Se aplecă şi se aşeză înaintea mesei. Când îi întâlni privirea însă, era îngustată de îngrijorare.

— Carmen... începu el, cu privirea încruntată ameninţător, dacă Rico nu şi-

a putut plăti datoriile, de ce l-au lăsat în pace de atunci?

Îşi lăsă bărbia în piept. Bărbaţii sunt insensibili, neghiobi ingraţi, cu toţii. Iar acest bărbat mai era şi orb. Şi prost, adăugă ea dezgustată. Muncea în schimburi duble. Îşi vânduse toată mobila bună şi rămăsese numai cu strictul necesar. Avea o existenţă spartană, ca şi cea a unei călugăriţe. Şi mai întreba încă de ce rechinii nu-l mai deranjau pe Rico?

Privirea întunecată a ochilor ei îi dăduse probabil răspunsul. Privi rapid apartamentul modest. Ar fi trebuit s-o ducă mai bine din salariul ei de asistentă, dar interiorul apartamentului arăta că trăieşte de pe o zi pe alta.

— Tu le-ai plătit, nu-i aşa?

— Bineînţeles că le-am plătit. Ce altceva aş fi putut face? Este fratele meu.

— De parcă asta ar explica totul.

— Da, spuse ea moale şi fără ezitare.

O studie, ca şi când ar fi vrut să înţeleagă cum gândea.

— Devotament, înseamnă totul pentru tine, nu-i aşa? întrebă el în final.

Nu răspunse.

— Eşti atât de devotată, încât practic te-ai sărăcit pentru fratele tău.

Ascultă judecata cuvinteior lui şi avu senzaţia că implica faptul că fusese o fraieră. Dar ceea ce auzi, în schimb, era o admiraţie sinceră. Venită de la

Johnny, care nu observa nimic, care obişnuia să se vadă numai pe sine, dar în practică făcea exact opusul, era un compliment rar, uluitor. Aceasta nu însemna că ea avea impresia că ar fi făcut ceva extraordinar.

— Am vrut să-l scot de sub controlul lor. Aş fi făcut orice, să-l ştiu scăpat de ei.

— Orice? întrebă el întunecat.

Se întoarse spre chiuvetă, mişcată de privirea lui care exprima supărare şi preocupare în egală măsură.

— Nu te merită, Carmen.

Ea nu privea lucrurile aşa. Şi nu-i înţelegea reacţiile.

— Ceea ce trebuie să înţelegi despre Rico este ceea ce întotdeauna el

a avut nevoie să-şi demonstreze. Şi-a măsurat valoarea prin ceea ce a posedat. Este greşit, ştiu. Dar noi am crescut săraci, Johnny. Ca şi tine. Tu poţi să înţelegi asta. Şi poţi înţelege şi cum am ajuns să avem de-a face cu astfel de oameni.

Da, aşa e, se gândi Logan cu cinism. Să înţeleagă? Nu prea. Să simtă la fel? Greu. Nepăsător faţă de averea care i-a fost garantată toată viaţa, nu se putea vedea profitând de o femeie, aşa cum o făcuse Rico. Spera, pentru binele ei, că acţionase înţelept în ceea ce-l privea pe Rico. Spera şi pentru binele lui Rico, de asemenea, pentru că dacă ar fi aflat vreodată că fratele ei a greşit iar, şi vrea din nou să o folosească, va

avea grijă personal să nu mai facă aceeaşi greşeală.

O, e grozav, gândi el dezgustat. Vrei să mai reflectezi un pic? Nu ai niciun fel de responsabilitate aici. Nu ai nicio proprietate. Şi nu ai nici dreptul să judeci. Plănuisei şi tu să te foloseşti de ea.

Adevărul ultimului său gând avu ecoul unei împuşcături.

Plănuise, într-adevăr, să se folosească de ea. Indiferent cum ar fi spus-o, realiză că se gândise la acest lucru din primul moment în care a văzut-o…

Era foarte clar acum. Şi-a aranjat păcăleala, sub pretextul că este sătul de jocurile corporaţiei şi de politica

camerelor de consiliu. Dar, în timp ce toate acestea erau adevărate, ea fusese motivul adevărat pentru care o făcuse. O singură privire a acestei femei, ai cărei ochi ofereau atât de mult şi al cărei trup promitea plăceri nelimitate, l-a făcut să o dorească… Reducând totul, acesta fusese esenţialul. Reducând totul, acesta fusese motivul arzător.

Făcuse această şaradă pentru ea. Pentru modul în care îl privise în timpul primei întâlniri înceţoşate când el s-a trezit în patul ei. A simţit chiar şi ceea ce ea i-ar putea oferi. Ceva special. Ceva adevărat. Ceva rar.

Pentru prima dată în viaţa lui se afla în situaţia de a experimenta emoţia

pură. Adevăruri simple. Sentimente adevărate care să nu fie trucate sau să ascundă motive dinainte stabilite.

Ea nu ştia cine este. De fapt, credea că este altcineva. Oare cum s-ar simţi, se întrebă, să ştie că o femeie îl doreşte nu pentru ce era, ci pentru ceea ce nu era? Ca Johnny Dallas nu era un bărbat bogat. Era doar un bărbat. Ca Johnny Dallas nu era „cea mai importantă persoană socială şi financiară a deceniului”. Era numai un om.

Numai un om. Nu mai fusese niciodată până atunci numai un om. Nici nu a vrut vreodată să fie. El a fost întotdeauna omul. Omul atent la orice. Omul care să impresioneze. Omul case

să rivalizeze. Şi s-a înălţat bucuros în fiecare roi.

Cu această rapidă revizuire în timp, posibilitatea de a fi ceva, mai puţin, sau ceva mai mult era dezarmant de ademenitoare.

Ironia acestor gânduri ar fi trebuit să îi stârnească râsul. Dar n-o făcuse. Şi ideea că n-o făcuse, îl obligă să realizeze faptul că mergea pe un teren periculos.

Se uită la femeia care, în principiu, era responsabilă de perpetuarea acestui pericol… Care din ei, se întrebă, avea mai mare şansă de a ieşi din această situaţie nevătămat?

Logan începu încet să realizeze cum Carmen îl privea. Îngrijorarea îi

întuneca ochii până la negru intens, ca şi când şi ea ar fi simţit un pericol clar şi prezent. Ar trebui să fie îngrijorată, gândi el încrâncenat. Şi nu glumea cu mine, atunci când se gândea că nu ea va fi singura care va fi rănită dacă îşi va duce planul la capăt.

Îşi încleştă mâinile cu pumnii încordaţi, pe măsură ce decepţia îl dezmeticea. Poate că avea reputaţia unui om nemilos, dar la fel de bine câştigase şi respectul de a fi onest. Îşi compromisese onestitatea în momentul în care începuse această schimbare. Depăşise bariera.

Şi în timp ce se uita la ea, cu o conştientizare crescândă a vulnerabilităţii sale, înţelese că intră

într-un nou teritoriu, necunoscut, dacă o va face să sufere. Sentimentul de vinovăţie nu fusese niciodată domeniul lui. Tatăl său îl învăţase cu mult timp în urmă că nu există niciun spaţiu pentru acest sentiment în afaceri sau în viaţă. Anumite persoane folosesc. Altele sunt folosite. Era o parte importantă din schema generală a lucrurilor, o ordine naturală şi un echilibru al puterii. Aceste reguli, ce ţineau de mit, formau temelia normelor de viaţă ale tatălui său. Aceste reguli erau absolute şi constante.

Logan încercă să se ancoreze în aceste constante. Apoi o privi pe Carmen şi înţelese că ceva se petrecuse cu el, ceva care ameninţa să împiedice

această ancorare.

Disperat, încercă să se convingă pe sine că orice s-ar întâmpla între ei era predestinat. Dacă va fi rănită, va fi vina ei, nu a lui, şi va fi tot vina ei dacă sentimentul ei de siguranţă va fi strivit după plecarea lui. Era o persoană adultă. El nu era responsabil de acţiunile sau reacţiile ei.

Când se îndreptă spre el şi îi puse mâna rece pe frunte, începu să suspecteze faptul că reacţiile lui ar trebui să îl îngrijoreze şi nu ale ei.

Această femeie se purta deosebit cu el. Cu cât stătea mai mult în preajma ei, cu atât îi venea mai greu să privească lucrurile categoric. Dintr-o singură privire ea îi putea ghici

dorinţele. Dintr-o singură privire putea să sfarme pietrele.

Înghiţi greu, gândindu-se la atingerea ei… trupul ei moale şi promiţător, şi se încordă împotriva dorinţei ascunse de a o avea.

— Te simţi bine? întrebă, punând tulburarea lui pe seama durerii.

— Mă simt bine, reuşi să spună în şoaptă, scrâşnind din dinţi.

Se încruntă.

— Cred că ai stat prea mult în picioare. Parcă nu ai fi tu.

Şi pentru că el nu răspunse, insistă:

— Johnny?

Făcu o greşeală atunci. Se lăsă mişcat de îngrijorarea care i se citea pe

faţă. La fel de mult cum o dorea pe ea, nu dorea să o rănească. Pentru un bărbat care întotdeauna avusese ceea ce îşi dorise, ideea reprimării de sine era la fel de dureroasă, ca şi durerea provocată de coastele zdrobite.

Lăsându-şi capul în mâini murmură o înjurătură…

— Te doare, nu-i aşa?

— Vrei să nu te mai ocupi atât de mult de mine şi să-ţi vezi de treaba ta?

Replica sună ca un mârâit, ca un avertisment al unui animal care-şi arată colţii, atunci când este lovit şi băgat într-un colţ. Orice animal atacă, atunci când îl ameninţi prea mult. Simţi brusc că fusese împins până la limită.

— Asta este! Te ajut să te întorci în

pat.

— Nu, insistă el nervos.

Indiferent cât de nepoliticos ar fi părut, nu dorea să fie în apropierea ei sau a patului ei, în acel moment. Avea nevoie de distanţă. Problema era că nu se simţea capabil să se deplaseze singur.

— Nici măcar nu ai avut timp să te schimbi. Du-te, eu sunt în regulă.

Se opri un moment, ezitând să-l lase singur.

Femeia asta nu avea instinct de conservare?

— Îţi promit că nu ies de aici, bine?

Încărcate de furie, cuvintele sunară ca un mârâit.

Ea răspunse cu o nervozitate egală.

— Întotdeauna numai promisiuni. Măcar pe astea să ţi le ţii. Nu mi-ar plăcea să te ştiu prăbuşindu-te pe covor, pentru ca apoi să te târăsc spre pat.

Din fericire plecă, lăsându-i imaginea ei în pat, a lui în patul ei, a lor în patul ei, împreună, o amintire ce i se imprima în minte pentru totdeauna.

Imediat după ce se întoarse, Logan îşi dori să nu-i fi sugerat să-şi schimbe hainele.

Ţesătura de bumbac, de un alb virginal, îi crea cam multe probleme. Cel puţin, cele mai importante părţi erau acoperite. Îşi schimbase fusta de

bumbac roşu cu o pereche de pantaloni scurţi, kaki, cu pliuri, care îi creau senzaţii puternice.

Oricât de mult ar fi dorit să o învinovăţească, problema exista numai în interiorul ei. Nu era o femeie uşoară. Hainele ei nu erau incitante sau provocatoare. Mamele îşi trimiteau la şcoală fetiţele, de zece ani, îmbrăcate chiar mai sumar. Bunicile trimiteau poze din Alamo îmbrăcate la fel. Era ceva care-i aparţinea numai ei, specific liniilor ei arcuite şi efectul era provocarea în el a unei dorinţe dureroase…

Bănuia oare ce-i poate face unui bărbat? Nu, decise el, privind-o cum stă la masă şi încercând cu dificultate să-i

evite privirea. Nu ştia. Se gândea chiar că acesta era unul dintre motivele pentru care totul era atât de dificil.

Era atât de vulnerabilă şi totuşi îi făcea s-o dorească atât de mult, încât începea să creadă că nu va reuşi să fie atât de puternic, încât să nu profite de ea.

În afară de acesta, conştientiză un alt gând care îl străbătu. Rico a stors-o de bani. Dacă mergea mai departe şi realiza ceea ce plănuise, nu se situa nici el prea departe.

Dar el voia mai mult decât sexul. La naiba, dacă sexul ar fi fost singurul lui scop, nu ar fi fost atât de dificil. Dar ceea ce dorea cu adevărat nu-i aparţinea lui. El voia să obţină c6ea ce

ea îi oferea lui Dallas. Iubire necondiţionată, fără compromisuri, să nu fie un înveliş al ambiţiei şi lăcomiei, ceva care să nu ţintească averea, un lucru pe care el nu-l avusese niciodată.

Şi mai întristător decât această nevoie a lui era faptul că el ştia că dacă ar fi făcut vreo presiune asupra ei, i-ar fi dăruit totul.

Brusc, deveni furios pe ea, pentru că se lăsa descoperită şi atât de uşor de rănit.

— Nu oboseşti niciodată să te ocupi de problemele altora?

Se uită strâmb la el, în tăcere, înainte de a se apleca pentru a-i pune castronul cu salată în faţă.

— Nu. Nu obosesc, spuse ea, şi se

încruntă, ca şi când această concluzie nu i-ar fi fost niciodată clară în minte.

— Nu? Ai grijă de Rico. Ai grijă de mine. Şi când nu ai grijă de oamenii din spital faci muncă voluntară la un spital fără plată.

— Îmi iubesc munca, spuse ea, parcă luându-şi apărarea. Ştia ce gândeşte el despre asta.

Nu ţi s-a întâmplat niciodată să crezi că munceşti prea mult?

Îl privi o clipă, întrebător, înainte de a ridica din umeri.

— Îmi este foarte bine.

Nicio urmă de regret. Nicio fărâmă de autocompătimire.

— Nu crezi uneori că meriţi mai mult decât ai? Asta nu te înfurie

niciodată?

Puse un castron cu supă în faţa lui şi se îndepărtă repede.

— Am exact ceea ce îmi doresc. Satisfacţie personală. Nu oricine poate înţelege, asta. Eu pot. Şi o fac. Zilnic. Muncesc din greu pentru a mă pregăti cât mai bine şi consider această posibilitate care mi se oferă, un dar. Şi sunt foarte recunoscătoare să o iau aşa, ca pe un dar.

Dacă ar fi venit de la altcineva, aceste nobile sentimente ar fi putut să pară nesincere. Dar pentru că veneau de la Carmen, Logan le acceptă, chiar dacă asta nu însemna că-i scuză naivitatea.

— De ce nu te-ai căsătorit,

Carmen? întrebă el direct, surprinzându-se pe sine în egală măsură, ca şi pe ea.

— De ce nu există cineva care să aibă grijă de tine?

— Ei bine, cred că aici trag întotdeauna o linie.

Încercă să nu se simtă impresionat de surîsul ei foarte trist, în timp ce se aşeza alături de el la masă.

— După părerea mea, cred că ar trebui să schimbi foaia. Şi să nu mai am atâta grijă de el.

Scoase un sunet slab de încuviinţare.

— Speram să ajungi la concluzia asta „spuse el, bucuros să vadă că are totuşi instincte de conservare, deşi se

îndoia sincer de faptul că sunt suficient de puternice.

— Nu că aş dori ca cineva să aibă grijă de mine, adăugă ea, atrăgându-i din nou atenţia spre buzele ei. Dar o relaţie trebuie să fie egală. Să dai şi să primeşti.

Ceea ce nu spusese era mai grăitor decât ce spusese deja. Îi privi cu atenţie genele lăsate, de un negru strălucitor, dese, bogate, şi se lăsă pierdut pentru un moment în imaginea acestor gene care s-ar fi lăsat înaintea unui sărut.

Se forţă să se concentreze la mâncarea pe care ea i-o aşezase în faţă.

— Mergând mai departe în ceea ce priveşte bărbaţii, tu ai dat întotdeauna,

iar ei au primit tot ceea ce le-ai dat, am dreptate?

Tăcerea el fu răspunsul. Bărbaţii erau nişte nemernici. El trebuia să ştie asta. Era unul dintre cei mai răi. Logan strânse din dinţi şi se uită în jur.

Îşi plimbă privirea prin apartamentul sărăcăcios mobilat. Dacă ea t-ar fi lăsat, i-ar fi. Putut face viaţa mult mai uşoară.

Încerci să-ţi răscumperi păcatele? se întrebă întunecat, în sine. Cel puţin, el îi putea oferi mai mult decât Dallas. Atâta timp cât ştia că trebuie s-o părăsească, cel puţin să o compenseze într-un fel. Îşi spuse că ar vrea să facă acest lucru, indiferent de ce s-ar fi întâmplat între ei.

În mod sigur existau şi lucruri pe care ea şi le dorea.

— Nu ţi-ai dorit niciodată mai mult, Carmen? întrebă el.

Îşi făcea de lucru, rupându-şi uscăţelele în supă, nereuşind să se comporte obişnuit, deranjată de examinarea lui insistentă.

— Ce este asta, cele douăzeci de întrebări?

— Răspunde-mi, insistă el.

Ea oţtă din greu.

— Ce să-ţi spun mai mult?

— Mai mult, tot, spuse el expansiv, iritarea, din cauza lipsei ei complete de lăcomie, împletindu-se cu admiraţia pentru aceeaşi calitate.

— Cineva care să aibă grijă de tine

pentru schimbarea decorului. Cineva care să-ţi ofere lucruri. Lucruri palpabile, tu ar fi trebuit să primeşti diamante, Carmen. În locul lor tu ai primit cărbune.

Logan Prince nu fusese niciodată poetic. Îşi spusese în sine că probabil Johnny Dallas fusese şi deci trebuia să îi joace rolul.

Zâmbetul ei de satisfacţie, mirat, care îi apăru pe buze îi confirmă faptul că fusese un actor bun.

Privirea ei fusese nostalgică, dulce-amară, pentru un moment, înainte de a-şi compune o mimică încruntată, şi îi atinse fruntea cu palma.

— Începi să faci febră’ Johnny? Nu-ţi stă în fire să fii atât de preocupat de

ceea ce aş putea avea eu nevoie.

Încercase să glumească natural, fără şovăială. Dar tremurul uşor al mâinii îl făcu să înţeleagă că nu putea fi nici indiferentă, nici liniştită. Iar preocuparea lui pentru toate aceste întrebări îl făcu să realizeze că şi el se afla în aceeaşi stare.

— N-am febră, spuse el obosit, incapabil de a-şi reprima un sentiment de vinovăţie. Poate că abia acum am înţeles ce ticălos egoist, preocupat numai de mine, sunt. Poate că mă gândesc că sunt o mulţime de lucruri pentru care ar trebuit să-mi fie ruşine, în timp ce tu eşti îngrijorată pentru ele.

Părerile de jău nu mai apăruseră niciodată. Când privirile lor se întâlniră,

observă prea multă căldură, prea multă pasiune în ele. Şi de fiecare dată când îl atingea, simţea că îl ameţeşte. Nu mai era sigur că mai putea ieşi din această situaţie, fără să o facă să sufere. Şi îi citea în priviri că probabil l-ar fi lăsat s-o facă.

Era furibs. Pe sine şi pe un trecut care făcuse din el persoana rece şi oportunistă care era acum. Şi pe ea, pentru faptul că se aprecia pe sine atât de puţin şi pentru că îşi risipea dragostea pe un nimeni ca Dallas. Dintr-odată toate aceste gânduri îi treziră senzaţia de a-i da ceea ce merită.

Şi care ar fi fost lucrul acesta, Prince? se întrebă în sine. Merită oare

să fie minţită şi sedusă de un om a cărui existenţă în viaţa ei este o minciună?

— Dar cu dragostea, Carmen?

Se uită de aproape la ea, fără ca el însuşi să ştie de ce ataca aceste subiecte. Fără să ştie de ce naiba i-ar fi păsat.

— Hai să vorbim despre asta. Ai putea avea orice bărbat ţi-ai dori. De ce crezi că îţi doreşti cu adevărat unul ca mine?

Nu se uită spre el. Şi dacă nu greşea, avu nevoie de toată forţa ei să se abţină să nu se ridice de pe scaun şi să fugă din cameră.

— De ce, Carmen? repetă el, mai blând, dar la fel de insistent.

Îşi ridică bărbia şi se uită cu atenţie la el.

— Mă bucur să văd că toate acele lovituri nu au lăsat urme pe modul tău de a fi.

Zâmbi, atunci când ea îşi arăta astfel mândria rănită, călcată în picioare.

— Bine, admise el, lăsându-i în pace orgoliul. De dragul de a vorbi, hai să spunem că ai fi putut să judeci altfel şi să nu te îndrăgosteşti de un vagabond nenorocit ca mine. De ce fel de om te-ai îndrăgosti?

Mişcările ei rapide, bruşte îl făcură să înţeleagă că este extrem de tensionată.

Nu ar fi vrut să fie atât de

încordată, deşi nu ar fi dorit nici calmul ei.

În ciuda cuvintelor nobile şi a părerilor contradictorii asupra acestui subiect, ar fi vrut ca ea să îl cunoască pe el. Şi-ar fi dorjt-o sălbatică, nesăbuită, pierdută în dragoste, pierdută în el. Pierdută în Logan Prince, nu în Joâânny Dallas.

Închise ochii şi îşi trecu mâna prin păr. Această femeie îl făcea să devină deschis. Nu era o modalitate de a acţiona, specifică lui. Dar atunci nu mai fusese el însuşi, nu era aşa? Nu mai era Logan Prince, stăpânul nemilos şi rece al corporaţiilor. Era Johnny Dallas. Un cowboy venit la oraş, bun la suflet, zâmbitor, având tot timpul la dispoziţie

pentru a şi-l pierde şi pentru a cuceri femei.

Se uită la femeia care stătea în faţa lui. Aceea care îi trezise în interior un ropot de emoţii, ca un vârtej pe câmpia uscată a Texas-ului. Aceea care îl făcuse să-şi conştientizeze necesităţile sale ca bărbat, aşa cum îl făcuse să o conştientizeze pe ea ca femeie… şi se tot întreba cât l-ar fi costat pe Logan Prince să o câştige.

Să forţeze notă nu era o soluţie. Se decise să se retragă, cel puţin până ar fi fost capabil să gândească normal.

— Uite. Hai să o lăsăm baltă. Încearcă să uiţi ce te-am întrebat, spuse el, tresărind, în timp ce încerca să respire adânc. Uită această discuţie.

Oricum, nu este treaba mea ce faci sau ce vrei.

Îl privi la fel de nedumerită cum se simţea şi el. Îl deranja faptul că îl făcuse să simtă o acută nevoie sexuală şi această senzaţie a unei vieţi noi, sub imperiul unor sentimente pe care le crezuse moarte de mult în interiorul său, această concentrare a unei dorinţe, pe care o ascunsese cu grijă în spatele imaginii omului de fier.

Omul de fier simţi cum se topeşte" încet, în timp ce ea îl privea îngrijorată.

La naiba, era obosit. Şi zăpăcit. Lupta cu două feluri de slăbiciune şi pretindea că din cauza bătăii pe care o primise ajunsese să gândească astfel.

— Ai dreptate într-o singură

privinţă, spuse el obosit. Cred că este timpul să mă duc la culcare.

Nu se mai opuse atunci când ea îşi împături şerveţelul sub farfurie şi veni lângă el. Cu ajutorul ei, se ridică şi apoi se îndreptă spre pat, peste care se prăbuşi aproape şi căzu într-un somn neliniştit.

Umbrele nopţii se întindeau ca o ceaţă, în dormitor, şi dansau ca o umbră de vis în lumina neonului, care clipea slab dar neîncetat, prin perdelele din faţa ferestrei. Logan se luptă să nu piardă odihna şi uitarea somnului, unde putea scăpa de durere.

Transpiraţia îi scălda trupul. Somnul se îndepărtase împreună cu amorţeala odihnitoare pe care i-o

oferea; un parfum se apropia. Parfumul ei.

Deschise ochii şi se uită spre uşă, pentru a o vedea acolo;

Carmen! îngerul lui de mătase. Forţa lui neclintită. Şi neobişnuita lui slăbiciune.

Prima oară când văzu brida, de un negru intens, alunecându-i peste umăr îşi dorise să-i vadă părul bogat, desfăcut. Îşi dorise să îl vadă lăsându-se uşor peste pielea de culoarea mierii a sânilor ei pentru a-l atinge uşor cu degetele, apoi cu buzele…

Înghiţi greu la vederea părului ei revărsându-i-se în cascadă peste faţă, rostogolindu-se sălbatic peste umeri şi spate, răvăşit de somn, strălucind,

parcă în aşteptarea unei mâini bărbăteşti care să-i adauge o dezordine păgână. În aşteptarea mâinilor lui. Îşi încleştă pumnii între cearceafuri, de o parte şi de alta a coapselor, în timp ce ea stătea, ezitând, în pragul uşii, cu umbra ce i se prelungea până la piciorul patului.

Eta atât de liniştită, aşa cum stătea acolo, privindu-l, aşteptând. Cămaşa de noapte îi alunecase, descoperindu-i linia delicată a umărului. Aşa cum era luminată din spate, de lumina vagă, neclară şi de umbre, bumbacul subţire se dezvăluia ca un văl ce-i mângâia trupul.

Pieptul umplea plăcut ţesătura. Vârfurile ca de catifea ale sânilor

întunecau cămaşa, precum nişte aureole ale înserării ce pătrundeau prin bumbacul de culoarea smântânei. Umbre mătăsoase defineau concavităţi plăcute între coastele fragile şi talia micuţă, iar mai jos, linia descendentă a unor french bikini lăsa frâu liber imaginaţiei. Cămaşa se termina în jurul coapsei, într-o linie zveltă, modelată delicat, dezvăluindu-i complet lungimea picioarelor.

Pielea îi era netedă ca atlazul, fără niciun cusur, de culoarea caramelei cu lapte. Începea să devină pofticios, pe măsură ce o privea.

Încerca să-i pronunţe numele, cu buzele lipite, înfierbântate şigâtul uscat.

Se îndreptă repede în direcţia lui.

— Ai… ai ţipat în somn, şopti ea, cercetându-i faţa. Durerea… este insuportabilă?

Reuşi să dea din cap. O imensă minciună spusă în tăcere.

N-o păcăli însă.

— Mă întorc imediat.

Mătase, sex şi nopţi înfierbântate. Numai la aceasta se putea gândi, atunci când îi auzi vocea. O durere adâncă, ascuţită în şale înlocui orice altă durere, în timp ce aştepta în întuneric.

Conştient de adâncimea nopţii.

Conştient de faptul că sunt complet singuri şi de o cerinţă care nu mai fusese niciodată atât de profundă până atunci.

Cu ochii minţii revăzu felul în care lumina îi mângâiase formele umbrite ale corpului. Cu ochii minţii văzu mâinile sale în mijlocul luminii.

Veni repede spre el. Liniştit. Eficient. Profesional. Totul numai o înşelăciune. Femeie din cap până în picioare. Tentaţia încarnată.

Îşi apropie o coapsă de a lui pe pat. Greutatea ei uşoară îi împinse cearceafurile confortabil, sub-şolduri, oprind presiunea unei ridicări căreia nu i s-ar fi putut abţine.

— La asta. Este un calmant, şopti ea, şi îi puse cu grijă pastila între buze.

Îi prinse încheietura mâinii şi o ajută să menţină echilibrul, în vreme ce îi ducea paharul cu apă la gură. Înghiţi

pastila, în timp ce o privea.

Aşeză paharul pe noptieră şi-i puse mâna pe faţă. O mână rece. Moale. Tremurătoare.

O atinse fără să se gândească şi o acoperi cu a lui.

Cuvintele ei liniştitoare se transformaseră într-o promisiune.

— Mâine o să te simţi mai bine, Johnny.

Johnny. Gelozia îl arse ca o flacără. Era un sentiment nu tocmai confortabil. Nu era sentimentul pe care ar fi dorit să-l aibă. Până atunci, când îşi dorise ceva cumpărase, vânduse la schimb sau luase. Dar niciodată nu i se dăduse din suflet.

Dallas avea inima acestei femei. În

ciuda faptului că Logan nu intenţiona să o rănească, invidia îl îndemna să afle care era premiul obţinut de această posesie.

— Mâine, repetă ea, cu o asigurare blândă, dulce, în timp ce el îşi încleştă posesiv degetele în jurul încheieturii ei delicate şi o trase spre el.

— În această noapte! şopti el întâlnindu-i; privirea Umbrită şi văzând că ea înţelesese ceea ce sugerase şoapta sa forţată. În această noapte.

În ochii ei străluciră sute de întrebări, sute de dorinţe, şi convingerea certă că, dacă i s-ar da, ar fi o greşeală. Parfumul floral al părului ei îi mângâie faţa, la fel de întunecată ca şi cea a lunii. Clătină uşor din cap,

împotrivindu-se cererii lui răguşite.

Nu rugase niciodată o femeie. Nu era sigur deci, ce îl făcea să depăşească limita. Probabil propria sa dorinţă care era una dintre cele mai puternice pe care le simţise vreodată. O dorinţă de a avea ca şi o cerere pe care nu o mai cunoscuse niciodată.

Îi atinse părul cu mâna, simţindu-i cu degetele luciul de satin, apoi strânse o şu. Viţă în pumn.

— Întinde-te un pic lângă mine.

Gravă de nerăbdare, asprită de dorinţă, vocea îi trădă dorinţa adâncă şi sălbatică. Aşteptă în întuneric şi în tăcerea întreruptă numai de cadenţa suavă şi neregulată a respiraţiei ei.

Uitându-se în ochii ei în timp ce o

trăgea aproape, miza pe sentimentele ei pentru Dallas, pentru a o convinge.

— Întinde-te un pic lângă mine. Vreau să te simt aproape. Numai un pic…

Ştia că n-o să-l refuze. Simţise şi folosise ceea ce ştia, ca pe un punct de sprijin.

Îl privi atent, ezită, apoi se întinse uşor lângă el.

Era dureros de evident pentru Logan că modul ei de a acţiona se datora iubirii ei pentru Dallas. Putuse să simtă aceasta, în modul grijuliu în care îşi aşezase capul alături de al lui pe pernă. Putuse să o vadă în privirea ei întunecată care argumenta pro şi contra în luarea deciziei de a-i ceda,

ştiind foarte bine că cel mai inteligent lucru ar fi fost să plece.

Brusc, nu mai conta faptul că era un şarlatan, un escroc. Brusc, nu-i mai păsa de faptul că ea îi împlinea o dorinţă lui Dallas. Conta numai” faptul că ea era cu el.

Când ea cedă, îi îmbrăţişă căldura pe care i-o ofereau liniile ei voluptuoase. Scufundându-se în căldura ei binefăcătoare îşi îngropă gura în părul ei.

Era devastator de umilitor acest sentiment pe care i-l dădea îmbrăţişarea ei.

În braţele lui se afla o femeie a cărei unică motivaţie pentru a se întinde alături de el era de a da.

Împotriva tuturor motivelor fusese profund emoţionat de gestul ei.

Deci aşa ar trebui să simtă, atunci când o femeie fără pată se dă, gândi el. Aşa ar trebui să simtă, atunci când o femeie se oferă fără să aştepte ceva anume. Un dar, fără târguieli. Un instinct primar pentru o femeie precum Carmen. Un gest natural pentru ea.

O experienţă rară pentru el. Închise ochii şi simţi un nod în gât. Înghiţi greu, încleştându-şi dinţii împotriva valului de emoţii pe care această femeie îl ridica în el.

Între ei nu mai exista nimic altceva decât cămaşa ei subţire de noapte. Cămaşa şi neşiguranţa ei. Şi brusc, neaşteptat, conştiinţa începu să

penduleze între cele două.

Uimitor. Când ajunsese să se ambaleze aşa de tare? Undeva, între momentul în care ea stătea în bucătărie şi cel în care el o privea cum îi pregăteşte cina? Undeva, între momentul în care îi spusese că merită ceva mai bun decât ceea ce avusese până atunci, cel în care plănuia să-i ofere ceva poate mult mai rău decât atât?

Undeva între dăruirea ei şi hotărârea lui definitivă de a nu primi nimic.

Ea reprezenta tot ce exista mai plăcut şi mai senzual care îl atinsese până atunci. Ceva cald şi real. Şi deşi era imun la întoarcerea uşoară a sânilor

ei încorsetaţi, la atingerea picioarelor ei lipite de ale lui, inima reacţionă la dorinţele ei.

O dorea trupeşte? La fel de mult, aşa cum dorea să respire. Şi indiferent de câte ori îşi spusese că o va avea, înţelese că nu poate să o facă.

În schimb, va avea grijă de ea. Era timpul să o facă cineva.

Era epuizată. Fizic. Emoţional. Ştiuse şi totuşi profitase de asta în mod deliberat, ştiind că se întinsese alături de el, pentru că el i-o ceruse. Pentru că ea crezuse că face ceva pentru el – pentru Johnny, se autocorectă.

Oricât de supărătoare ar fi fost această concluzie nu avea de gând să se lase copleşit de ea.

Ştia că ei nu i se va întâmpla niciodată să dorească să i se întâmple acest lucru. Nici măcar o dată în afară de faptul că dorea să se dăruiască. Şi totuşi i se întâmplase. Era pentru prima dată când aducea o persoană în situaţia în care să acţioneze numai pentru motivele sale.

Pe lângă sentimente, se gândi şi la dorinţa pe care o simţea. Nu-şi putea explica încă de ce. Poate pentru inocenţa ei. Poate îi admira naivitatea mai mult decât dorea s-o recunoască. O calitate care, de cele mai multe ori, nu merita mai mult decât să profiţi.

Întinse mâna în jurul umerilor ei şi o trase spre el.

— Johnny... murmură ea, cu tot

corpul încordat şi cu ochii măriţi de îngrijorare.

— Sss! Stai întinsă şi dormi lângă mine. Simţi cum se relaxează încet lângă el. Şi luptă cu tentaţia de a se lăsa pierdut în delicateţea ei. Spunându-şi, totuşi, că nu-şi poate permite s-o facă, în nici un fel. Refuzând faptul că o făcuse deja.

Nu-şi putea permite să se lase pierdut în absolut nimic. În mod special în farmecele unei femei. În niciun caz, când era vorba de o femeie cum era Carmen.

Ea avea nevoie de pasiune şi de promisiuni.

Şi oricâtă pasiune ar fi avut el odată, de mult, o îngropase adânc sub

întinderi de responsabilităţi ale corporaţiei şi sub un control riguros. Şi oricâte promisiuni ar fi făcut, toate se situau la un nivel mediu.

Ea avea nevoie de angajamente şi de cineva care să aibă grijă de ea. El era angajat faţă de întreprinderile Prince. Iar în ceea ce privea protecţia, pur şi simplu acest sentiment nu exista în interiorul său. Peste treizeci de zile avea să plece. Să se întoarcă în lumea lui, iar ea să rămână în a ei.

Această realitate îi crea mai multe probleme decât ar fi trebuit.

Ea adormise cu mult înaintea lui. Cu mult înainte ca el să termine să se întrebe care sunt toate motivele care îi erau, în egală măsură, străine şi

confuze. Cu mult înainte ca el să accepte că johnny Dallas, un neterminat şi un pierde-vară deţinea inima acestei femei.

O perioadă lungă de timp stătu întins în întuneric, gânditor, indignat, convins că în ciuda averii şi a puterii pe care o avea, proprietatea aceea preţioasă îl făcea pe Dallas cel mai bogat bărbat.

Adormi, fără să-şi dea seama când, datorită tuturor gândurilor ce-l frământaseră până atunci, în zori, după o noapte cu Carmen cuibărită în braţele lui, începu să înţeleagă, pe măsură ce se trezea, că intenţiile lui fuseseră bune, dar nu fusese suficient de puternic ca să le şi aplice.

Convingerea din timpul nopţii nu se potrivea cu dorinţele pe care i le trezise, dorinţe care prindeau contur în acea dimineaţă de sidef. Convingerea din timpul nopţii nu putea reprima o dorinţă pe care numai ea i-o putea satisface.

Totul despre Carmen Sanchez era adevărat. Nu mai avusese niciodată aşa ceva de la o femeie. Acum avea. Şi dorea să păstreze. Şi undeva, între noapte şi zori de zi, această dorinţă începea să capete proporţiile unei obsesii.

Dorea să o savureze. Să o ţină în mâinile sale. Să o simtă. Să o respire. Să savureze fiecare nuanţă, fiecare suspin, fiecare dăruire, tot ceea ce i se

oferea dezinteresat.

Trezit pe deplin, ridicat, îşi plimbă mâna pe linia elegantă a spatelui ei, spre coapsă.

Ea oftă şi se strânse mai aproape. Piciorul pe care şi-l lăsase peste al lui îi presa coapsa şi abdomenul.

Scrâşni din dinţi şi îi cuprinse faţa cu palmele. Pielea îi era moale precum catifeaua, respiraţia şoptea parcă, iâş (3r şi fragil, peste obrazul lui. Trecându-i degetele prin păr, îl prinse între ele, gândindu-se la frumuseţea lui, înainte de a-l aduna în palmă şi de a-i întoarce cu delicateţe faţa spre el.

Leneşă, şovăielnică, se trezi. Încetul cu încetul, apoi nedumerită începu să înţeleagă intenţia privirii lui

insistente, căldura trupului său.

O asemenea flacără ardea şi în ochii ei. Aceeaşi caldă aşteptare şi strălucire cu subînţeles. Aceeaşi încredere.

Închise ochii, nedorind să vadă această încredere în Ochii ei, în timp ce o apropia de el.

— Numai un sărut, şopti el în apropierea buzelor ei, spunându-şi că aceasta este ultima limită până la care va merge.

Pluti deasupra lui, delicateţea respiraţiei apropiindu-i de buze o blândă tortură şi o seducţie puternică.

Cu o grijă tandră îşi lăsă, capul şi îi atinse buzele cu ale ei. Mai mult decât delicat şi, fără îndoială, timid,

fusese mai mult un dans decât un sărut. Buzele ei se mişcară peste ale sale într-un ritm graţios, cu oftări tremurătoare, cu răsuciri delicate. Şi întrebarea ei deveni o pledoarie susţinută de căldura înăbuşitoare şi dorinţa dimineţii.

Murmurul lui scăzut de răspuns îi dădu încredere. Iar el putu să observe «ceasta, în timp ce ea se aplecă asupra lui. Îşi puse palmele pe saltea, de o parte şi de cealaltă a pieptului său. Apăsarea moale a sânilor ei peste pieptul lui îl făcu să se simtă în flăcări.

— Gura ta… şopti ea, şi apoi îl sărută, superficial pe buzele umflate. Nu vreau să te doară.

— Vreau să mă faci să mă doară, spuse el sălbatic, şi apoi îi surprinse pe

amândoi cu umbra unei grimase. În felul acesta nu mă faci să mă doară, mă simt bine.

Zâmbetul ei timid îi spuse că nu prea credea într-un asemenea răspuns. Îşi coborî din nou gura şi încurajată, de ceea ce îi spusese el, îl sărută din nou, pătimaş.

— Mult mai bine, şopti el aspru. Cuprinzându-i capul între mâini o sărută adânc.

Erau atât de multe texturi în această femeie. Şi atât de multe arome. Toate ca un rai. Toate ca un iad pentru un bărbat care trebuia să-şi închidă rănile şi să o lase pe ea să dea ritmul.

Dacă nu ar fi fost întins pe spate l-ar fi adus în situaţia de a îngenunchea,

se gândi el, în timp ce îi săruta sprâncenele. Respiră adânc, atunci când ea îşi apropie buzele într-o alunecare uşoară de obrazul lui, apoi îl sărută adânc. Gemu de plăcerea sărutului ei şi de cea a atingerii sânilor de pieptul lui, în timp ce ea încerca să găsească o poziţie mai bună de acces.

Îndepărtându-şi degetele din părul ei, îi mângâie umerii delicaţi, înainte de a ajunge la coapse. Într-o linişte înfiorată îi cercetă structura fragilă, şoldurile. Îşi puse căuşurile palmelor în jurul sânilor ei rotunzi. Ar fi putut spune că este mică oriunde, în afară de acel loc. Contrastul era ameţitor de atrăgător şi dărâma complet toată hotărârea lui de a nu merge mai

departe.

Ea scoase un scâncet uşor, atunci când el îşi plimbă mâinile pe sânii ei şi îi acoperi în întregime. Prin bumbacul subţire, sânii ei se conturau puternic. Prin cearceaful pe care el şi-l lăsase spre coapse, ridicarea lui răspunse pe măsură.

Scoase un geamăt şi îi îmbrăţişă trupul, răsfirându-şi degetele în îmbrăţişare. Imediat, ea se retrase, cu ochii negri, întunecaţi de întrebări şi nesiguranţă.

— Te-am lovit? întrebă ea, verificând, într-un mod profesional, coastele bandajate.

Dădu din cap şi îi atinse tivul cămăşii de noapte.

— Vreau să te văd.

Mâinile ei se opriră, ca şi inima lui, atunci când privirile-li se întâlniră.

Totul era o greşeală. Dar totul evoluase mult prea repede pentru a se mai putea împotrivi. Văzu pe faţa ei dorinţa, îmbinată cu ezitarea şi nu se putu opri să nu-şi dorească să o simtă din nou.

— Sss...

O trase blând spre el.

— E în regulă.

Îi ridică peste coapse cămaşa şi apoi privi cu o strângere în piept cupi îşi dă părul pe spate. O şuviţă bogată îi scăpase şi se răvărsase peste piept, cu bucle provocatoare peste sânul respectiv.

Era uimitor de frumoasă. Dureros de nesigură. L-o spuse cu privirea, îi arătă prin atingere cât de incredibil de încântătoare şi neadevărat de exotică o găseşte.

O atinse şi o rugă din priviri să nu se retragă. Mâinile îi erau generoase. Sânii îi umpleau palmele, cu căldura lor docilă, cu moliciunea lor. Fiecare bătaie a inimii îl răscolea de dorinţă, în timp ce degetele lui. Mângâiau, modulau, se plimbau peste formele ei şi peste ascuţimile care se profilau prin cămaşă.

Ochii ei se întunecau în toropeală, la fel de întunecaţi ca şi presiunea dulce a mâinilor lui, în timp ce o trăgea; spre el, spre buzele lui.

— Vreau să te simt, şopti el, şi

expresia feţei ei îi spuse că şi ea îşi doreşte acelaşi lucru.

O catifea, de culoarea mierii, îl înveli într-o şuviţă moale ce-i trecu uşor peste buze, în timp ce el îşi apropia buzele de ale ei. Îşi arcui gâtul, dorind să atingă, căutând, în timp ce îşi coborî mâinile spre talia ei şi o trase aproape.

Chiar şi cămaşa, cu textura şi supleţea ei, era de o delicateţe incomparabilă, de un gust delicios de fruct oprit a unei promisiuni fierbinţi, a unei tentaţii inefabile.

Sub mâini simţi tremurul ei delicat şi oftatul tremurător. Se întinse mai aproape de el, apoi se ridică în genunchi şi sprijinindu-şi palmele în pernă, de o parte şi de alta a capului, se

aşeză deasupra lui. Genunchii ei se adânciră în saltea, în timp ce îşi apropia şoldurile de ale lui.

Logan mai fusese cuprins de dorinţă, dar niciodată aşa cum era acum, pentru această femeie. Acoperit de braţele şi genunchii ei, cu părul răvăşit, care îi acoperea faţa, cu spatele arcuit, arăta în egală măsură păgână şi pură.

Vârfurile sânilor pătrunseseră prin bumbac şi îl atinseră. Ţesătura se lipise de ele şi lăsa să se vadă pielea dezgolită, şi apoi îşi plimbară vârfurile peste buzele lui, dezmierdându-l, tentându-l.

O sărută pe unul dintre vârfuri, cu delicateţe, prinzându-l între buze, cu o

dorinţă lacomă.

Deschise ochii, dorind sări vadă faţa, în timp ce făceau dragoste. Un oftat de dorinţă ieşi de pe buzele ei, în vreme ce închisese ochii, iar obrajii i se aprinseră.

Îşi strecură mâinile pe sub cămaşa de noapte şi îşi umplu căuşul palmelor cu greutatea generoasă a sânilor ei. Fără suflare, plină de dorinţă, ea se oferea în întregime, lăsându-şi capul pe spate, arcuindu-şi gâtul, cerând mai multe mângâieri.

Reacţiile ei erau sălbatic de provocatoare. Obraznice, pline de voluptate. Şi totuşi, atât de sincer şi natural, se lăsă pierdut în gustul şi dăruirea ei. Simţi cum alunecă rapid şi

adânc într-o dorinţă care se împletea plăcut cu acceptarea lui.

Nu mai întrebă nimic de această dată. Ridică cămaşa deasupra pieptului ei şi îi sărută sânul. Şi atunci când îl sărută uşor, ea îi oferi mai mult. Iar el luă.

— Johnny…

Era aproape o şoaptă… o cerinţă pasionată… numele altui bărbat.

Logan îngheţă. Ceva greu şi rece se stabili, undeva, în interiorul lui. Ceva care lăsa urme adânci, ceva care tăia. Ceva dureros de adevărat, care îi amintea că ea răspundea altui bărbat.

Încercase să-şi spună că nu contează. Dar conta. Şi încă foarte mult. Şi pur şi simplu nu putea să

suporte.

Carmen încerca să-şi tragă răsuflarea. Fierbinţeala tremura în corpul ei în valuri plăcute, care o făcea. Să nu mai gândească, în timp ce Johnny o săruta pe sâni şi făcea dragoste cu ea. Se simţea amorţită, topită, scufundată total în senzaţia dată de mâinile lui mari şi puternice încleştate posesiv pe mijlocul ei.

Nu ştiuse niciodată până atunci că poate fi aşa. Nu visase niciodată că poate simţi atât de mult. Sau că un Bărbat o poate dori atât de mult cum o dorea acest bărbat acum. Şi nici nu îşi imaginase că poate avea o asemenea putere asupra ei.

Se simţea suspendată undeva între

pământ şi cer, plutind liberă într-o dorinţă nereprimată, gata să dea în acelaşi timp şi trupul şi sufletul.

Era o senzaţie care o intoxica, această dorinţă, această căutare nesăţioasă pentru orice şi pentru tot ceea ce el dorea să facă cu ea. Ar fi vrut ca această stare să nu se mai termine niciodată. Voia să creadă că aşa se va întâmpla, şi îşi dorea atât de intens să nu se termine niciodată, dar atunci când el se opri, avu senzaţia că ceva, brusc şi total schimbat, se petrecuse între ei.

Ameţită de dorinţă, deschise încet ochii. Ceea ce văzu în ochii lui îi confirmă ceea ce dorea să nege. Nu îi mai aparţinea. Era la fel de nemişcat,

ca şi tăcerea. Faţa i se împietrise. Flacăra albastră a ochilor lui se răcise şi se „transformase într-o duritate glacială.

Ca şi când s-ar fi trezit dintr-un vis cald, seducător, într-un pat rece şi gol, se simţi brusc vulnerabilă şi chinuitor de expusă. Îi cercetă faţa în căutarea unui răspuns. Dar nu întâlni nimic în afară de o faţă lipsită de expresie şi o tăcere de gheaţă.

— Ce s-a întâmplat? Te doare? O, Doamne, te-am lovit?

— Nu, nu m-ai lovit.

Respiră adânc şi o aşeză alături de el.

— Carmen… uite, nu cred că asta e o idee prea grozavă, spuse el categoric.

Şi cu o mişcare uşoară, „deliberată, preferă să îşi acopere ochii cu braţul decât să o privească. Ascunsă în spatele unui refuz delicat replica nu era totuşi decât o săgeată înfiptă în ţintă care îi străpunse inima...

În acea dimineaţă de iulie, care promitea să fie la fel de fierbinte ca orice altă zi texană de vară, camera se răci parcă brusc cu câteva grade. Încet, nedumerită şi rănită, se îndepărtă uşor de lângă el. Şocată şi încurcată îşi trase cămaşa de noapte peste coapse. Tremurul corpului începea să facă dificilă această mişcare.

— Îmi.:. Îmi pare rău, murmură ea, neştiind ce să facă, ce să spună.

— Eh, ei bine, cred că ar trebui să

ne pară rău la amândoi.

Dacă ar fi lovit-o, n-ar fi putut să o doară mai mult. Îi părea rău, iar ea fusese o proastă.

Închise ochii, în timp ce mintea se elibera de pasiune, şi imagini vii, a tot ceea ce tocmai se întâmplase între ei, se profilau.

Oare ce fusese în mintea ei? Tot ce se întâmplase era exact ceea ce era hotărâtă să evite. Îşi lăsase compasiunea pentru durerea lui să depăşească bunul-simţ. Îşi lăsase dorinţa de a-l avea, să depăşească feful de a evita o noapte de veghe lângă el, o noapte de veghe, care în lumina dară a dimineţii îl făcuse pe el să de cidă că nu merită efortul.

Stomacul i se strânse, atunci când se gândi că, practic, ea îl abordase, dorind să i se dea complet.

Dar părea atât de diferit atunci când o atinsese. Îndrăzneţul, obraznicul şi nepăsătorul Johnny nu făcuse dragoste cu ea. Un bărbat plin de dorinţă, îngrozitor de vulnerabil, sensibil, pierdut, i se descoperi în cele mai mici amănunte. Ea reacţionase instinctiv. Citise ceva în felul în care o privise, în care o atinsese şi care o făcuse să creadă că el văzuse în ea tot ceea ce era de fapt: o. Femeie care putea iubi. Şi că el putea fi bărbatul pe care ea putea confa că va preţui dragostea pe care i-o oferea.

Dar greşise. Ceea ce se întâmplase

între ei fusese numai ceva fizic. Nimic mai mult. Fără alt înţeles. Şi în momentul în care el luase în considerare persoana cu care se afla şi cântărise consecinţele, preferase să o lase baltă.

Cât de milă probabil că i-a fost de micuţa. Ahtiată după sex. Jignită de respingere, îşi coborî picioarele pe podea, mânată de o dorinţă puternică de a fugi.

El o ajunse şi o prinse de încheietura mâinii.

— Carmen...

În tăcerea apăsătoare care urmă, aşteptă, neîndrăznind să-l privească în faţă. Nu voia să-i vadă mila în ochi.

— Tu credeai doar că-ţi doreşti

asta, spuse el, în sfârşit, cu o voce controlată, fără emoţii. Dar eu te asigur că, de fapt, n-o doreşti. Nu eu sunt persoana de care tu ai nevoie. Şi reprezint mult prea puţin faţă de ceea ce meriţi tu. Nu ar fi trebuit niciodată să las să se întâmple una ca asta.

Într-un fel, încercarea de a-şi asuma vina tăia mai adânc decât respingerea în sine. Închise ochii, încercând să înăbuşe lacrimile ce ameninţau să izbucnească. Şi nu avea de gând să adauge o umilinţă în plus lăsându-l să o vadă plângând.

— Este în regulă, Johnny. Nu trebuie să te scuzi. Şi nici nu trebuie să explici. Ai rănit pe cineva. Eu am fost acolo. Este foarte simplu.

Vedea acum totul cu o claritate aproape brutală. Nu fusese altceva decât un trup cald. O căldură care emana. Nimic deosebit. Aproape disponibilă ca atâtea altele.

— „La nevoie orice mijloc e bun”, şi toate celelalte, adăugă ea, încercând din greu să stăvilească durerea care venea odată cu înţelegerea situaţiei.

— Nu-ţi mai face probleme despre asta, bine? Nu e mare lucru.

Se ridică şi, de data aceasta, când el încercă să o oprească îşi smulse mâna dintr-a lui.

— Trebuie să plec acum.

Merse, nesigură pe picioare, până la uşă.

— Încearcă să dormi. Mă întorc

peste câteva ore:

Logan luă decizia după ce se luminase de ziuă, perioada cea mai potrivită de timp pentru asta. Dacă mândria jucase un rol mai important în luarea acestei hotărâri decât un sentiment nobil, încă nu era sigur. Bineînţeles că fusese ofensat de faptul că se auzise strigat cu numele altui bărbat. Dar ştia sigur că oricât l-ar fi costat să rezolve problema, nu s-ar fi folosit de Carmen-Fusese folosită destul. Şi el se folosise suficient până atunci de ea. Bineînţeles că Dallas nu o merita pentru nimic în lume, dar nici ea nu ar fi meritat să-şi piardă intimitatea şi încrederea, aşa cum o făcuse pentru Logan, în această. Dimineaţă. Trăgând

o linie nu avea dreptul să se folosească de aceste sentimente.

Şi totuşi, când se gândea la modul în care ea îi răspunsese, simţea dureri în anumite locuri, care nu aveau nicio legătură cu bătaia pe care o primise. Se gândea la expresia feţei ei atunci când o alungase din propriul ei pat.

Ar fi trebuit să-i spună adevărul atunci. Ar fi trebuit să-i spună. Dar el stătea întins acolo, ascultând cum ea făcea duş, şi apoi prefăcându-se că doarme, atunci când ea intră în dormitor să-şi ia haine curate. Şi o lăsă să plece fără să-i dea nicio explicaţie.

Crezuse că poate să ia fără să dea.

Ea îi demonstrase contrariul.

Crezuse că poate să treacă prin

această experienţă, fără să se implice sentimental.

Dar ea îi îndepărtase această idee, irevocabil.

Putuse să-i simtă gustul pasiunii. Ardoarea dorinţei, ei. Şi dacă ar fi existat vreun adevăr între ei, spus sau venit de la sine înţeles, în această dimineaţă în pat, acela era că ea nu ar fi trebuit să se aştepte să primească ceva de la el.

Urma ca el să o părăsească, ştiind că dacă ar fi încercat să îi piardă amintirea printre cele ale miilor de femei care i-ar putea' urma, ar fi fost întotdeauna hăituit de răspunsurile ei îndrăzneţe, deschise, de modul ei de a spune vrute şi nevrute şi de

încântătoarea ei inocenţă. Şi şi-ar fi dorit întotdeauna ca ea să fi făcut dragoste în această dimineaţă cu Logan Prince şi nu cu Johnny Dallas.

Preţios şi rar fusese sentimentul unirii totale pe care îl avuseseră amândoi. Se simţea complet pierdut în ea, acoperit în întregime, scufundat într-un tărâm al senzaţiilor care, pentru prima dată în viaţa sa, însemnau mai mult decât cinism şi lăcomie.

Lucrul adevărat. Îl ţinuse în mâini. Îl simţise în suflet.

Îl privise cum se depărtează.

În timp ce stătea întins acolo, întrebându-se despre toate aceste motive şi dacă procedase sau nu înţelept, înţelese că trebuie să dispară

din viaţa ei. Toată această întreagă şaradă începea să semene a nebunie. Poate că gândurile lui erau cam confuze în ceea ce o privea pe Carmen, dar în ceea ce privea alte aspecte începu să gândească limpede.

Trebuie să fi fost nebun să-i propună lui Dallas schimbul dă locuri. Singura sa scuză fusese starea lui fizică. Durerea începuse să se extindă la nivelul intelectului. Era în căutarea unei perioade de relaxare, iar această păcăleală îi furniza cea mai directă cale. Dar se dovedi a fi în acelaşi timp şi cea mai dezavantajoasă.

La mult timp după ce se asigură de faptul că într-adevăr Carmen părăsise apartamentul, se ridică din pat. Mult

timp după ce realiză că ea avusese dreptate, atunci când îi spusese că va începe să se simtă mai bine, îi telefonă lui Ben.

Şi în timp ce ţinea receptorul la ureche anumite suspiciuni i se confirmară. Lucrurile nu mergeau bine nici de cealaltă parte.

Ben fusese atât de înnebunit şi atât de fericit că îl aude, încât Logan crezu pe moment că mai are un pic şi izhucneşte în lacrimi. Era aşa cum Ben spusese tăios: „Acest schimb prinţ-cerşetor poate merge foarte bine la Mark Twain, dar nu se potriveşte în niciun caz întreprinderilorPrined'.

Nu era faptul că Dallas nu dăduse tot ce avea mai bun în el. Nu era nici

faptul că Ben nu ar fi făcut faţă problemelor specifice fuziunii KramerCarucichaei sau altor sute de probleme minore sau importante care s-ar fi ivit în cursul unei luni de zile. Era altceva în schimb, un lucru pe care niciunul dintre ei nu îl putuse prevedea, cel mult ghici.

Preston Prince se întorcea cu trei săptămâni mai devreme acasă şi anunţase că vrea să: şi vadă fiul.

Asigurându-l pe Ben că mai are nevoie doar de câteva zile pentru a-şi vindeca faţa şi apoi se va întoarce la adevărata-i identitate, Logan închise, ştiind că trebuie să procedeze astfel.

Stătu o perioadă sub duşul lui Carmen! ăsând picăturile şi aburul să-i

îndepărteze durerile corpului, în timp ce o altă durere i se cuibărea în piept.

Mai avea patru zile. Peste patru zile îşi pierdea libertatea. Ceea ce părea să aibă o anumită semnificaţie la începutul acestei şarade se dovedi a fi adevăratul sens.

În patru zile avea să o piardă pe Carmen. Să lase să treacă pe lângă el ceea ce nu avusese niciodată cu adevărat, nu ar fi trebuit să pară o pierdere. Şi totuşi, era. Dacă spunea lucrurilor pe nume.

Atinse robinetele şi le deschise la maximum. Pentru câteva clipe, rămase acolo privind în gol la cortina de baie, în timp ce apa îi, picura în ochi, iar un gust amar al autocompătimirii se ridică,

precum un nod în gât. Îl înghiţi, odată cu mândria lui plină de cinism.

Ei şi, cel puţin bine că nu era ceva de lungă durată. Îşi spuse în sine că, probabil, oricum ar fi obosit, dacă jocul s-ar fi prelungit până la sfârşitul lunii.

Cu un oftat adânc, obosit, trase cortina de baie şi luă lin prosop. Înnodându-l în jurul. Coapselor şi evitând să se privească în oglinda aburită, păşi în hol, mergând în zigzag.

Ţinându-şi echilibrul cu o mână sprijinită pe tocul uşii, Logan descoperi cu privirea părul negru, strălucitor al unui băieţel care îi strângea cu braţele lui mici, foarte firave, pulpele, precum o menghină.

— Cenâib…

— O, Doamne!

Îşi înalţă capul la auzul vocii lui Carmen.

Privirile lor se întâlniră şi se opriră pentru a vorbi. Ochii ei întunecaţi destăinuiau cât de rănită se simţea. În tăcere, el încercă printr-o privire să-i spună cât de rău îi pare. Dar privirile nu mai puteau ajuta acolo unde cuvintele stabiliseră deja totul.

Mândria o făcu să-şi ridice bărbia. Îl onoră cu un zâmbet. „Supravieţuiesc, părea să spună, şi va trebui să existe ceva mult mai mult decât un nenorocit de cowboy e. U testosteron în loc de creier, care să mă dea gata”.

Se rugă unui Dumnezeu, la care nu prea se mai gândise în ultimul timp, ca

ea să fie tot atât de puternică, aşa cum dorea să-i arate lui că este.

— Juan, spuse ea, îndreptându-şi atenţia şi energia pentru a-l îndepărta pe băieţel din jurul picioarelor lui Logan.

— Iubitule, dă-i drumul lui Johnny.

Juan nu avea de gând însă nici măcar să se clintească. Copilul se agăţase ca un călăreţ de ocazie în spatele unui cal nărăvaş. Când deveni clar că nu are de gând să-i lase să plece, Car men încercă să-l convingă. Lăsându-se în jos, vorbi băieţelului rar şi cu multă răbdare.

— Juan, trebuie să ai grijă ce faci. Îţi aminteşti ce ţi-am spus? Johnny a avut un accident. Nu se simte bine.

Dragul meu, trebuie să-i dai drumul.

Ca şi când ar mai fi fost posibil, bfeţele micuţe se strânseră şi mai mult în jurul picioarelor lui.

— Juan, Johnny nu poate merge, dacă tu nu-i laşi să plece.

Câoo~

Oricât de supărătoare era situaţia, Logan avu un sentiment răscolitor de profundă compasiune pentru copii. Dar nu-reuşea să găsească o soluţie. Nu prea avusese copii prin preajmă. Şi din această cauză nici nu se prea gândise vreodată la ei. Iar gândul care îi trecu acum prin minte era acela că el se simţea ca o ancoră, iar acest copil era în derivă pe mare.

— Îmi pare rău, şopti Carmen

„privindu-l. A fost atât de îngrijorat pentru tine, atunci când i-am Spus că ai fost rănit.

Privirea ei alunecă repede peste pieptul dezgolit al lui Logan, unde picături de apă, rămase de la duş, mai străluceau perlate. Inima începu să-i bată puternic-sub privirea ei învăluitoare, mângâietoare.

— Mă bucur că te-ai sculat. Te simţi… te simţi mai bine?

Se uită lung la prosopul înnodat în jurul coapselor lui, înainte de a-şi ridica repede privirea spre faţa sa.

— Da. Mult mai bine. Duşul m-a făcut să mă simt alt om.

Nu putea să nu-i observe roşeaţa din ohraji, atunci când privirea ei se

întoarse spre piept, spre prosopul ce aluneca/şi apoi spre băiat.

— Bine. Asta este bine. Dacă-l faci să înţeleagă că eşti în regulă, cred că îl putem convinge să-ţi dea drumul, cel puţin până pui nişte haine pe tine.

Logan prinse prosopul „înnodând colţurile în pumn, înainte de a-i aluneca complet. Nu se făcea ca nici unul dintre ei să devină martorul unei reacţii fizice, pe care o provocase privirea ochilor ei întunecaţi.

Privi copilul şi după. Un moment de ezitare se surprinse mângâindu-l cu cealaltă mână pe păr. Juan întinse gâtul, se uită la Logan cu ochi negri, imenşi, plini de prea multă încredere. Păreau dureros de îngrijoraţi şi

totodată având o înţelepciune mai mare decât cea potrivită vârstei lui.

Încercând să-şi îndepărteze acest gând, încercă să zâmbească…

— Este în regulă, Juan.

Vocea îi sună curios de răguşită, chiar pentru el însuşi.

— Nu trebuie să-ţi faci. Griji pentru mine. Sunt bine. Chiar dacă mă vezi un pic lovit.

Copilul continua să se uite fix la el şi după câteva clipe de nesiguranţă îşi coborî capul şi îl strânse mai puternic.

Încurcat, neştiind cum să procedeze, Logan îşi arătă nemulţumirea.

— Ce naiba se întâmplă aici.

Privirea lui Carmen se întoarse

spre el cu o încruntare nedumerită. Putu să vadă după expresia feţei ei că făcuse o mare gafă. Oricare ar

<j°D

Fi fost relaţia dintre Dallas şi copii, era una de apropiere. Stângăcia lui continuă de a îndepărta îngrijorarea copilului îl putea îndepărta înainte de a avea măcar şansa să-i spună cine era de fapt. Dar adevărul în această privinţă părea să reprezinte cea mai mică datorie pe care o avea faţă de ea.

Îndepărtându-i cu grijă braţele subţiri din jurul picioarelor, îl privi în faţă...

— Haide, Juan. Sunt în regulă. Tu crezi că bătrânul Johnny ar lăsa să i se întâmple ceva rău? Asta nu s-ar putea

întâmpla, nu-i aşa? Dacă aş fi lăsat să mi se întâmple ceva rău nu te-aş mai fi putut vedea acum, nu? Iar eu nu o să las să se întâmple asta niciodată.

Micuţele braţe se relaxară. Expresia încruntată de pe faţa lui însă, rămase.

„La ce naiba putea să reacţioneze acest copil?” se întrebă Logan cu nedumerire. Apoi se gândi la Ruby. Reprezentând pentru el mai mult decât o menajeră, mai mult decât mama sau tatăl lui care erau destul de rar alături de el, atunci când era copil, Ruby obişnuia să-i facă prăjituri. Ruby şi prăjiturile ei reuşeau de multe ori să-l scoată din stările lui proaste. În mod sigur acest obicei mai avea succes.

— Vino încoace, amice. Pun pariu că imediat Carmen va găsi nişte prăjituri pentru tine, în timp ce eu o să-mi pun pantalonii. Nu-i aşa, rroF

Carmen? întrebă el, rugmdu-se, să fi spus exact ceea ce trebuia.

În mod evident, spusese lucrul potrivit, pentru că deşi ea îl privea un pic ciudat, zâmbea.

Îl bătu pe Juan pe umăr, atrăgându-i atenţia.

— Johnny are dreptate, Juan. Am prăjiturile tale favorite. Ce zici de câteva prăjituri de ciocolată şi un pahar cu lapte?

Se părea că trucul cu prăjiturile avusese efect. După ce îl privi cercetător pe Logan, Juan îi dădu

drumul luând-o de mână pe Carmen şi lăsând-o să-l ducă în bucătărie.

Logan se uită lung după ei; întrebându-se ce se întâmplă, amintindu-şi ceea ce îi spusese Dallas despre generozitatea lui Carmen… dacă un copil pierdut are nevoie de îngrijire…

Probabil că Juan era unul dintre acei copii la care se referise.

După ce îşi puse altă pereche de blugi decoloraţi ai lui Dallas şi un tricou negru, de bumbac, Logan se îndreptă încet spre bucătărie pentru a sta cu ei. Juan era preocupat de paharul lui cu lapte. Iar firimiturile care-rămăseseră în farfuria din faţa sa arătau că tocmai dăduse gata o porţie consistentă de

prăjituri.

Carmen stătea la masă în faţa lui, privindu-l, ţinând în mâini o ceaşcă cu cafea.

Logan se aşeză uşor pe un scaun, intrând tăcut în atmosferă. Ca şi când abia ar fi aşteptat să facă această mişcare, Juan se dădu repede jos de pe scaun şi veni lângă Logan, fără să scoată un sunet. După câteva momente în care se uită lung, cercetător, în tăcere la Logan, Juan se aplecă spre el, punându-şi mâna micuţă pe piciorul lui.

Pierdut complet, Logan se uită spre Carmen, pentru a-i cere ajutorul.

Dar ea nu avea de gând să i-l dea. La fel de tăcută ca şi Juan, îi privea şi aştepta să vadă ce se mai întâmplă.

Se părea că nu mai are ce face. Simţindu-se stângaci, dar lăsându-se cuprins de compătimire, luă băieţelul cu un braţ de după umeri şi îl îmbrăţişă puternic.

Tocmai de acea comunicare tăcută se pare că avea nevoie copilul. Privi în ochii lui Logan şi zâmbi. Un zâmbet larg, plin deţ încredere şi de mulţumire, care îl făcu pe Logan să simtă un nod în gât şi o căldură neobişnuită în piept.

Reacţionă apoi instinctiv.

Zburli părul băieţelului şi se întoarse spre Carmen.

— Ai aici un adevărat bărbat căruia îi plac prăjiturile şi laptele. Ce zici? adăugă el, în timp ce ea stătea alături, cu lacrimi adunate în ochi şi cu

un zâmbet blând, de mulţumire, care-i lumina faţa.

Dacă ar fi ştiut, dacă ar fi bănuit măcar ce putea să facă acel zâmbet acolo, în interiorul lui, ar fi căutat mult mai devreme o cale de a-l evita. Şi şi-ar fi dorit să-l vadă nu atunci, ci mult mai devreme.

În următorul moment înţelese că ar fi fost mai bine pentru ehsă nu fi văzut zâmbetul acela atunci, în acea situaţie, când ar fi făcut-o fericită peste măsură, dacă ar fi spus ceva minunat, dezinteresat şi înţelept. Îi rămăsese o singură amintire cu care trebuia să se descurce atunci, când el o părăsise.

Juan profită de moment pentru a se întoarce spre Carmen. Logan se uita

încruntat, cu o privire ce nu părea încântată, cum băieţelul începuse încet, cu trudă, să alcătuiască formaţiuni cu degetele lui. Gesturile, ciudate atunci când le priveai, fără sens la început, începeau să aibă treptat o semnificaţie.

Nu erau deloc fără sens. De fapt, devenise evident că aveau o semnificaţie precisă. Băiatul făcea semne.

Inima lui se strânse, atunci când totul începu să aibă sens. Tăcerea, privirile intense, modul în care Carmen se uita tot timpul la el, atunci când vorbea. Juan nu tăcea pentru că ar fi fost timid. Tăcea pentru că era surd.

Logan o privi pe Carmen îndurerat. Ea zâmbea. Cu un zâmbet

atât de larg. Atât de mândru. Îl îmbrăţişă repede pe Juan şi apoi îl aşeză lângă ea şi îi răspunse în limbajul semnelor.

Situat undeva între compătimire şi un sentiment de spaimă care îl paraliza, Logan reuşi să formuleze o întrebare.

— Ce-a spus?

Îi zâmbi mândră lui Juan şi apoi se întparse cu acelaşi zâmbet spre Logan.

— A spus: „Faci nişte prăjituri grozave, mami”.

Mami? Cuvântul penetră mintea lui Logan, ca un tren de marfă care merge ca fulgerul pe şine accidentate. Mami7 închise ochii, blestemându-l pe Dallas pentru neînsemnata omisiune privind datele generale ale lui Carmen.

Apoi se blestemă pe el pentru extraordinarea decepţie.

Carmen avea un copil. Un copil surd.

În ce dracu' se băgase?

Trecură câteva momente de zăpăceală, până când văzu în ochii ei o lacrimă. Care apoi i se rostogoli pe obraz.

— Ştiu că nu are sens, spuse ea, ştergându-şi lacrima şi apoi întorcându-se în aşa fel încât nici Juan, nici Logan să nu-i poată vedea faţa.

— Să plâng, vreau să zic.

Apoi se stăpâni şi se întoarse spre el cu un zâmbet ce îi plutea pe buze.

— Numai că este pentru prima dată când face aceste semne pentru

mine. Am aşteptat atât de mult să vorbească cu mine. Este…

Făcu o pauză, încercând să evite un alt acces de lacrimi.

— A fost atât de greu să nu îl am aici, lângă mine. Întrebându-mă, întotdeauna, dacă este bine, atunci când este departe de mine.

Privirea se întoarse spre el, cu ochii aproape dilataţi de exaltare şi strălucind vag de o îndoială ce mai stăruia încă.

— Mi-a lipsit atât de mult. De fiecare dacă când îl aduc aici în vizită devine foarte dificil să îl duc înapoi la cămin.

Şocat încăj ameţit, Logan ascultă în tăcere ce îi spunea. Încă nu putea să

accepte faptul că ea avea un copil, şi că era surd.

— Este foarte greu şi pentru el. Dar văzându-l vorbind prin semne…

Se opri şi îi zburli părul negru, în timp ce îi punea în faţă alt platou cu prăjituri:

— Poate că toate acestea merită. Îl ajută.

Logan reuşise să depăşească un pic şocul pentru a vedea Tlin privirea ei că se întreba dacă făcea lucrul potrivit.

Nu se gândise la linii demarcatoare, la consecinţe sau la înţelepciunea de a se menţine la distanţă. Acţionase pur şi simplu datorită unui impuls sincer de a o linişti.

Îşi întinse braţul.

— Vino încoace.

Ea veni ezitând lângă el.

Trăgând-o spre el, îşi îngropă faţa în moliciunea pântecului ei şi îi înconjură şoldurile cu mâinile.

— Faci exact ceea ce trebuie. Are nevoie de asta de la tine. Şi la fel de mult cum tu ţi-l doreşti lângă tine, şi tu ai nevoie de asta de la el.

Nu avea idee de unde îi veniseră toate acele cuvinte. Din inimă probabil, decise et resemnat, înlăturându-şi nedumerirea.

Mâinile ei i se lăsară uşor pe umeri, înainte de a-i îndepărta capul, mângâindu-i părul, cu o tandreţe bifndă.

— Îţi mulţumesc, şopti ea. Aveam nevoie să aud asta.

Şi atunci, nu se putu abţine. Îşi îngropă faţa în perna pieptului ei, absorbindu-i căldura, îmbărbătândg-se de moliciunea ei, aducându-şi aminte de gustul ei.

Căldura i se răspândea în tot corpul în timp ce o ţinea în braţe. Nu avea nimic de-a face cu vreo proprietate chimică, ci numai cu sentimentul. Semnale de alarmă începură să sune, în timp ce o simţi că se încordează, în momentul în care ea realiză la ce invita atitudinea lor. Îşi aduse aminte de momentele de intimitate pe care le petrecuseră împreună şi lovitura pe care el o

dăduse eului ei fragil…

Se îndepărtă.

El o opri, ţinând-o strâns…

— Carmen, în legătură cu azi-dimineaţă. Te rog să mă crezi că nu mi-am dorit să se sfârşească ceea ce începuse între noi.

Îi simţi muşchii abdomenului încordaţi, sub obrazul lui, şi mâinile cum coboară de pe părul lui, pentru a se odihni fără vlagă pe umeri.

— Ţi-am mâi spus, nu este nevoie să-mi explici, insistă ea.

Era timpul să-i spună adevărul.

— Ba da, este nevoie. Te doream. Te doresc, încă. Dar eu nu sunt bărbatul pe care ţi-l doreşti tu.

O lăsă apoi să plece, simţind

nevoia să-i vadă faţa, să-i vadă furia, după ce el se confesase.

Dar ea arăta atât de vulnerabilă şi atât de expresă, încât înţelese că nu îi poate explica. Cel puţin, nu acum.

— Nu sunt bărbatul de care ai tu nevoie, spuse el în cele din urmă.

Era un compromis al gândurilor sale, dar cel puţin ceea ce spusese în final era adevărat.

— Şi nu o să fiu niciodată.

Ar fi vrut să-i spună ceva. Vedea asta în ochii ei. Dar vedea de asemenea cât de mult suferă şi renunţă să continue. Când ochii ei îi dădură de înţeles că îi desluşise intenţia se bucură că alesese această soluţie.

Nu era momefitul pentru asta.

Acum ea simţea nevoia să se bucure de fiul ei. Fiu! ei. Aceaşţă nouă descoperire îi mai crea încă probleme, îşi plimbă privirea de la ea la Juan.

— Cât timp a trecut de când nu l-ai mai văzut?

— Două săptămâni, spuse ea repede, de parcă ar fi vrut să spună doi ani. Ei, oamenii de la cămin spun că este cel mai bine aşa. Iar eu încep să cred că au dreptate. Privi băieţelul cu tandreţe.

— Dar, aşa cum spuneai tu, adăugă el, sfârşind ceea ce ea voia să spună, este greu.

Ea încuviinţă din cap. Privirea se îndreptă brusc spre el, apoi's [) re Juan.

— Arată bine, nu-i aşa?

Logan studie copilul. Juan arăta, decise el, amintindu-şi prima evaluare, ca un copil mult mai matur decât vârsta lui. Pur şi simplu nu putea vedea nicio asemănare între el şi Carmen. Poate că semăna cu tatăl lui.

I se strânse stomacul şi îşi dădu seama că exista o limită a gândurilor sale, pe care trebuia să şi-o stăpânească. Nu îi plăcea deloc această idee, a unui alt bărbat care o atinsese la fel cum o făcuse el în această dimineaţă, un bărbat cu care făcuse un copil.

În tăcerea apăsătoare, îl studie pe Juan. Iniţial, îl văzuse exagerat de slab, dar acum observa că era slab dar musculos. Pielea sa strălucea de

vitalitate şi sănătate, părul negru era strălucitor…

— Cât timp îl ţii la tine?

— Până mâine.

— Nu trebuie să mergi la lucru?

Dădu din cap.

— Nu, până âine seară. Am făcut schimb de tură cu Barb. Îmi era datoare o tură.

Bănuia că existau multe, persoane care îi erau datoare lui Carmen. Şi el îi era dator. Înainte de a pleca trebuia să găsească o modalitate de a-şi plăti pe deplin datoria. Asta bineînţeles nu însemna că-i făcea despărţirea mai uşoară.

Carmen atinse umărul lui Juan. Şi atunci când îi atrase atenţia, începu să

îi vorbească rar. În acelaşi timp se folosea desemne.

— Eşti pregătit să mergem la muzeu?

Juan dădu afirmativ din cap, cu entuziasm, şi apoi arătă cu un zâmbet larg în direcţia lui Logan.

Nu era nevoie să ştie limbajul semnelor, pentru ca Logan să înţeleagă ce cerea copilul. O înduioşare primejdioasă simţi cum îi înmoaie sufletul.

La „naiba, trebuia să plece mai repede din acel loc până să nu-şi descopere alte puncte vulnerabile, alte slăbiciuni.

— Spune-i că mi-ar plăcea să merg, spuse el răguşit, dar încă nu mă

simt în stare să petrec o zi în oraş.

— Spune-i-o tu, zise ea, privindu-l încurcată.

Dacă vorbeşti destul de rar, îţi poate citi cuvintele pe buze.

Dezamăgirea înnegură ochii lui Juan, atunci când Logan îi spuse rar, distinct că nu poate merge.

— Poate că dacă Johnny se odihneşte în această după-amiază, va putea să joace cu tine Nu te supăra frate, în seara asta.

Se uită spre Logan, cu sprâncenele ridicate, aşteptând confirmarea.

— Bineînţeles, se trezi spunând, în timp ce un zâmbet luminos strălucea pe faţa lui Juan.

— Atâta timp cât îmi promiţi că nu

o să mă baţi prea tare, bine?

Dar mai târziu îi fu teamă că nu se va descurca în această situaţie.

Zâmbetul lui Juan se lărgi, pe măsură ce îi spunea prin semne O.K.

Concentrându-se cu efort, fără să se oprească, făcu o încercare timidă de a-i răspunde tot prin semne că este în regulă.

Probabil că mesajul lui fusese recepţionat, pentru că atât Carmen, cât şi Juan îi zâmbiră radios, atunci când termină.

Simţindu-se fără măsură de mulţumit de el însuşi, mormăi ceva despre faptul că trebuie să se întindă, şi plecă.

Când auzi uşa că se închide după

ei, se întinse pe pat, îşi aşeză mâinile sub cap şi îşi fixă privirea în tavan.

Poate că era un lucru bun faptul că această şaradă trebuia să se întoarcă la lucrurile care erau importante pentru el. Înapoi la lucrurile care contau. Bani. Putere. Control. Acele constante palpabile, care mişcau lumea şi nu-l mai lăsau să se gândească la alternative. Alternative, cum ar fi fost ataşamentul faţă de un băieţel încrezător al cărui zâmbet provocase lucruri incredibile în sufletul lui. Alternative, cum ar fi fost faptul că se simţea pierdut în căldura unei femei care se dăruia, care îl făcuse să creadă în dragoste, un concept, îşi reaminti el, despre care învăţase de timpuriu că era

numai o iluzie, la fel de trecător, efemer, inefabil ca şi timpul.

Dar indiferent cât de serios încerca să se ancoreze în realităţile sale, cele pe care tocmai le încercase nu-l lăsau în pace.

Neliniştit, fără să-şi găsească locul, se ridică şi începu să se plimbe agitat prin dormitor. Nu îşi dădu seama un timp că, de fapt, caută ceva. Nu ştia ce. Poate răspunsuri. Ce îl făcea dator faţă de Carmen. Îi lipseau câteva elemente care i-ar fi putut da un răspuns la faptul că ea avea un fiu.

Negăsind niciun răspuns, se uită îndelung la singura fotografie de pe măsuţa de toaletă, pe care o văzuse, atunci când se ridicase din pat. Era o

poză recentă a celor doi, împreună. Nimic protocolar, o poză Polaroid, pe care i-o făcuse probabil cineva, şi ea o pusese într-o ramă micuţă. Şi uitându-se în jurul lui, observă că eră singura poză cu Juan, din toată casa. Nu existau poze cu el, de când era mic, pe vreun perete, nimic care să ateste perioada în care crescuse, nimic din trecut.

Nedumerit, intră în celălalt dormitor în care ştia că locuise Rico şi care îi confirmă acelaşi lucru. Nu exista niciun lucru care să ateste existenţa băieţelului.

O parte din această poveste nu era adevărată. Fără să tragă vreo concluzie – nu era momentul să o facă – decise că are nevoie de câteva răspunsuri. Ridică

receptorul şi formă un număr. După o discuţie scurtă cu Dalias, dar care îi furniză suficiente informaţii, avu destule explicaţii pentru a înţelege ce se întâmplă. Ceea ce încă îi era neclar era ceea ce simţea în legătură cu asta.

Gânditor, privi timp îndelungat pe fereastra din sufragerie, la strada de sub cele cinci etaje, care era plină de tumultul zgomotelor oraşului şi de sărăcia proiectelor care se profilau la câteva blocuri distanţă.

Se afla pe un teritoriu complet străin. Era în afara elementului lui. Era la fel de străin în lumea lui Carmen, precum era şi ea în lumea lui. Îi cunoştea motivaţiile în aceeaşi măsură în care ea îi cunoştea identitatea. Şi

totuşi, cu cât înţelegea mai mult, cu atât ar fi trebuit să lupte dacă ar fi rămas împreună, se simţea tot mai adânc implicat în viaţa ei. Într-un mod de viaţă care se afla la o distanţă de ani-lumină faţă de a lui în ceea ce privea cultura, banii, comportamentul.

El nu avea nevoie să se gândească niciodată la masa zilei de mâine. Ea însă, da.

Nu era stresat de cheltuielile obişnuite, cum ar fi fost chiria sau cheltuielile ce ţineau de serviciile publice. Ea în mod sigur era…

Nu îşi ridicase niciodată mânecile cămăşii şi nu încercase să facă vreo diferenţă între modul lui de viaţă şi al altora. Ea, da. (

— Şi, dacă atâta timp cât fusese la conducerea întreprinderilor Prince fusese remarcat pentru generozitatea sa în ceea ce privea acţiunile caritabile, acum simţea atât umilinţa, cât şi ruşinea de a fi un „avut”, în timp ce lumea era plină de atâţia „neavuţi”.

Cum, se întrebă el, reuşise să se îndrăgostească de o femeie care renunţa la propriile sale cerinţe, pentru a le satisface pe ale altora? Cum reuşise această femeie să-l facă să se – întrebe care îi sunt motivele şi ce simte faţă de averea pe care muncise ca un rob să o – dobândească?

Dar cea mai dificilă problemă era că nu-şi putea da un răspuns la niciuna dintre întrebări. Şi pentru că într-

adevăr ajunsese să-i pese de modul în care gândeşte ea, se întrebă oare cum va reacţiona, atunci când el va trebui să plece şi cum, atunci când va veni timpul s-o părăsească, va găsi în el puterea s-o facă?

Logan a aşteptat, într-o linişte meditativă, întoarcerea lui Carmen şi a lui juan de la muzeu. Văzându-i împreună, îndrăgostiţi unul de celălalt, şi-a dat seama că plecarea lui n-ar fi fost atât de simplă pe cât îi dicta logica. Poate, ar fi fost mai simplificată fără acest ultim telefon al lui Dallas.

Dallas l-a substituit în clipa în care Logan încerca să se Obişnuiască cu ideea unei Carmen cu copii. Datorită întâmplării însă, nu şi-a putut pierde

timpul cu acest aspect. În timp ce Dallas nu putea oferi toate detaliile, el a adunqt destule informaţii pentru a înţelege că acest copil, pe care l-a numit Carmen Moru, nu era defel copilul ei.

Juan nu era fiul ei, dar ea îl iubea de parcă ar fi fost al ei. În schimb, Juan o iubea ca pe propria sa mamă. Legătura dintre ei era atât de profundă şi de adevărată, încât părea a fi reală.

Cu o privire serioasă, Logan l-a urmărit pe Juan, al cărui păr negru, îngrămădit peste tabla de joc, acoperea masa de bucătărie. În timp ce privirea să se muta încet de la Juan la Carmen, şi-a reamintit că el era omul a cărui întreagă viaţă a avut ca ţel neîmplinirea

emoţională. Timp de 36 de ani, a avut succes. Timp de 36 de ani, izolarea autoimpusă i-a servit tuturor ţelurilor.

De aceea, n-a înţeles deloc de ce dragostea celor doi l-a afectat atât. Atât ştia că imposibilul s-a împlinit, chiar într-un mod profund. În răstimpul celor câteva zile, el a pătruns în viaţa lui Carmen, ca pe un teren alunecos, ca şi când ar fi mers pe nisipuri mişcătoare. Atât de repede, atât de neaşfeptat, încât a început să-i pese de tot. Curând, el era implicat până peste cap.

O privire neaşteptată a lui Juan l-a readus la realitate.

— E rândul meu? a întrebat el încet, dar clar.

Juan i-a zâmbit satisfăcut, dând din

cap aproj bator. Era dornic să joace Chutes and Sadders, din clipa când Carmen l-a adus de la muzeu. Ea a fost hotărâtă. A insistat ca Juan să se odihnească cât timp ea pregăteşte cina, dar i-a promis că dacă o va asculta poate aduce jocul imediat după ce strânge vasele.

Băiatul n-a pierdut niciun moment. De îndată ce ultimele vase erau luate, el aşeza piesele şi l-a provocat pe Logan la o întrecere.

Dându-şi seama că erau urmăriţi de Carmen, şi că era posibil să piardă încrederea lui Juan, Logan se jucă alene cu capacul cutiei de joc, ascunzându-şi privirea, aşa încât să aibă o vagă idee despre cum să joace.

Apoi, el făcu greşeala de a-şi arunca privirea peste masa de bucătărie. Carmen ţinea zarul, iar ochii ei erau înceţoşaţi.

Deseori ea părea a fi mult prea femeie, prea tentantă. Iar acum ea era prea mândră şi fericită. El s-a împotrivit plăcerii pe care a simţit-o la vederea ei în acest fel. Nu dorea să-l privească ca şi cum el ar fi responsabil de această fericire, încă era facil ceea ce ea simţea că i-ar datora. Zâmbetul ei parcă spunea un mulţunsesc, pentru că petrecea puţin timp cu Juan.

S-a prăbuşit în scaun, mânios. De ce nu putea fi ea o femeie care ar fi putut fi fericită cu diamante? Diamantele ar fi fost mai simple, l-ar fi

putut oferi diamante. El înţelegea o femeie care îşi dădea seama câtă atracţie au. Dar el nu înţelegea această femeie sau de ce un dar cu diamantele nu-i va aduce strălucirea din ochi pe care o avea acum.

Ea îl orbise. Ea era aceea care îl zăpăcise – ea îl umilise pe el.

Şi-a încleştat maxilarul şi a închis ochii, simţindu-se vinovat. De asemenea a simţit o mulţime de alte lucruri: mândrie pentru ea, afecţiune pentru Juan.

În ciuda acestui fapt, el nu putea să ceară dreptul la proprietate, a acestor sentimente. În ciuda acestui fapt, el a făcut tot posibilul pentru a câştiga, dar totuşi, a rămas implicat în

ele.

El nu aparţinea destinelor acelora, aşa încât nu-i păsa de ceea ce se va întâmpla după plecarea lui. Acum însă, îi păsa. Îi era teamă de Carmen. Se temea că n-ar putea dovedi cât de scumpă este pentru ea această investiţie emoţională pentru un copil care nu era al ei. Îi era teamă şi pentru Juan.

N-ar fi trebuit să-i fie teamă pentru el. El era dintre cei care în sine nu puteau înţelege aceasta.

O mână mică pe braţul său l-a rechemat la joc. A aruncat zarul şi apoi a mutat micuţa lui figurină de plastic de-a lungul aleii de pe tabla de joc. Juan a reînceput să zâmbească satisfăcut şi

apoi a fost rândul său.

— A progresat mult în câteva luni, nu-i aşa?

Chiar înainte de a-şi ridica privirea, Logan a ştiut că mândria şi dragostea din vocea lui Carmen îi atinseseră şi faţa.

— Nu eram sigură dacă am să-l văd vreodată aşa, continuă ea, curios, comunicativ, fericit. Este. Fericit, nu crezi?

Juan s-a săltat de câteva ori în scaun şi a scos un oftat înăbuşit şi morfăit de plăcere, atunci când micuţul său om roşu l-a depăşit pe cel albastru al lui Logan.

Logan a zâmbit satisfăcut, în ciuda hotărârii sale de a menţine o distanţă

dură faţă de emoţiile care păreau să ameninţe să-l zdrobească. „N-ai fi fost mai fericit”, se gândea el, „cineva nu este nici pe departe mai bătrân, chiar presupunând că este mai înţelept decât tine?”

Ea zâmbi, dar acest zâmbet păli încet de par: că un gând nefericit l-a cauzat. „Când îmi amintesc de prima zi când l-am văzut la clinică”, se gândi ea, „nu-mi vine să cred că este acelaşi băieţel”.

Era deschiderea, când el aştepta şi era înspăimântat, dar ceea ce îi spusese Dallas despre această relaţie fusese pur informativ, chiar o schiţă în fapt, datorită timpului limitat pe care l-au avut la dispoziţie când au vorbit.

Aceasta era poate scuza lui Logan de a o completa pe Carmen. Aceasta era poate scuza lui de se încurca din ce în ce mai profund, când el se lupta din greu să fie liber.

— Cât e de atunci? întrebă el, intuind gravi tatea erorii pe care o făcea.

— Ieri a împlinit 6 luni. Ea a tremurat de fjică şi şi-a strâns braţele la piept, încercând să scapede partea urâtă din memoria sa.

— Era pierdut. Abia îi zăream ochii. Fără expresie. Fără prudenţă…

Ea s-a oprit, a închis ochii şi s-a corectat.

— Nu era prudent, ci gol, zise ea şi şi-a deschis ochii, îmi amintesc ce

gândeam atunci, cât de mult îmi doream să fi fost precaut. Cel puţin ne-ar fi arătat că trăieşte. S-a retras atât de mult în el însuşi, încât nu am crezut că va reveni vreodată.

Ea şi-a plimbat privirea de la Juan la Logan.

— Îmi pare bine că nu l-ai văzut atunci.

— Povesteşte-mi. Tonul vocii sale a eliberat tensiunea pe care o simţea.

Când ea s-a încruntat, lăsând genele în jos, şi s-a uitat în altă parte, el a determinat-o să vorbească, înţelegând că ea are nevoie să povestească despre aceasta, cu toate că ar fi putut fi dificil pentru ea.

— Povesteşte-mi, Carmen. Rico mi-

a spus-cîte ceva, minţi el, ştiind că-şi forţează norocul. Mi-ar plăcea să ştiu totul. Şi cred – adăugă intuitiv – că ai avea nevoie să spui cuiva tot ce s-a întâmplat.

Se întoarse spre el, trase aer în piept, apoi începu să scotocească în dulap. Încet, metodic, ea se aşeză şi începu să mănânce popcorn, în tinqp ce povestea, fără nicio voinţă, începutul istoriei cu Juan.

— Mama lui Juan era ea însăşi puţin mai mare decât un copil, atunci când l-a născut. Era singură şi nu ştia cum să-şi poarte de grijă, darmite singură cu un copil ca Juan – şi alţi trei bebeluşi care au venit unul după celălalt. Ignorat, singur, total

nepregătit despre ceea ce ar trebui făcut cu el, ea îl lăsa în pătuţul de lemn sau în pat toată ziua, fără a vorbi cu el, doar îl hrănea când îşi amintea, dar de cele mai multe ori îi ignora existenţa şi îşi amintea de propriile eşecuri şi imperfecţiuni şi de lipsa de speranţă.

Tensiune, mânie, ultragiu. Toate acestea se intensificau în el, atunci când o asculta. El a încercat să simtă compasiunea pe care o auzea în vocea lui-Carmen referitor la mama lui Juan, dar tot ceea ce vedea era durerea pe care aceasta o cauzase copilului.

El ştia ce este neglijenţa. El a presupus ca dacă ar reduce totul la alb şi negru, chiar şi atunci ar suferi ca un copil. Dar experienţele lui nu erau

nimic faţă de neglijenţa asociată cu Ignoranţa şi sărăcia pe care Juan le-a îndurat, îşi dorea doar afecţiune. Juan şi mii de copii ca el aveau nevoie de strictul necesar ca hrană şi îngrijirea şi asigurarea unui acoperiş deasupra capetelor.

— A fost o întâmplare că un vecin l-a găsit în acea zi.

Dificil aşa cum era, el dorea să audă tot ceea ce ea voia să-i spună.

— Mama lui l-a lăsat singur. Nu era nimic întâmplător. Era ceva diferit de astă dată. În timp ce ea era plecată, cineva a intrat să fure din apartament. Deoarece n-au găsit nimic să fure, au părăsit apartamentul, lăsând uşa1 larg deschisă. Tocmai atunci o vecină trecea

întâmplător şi a văzut uşa deschisă. A strigat şi cum nimeni na răspuns, a intrat şi l-a văzut pe Juan. Singur. Foarte murdar. Nemâncat. Privind în gol, liniştit şi legănându-se.

Ea s-a oprit, a înghiţit în sec, dar a continuat.

— În orice caz, din fericire pentru Juan, ea nu s-a gândit la consecinţele posibile. S-a implicat atât, încât l-a luat şi l-a dus la clinică. Lucram în schimbul de noapte când ea a intrat cu el la mine.

Ea s-a aplecat peste masă şi a atins cu mâinile, umerii lui Juan, s-a apropiat de el şi l-a strâns la piept. Juan şi-a ridicat braţele dea supra capului, le-a înlănţuit în jurul gâtului ei şi a;

strâns-o la piept. De îndată ce i-a reîntors să\ rutul, atenţia lui s-a îndreptat din nou spre joc.

— Ştii ce semnifică aceasta? întrebă ea cu un zâmbet cald. Această reacţie spontană? Şi apoi rapida desprindere? La un moment dat, eunu reacţiona la afecţiune deloc. Când, în cele din urmă, a reacţionat, a încercat să o asimileze. El a reacţionat, a cerut şi a acţionat violent, de parcă el n-ar fi simţit că şi-a primit partea de îmbrăţişări. Acum el le acceptă, le dă înapoi şi apoi le uită. Arată că el se simte îndreptăţit. Se simte din ce în ce mai sigur. Şi aceasta înseamnă că el are încredere în mine ca să fiu aici pentru el.

— Şi acum tu ştii această încredere sacră, zise Logan, ştiind, înainte ca ea să-i confirme, cât era de sacră.

— Cu toate acestea, am fost puţin îngrijorată de felul în care va reacţiona în faţa ta.

— Adică semnificaţia acestui gest?

Ea a dat din cap aprobator şi Logan ştia că în timp ce ea şi-a amintit de strânsoarea insistentă a lui Juan de picioarele lui, totodată ea şi-a, amintit şi circumstanţele care a declanşat-o. Aşa era el. Era ud din cauza duşului, abia atârna un prosop care îl acoperea puţin şi ameninţa să arate mai mult, dacă unul din ei ar fi lipst pregătit pentru asta:

— Totuşi, cu cât mă gândesc la aceasta, spuse ea, întorcându-şi privirea de la el, cred că e în regulă. Nu te văzuse un timp. Era o afirmaţie din partea lui că ar fi fost O.K., în ciuda contuziilor.

— Apropo, cum te simţi, te-a epuizat?

Logan o întrerupse, cu un gest al mâinii, dezaprobator.

— Sunt bine. Totul este O.K., a întărit el, tocmai când ea şi-a întors privirea încruntată. Mă simt chiar mai bine decât ieri. Iar pentru toate acestea, chiar mai bine decât dimineaţă.

Azi-dimineaţă.

Azi-dimineaţă în patul ei.

S-au uitat unul la celălalt. Gustul dorinţei de dimineaţă, mângâierea hotărâtă a mâinilor sale peste spatele ei unduitor, atingerea senzuală a buzelor şi limbilor – amintiri ale dragostei lui sfârşite dăinuiau în cameră, ca un parfum ademenitor, seducător, atrăgând atenţia.

Amândoi au simţit flacăra când au venit împreună – combustie spontană, căldură intensă.

El ar fi dorit să simtă din nou căldura. Putea vedea în ochii ei negri, răspunsul că şi ea ar fi dorit. Putea vedea, de asemenea, şi faptul că ea lupta cu această dorinţă.

— Într-adevăr extraordinar, spuse ea, cu vocea încărcată de o vădită

emoţie.

Ea era extraordinară. Felul în care privea, modul în care acţiona, al felului în care l-a întors pe dos, cu mişcarea sinceră a genelor sale.

El s-a străduit să răspundă cuvintelor ei.

— Ce este extraordinar?

În mod evident deliberat, ea a evitat să se uite la el.

— Cum te-a luat Juan de la început.

Logan s-a mişcat în scaun, vădit stânjenit. Mai multe complicaţii, atâta timp cât el pretindea să fie cineva care nu exista. Amândoi pretindeau să nu fi fost afectaţi de acel ceva care se întâmplase între ei, în ultimele douăzeci

şi patru de ore. Şi ca totul să pună capac, a început să simtă într-o manieră specială ceea ce fusese rezervat lui Dallas – nu numai dăruirea ei, dar la fel de bine, şi cea a lui Juan.

Juan îi fusese luat lui Dallas, nu lui. Era mică acea consolare că, cel puţin, el era bolnav de afecţiune.

Vocea ei moale l-a readus aici şi acum.

— Nu mai mult decât acum trei luni, el se lupta să-şi arate emoţia ca un tigru. Dar ar fi trebuit să-l vezi la muzeu în această după-amiază. Odată, ochii lui frumoşi erau încărcaţi cu disperarea datorată izolării. Azi ei erau rotunzi şi strălucitori, plini de extaz.

Ea râse încet. Sunetul mângâietor

a generat în pieptul lui Logan o durere din cauza emoţiei.

— Trebuie să lupt pentru a progresa cu el, spuse ea fericită, în timp ce umplea trei castronaşe cu floricele. A dorit atât de mult să comunice, încât degetele sale zburau înnebunite. Vocabularul său cu care se semnează este încă limitat, dar acest wow apare în mod regulat. Am simţit fiecare wow în deplinătatea măsurii sale.

— Logan însuşi simţea un wow sau două. Raţiunea şi pericolul acestor sentimente au limitat mirarea sa. Acum o săptămână, el n-ar fi ţinut seama de trup sau să investească vreun interes în statutul condiţiei umane. Structura

comparată, rate de interes şi stocurile făceau toate parte din aerul pe care el îl respira. O săptămână de aici încolo ar fi revenit în acea atmosferă. Când s-a comparat cu realitatea, Carmen şi Juan deja existau în viaţa lui, viitorul părea fierbinte şi greu, dar în acelaşi timp alterat.

Tocmai când el măsura posibilitatea părăsirii lui Carmen. Îl scurtcircuita acest gând. Posibilitatea? Cuvântul implicat pe care el îl deţinea. Nicio opţiune nu era deschisă pe acest domeniu. El ar fi putut s-o lase în urma ei.

El i-ar fi părăsit pe amândoi. Realitatea cântărea greu şi întunecat.

— Când ai învăţat să semnezi?

întrebă ea cu o voce joasă.

Merse spre ei cu câte un castronaş de floricele în fiecare mână. Logan s-a dat la o parte să-i facă loc între el şi Juan, în timp ce aşeza castronaşele pe masă. L-a atins pieptul cu mâna când îşi făcea loc. Era un gest întâmplător din partea lui – chiar întâmplător – şi chiar periculos. Se afla total nepregătit în faţa acestui foc de artificii, generat de gestul lui.

Grija din privirea ei i-a mărturisit că şi ea a~ simţit la fel. Focul s-a risipit între ei, aţâţat de amintirile de peste noapte, cu ea în braţele sale, dar şi cu cele de dimineaţă când el aproape a iubit-o?

Chiar a existat această dimineaţă?

Părea o viaţă de om de când se întâmplase. De când el o avusese şi o dorise. De când se iubiseră – el o rănise şi o părăsise.

Încet, şi-a lăsat mâna în jos.

— Când ai învăţat să semnezi? a repetat ea, ocupată cu băiatul, prefăcându-se că nu a fost afectată de atingerea lui şi de schimbul de priviri dintre ei. Eu încă mai învăţ., Nu-i chiar aşa greu. Doar exerciţiu. Auzind despre copiii din familii divorţate, crescuţi normal, într-un mediu în care simt iubirea, de obicei ei încep să se semneze pe la doi ani.

A zâmbit tristă spre Juan.

— Juan nu a avut ocazia. El este în studiu rapid, cu toate că el ştie că

există mai multă viaţă decât tăcerea fără sfârşit şi pereţii fără culoare şi scorojiţi.

În timp ce vorbea cu Logan, un sentiment de frustrare l-a dominat, ceea ce îl ameninţa să-l stranguleze – frustrarea era datorată mamei lui Juan care abuzase şi îşi neglijase copilul, dar şi una referitoare la societatea care şi-a întors privirile de la suferinţa lui.

— Cum s-a întâmplat aceasta? De ce nu ştie nimeni nimic despre el? Nu l-a dus niciodată la doctor, pentru Dumnezeu? El a evitat să privească la Carmen, nedorind să se vadă nimic pe chipul său. Nu avea familie sau vreo persoană de la asistenţa socială care să aibă grijă de modul cum îl creşte? Şi-a

cântărit pumnul pe masă. Nu-şi amintea să fi făcut acest lucru, dar ochii negri, largi deschişi, ai lui Juan au strălucit cu curiozitate. El s-a forţat să zâmbească în semn de calmare şi a fost compensat cu o tentativă de încruntare.

— E rândul meu? întrebă el cu speranţă.

Juan a dat din cap aprobator.

— Singur într-un oraş de străini, comentă Carmen.

Declaraţia ei tăcută i-a oferit mult lui Logan. Când el a închis ochii şi şi-a scuturat capul, ea a continuat.

— Am căutat în toate spitalele, dar nu am găsit nicio dovadă. Mama lui n-a spus, dar credem că l-a născut acasă. De aceea nu avem nicio şansă. Bietul

Juan a trebuit să îndure din nou toate vaccinările, doar ca să fiu sigură.

— Dar ce s-a întâmplat cu ceilalţi copii? Au fost găsiţi?

— Fratele şi cele două surori ale lui Juan au fost trimişi la un orfelinat. Este doar un aranjament temporar, până când va fi luată o decizie definitivă pentru a fi în interesul lor.

— Ce ai de gând cu Juan?

Ea s-a aşezat la masă, încercând de dragul băiatului să se intereseze de cursul jocului.

— Nu ştiu.

Şi-a ridicat privirea şi a dat din umeri, când el s-a încruntat.

— Îl vreau. Tot timpul îl vreau. Dar eu nu sunt o familie. Pentru tribunal, eu

nu sunt decât o parte interesată, chiar dacă am făcut o cerere şi care a fost aprobată în vederea obţinerii licenţei, ca părinte adoptiv. Dar el are nevoie de îngrijire specializată chiar acum. Îngrijire pe care nu i-o pot oferi, încă. De aceea el locuieşte la cămin. Dacă va continua să-şi îmbunătăţească starea de sănătate, există o şansă de a-l aduce la mine cât mai curând.

— El este cu tine acum, spuse el şoptit. De ce? Cum?

— Copiii cu nevoi speciale sunt mai greu de plasat decât cei normali, sănătoşi. Eu dau glas unui interes. Dând un termen mai scurt altor opţiuni, atunci interesul meu era suficient. Căminul unde se află îi oferă totul

pentru nevoile lui. Singurul lucru pe care nu i-l poate oferi este o stabilitate pe termen lung. Stabilitatea dintr-o familie. Dorinţa mea de a-l aduce acasă pentru vizite scurte este în concordanţă cu planificarea vizitelor copiilor. Este important că poate fi programat unei stabilităţi familiale – sau ceva apropiat acesteia. Eu fac parte din această ultimă categorie – ceva pe aproape.

— Şi când timpul va veni, şi el va fi pregătit pentru viaţa familială, începu el, simţind un sentiment vădit de stânjenire care se urca în el, eşti sigură că-l vei dori atunci?

Şi-a izbit mâinile de masă şi s-a holbat la ei. Logan s-a Uitat şi el uimit, dându-şi seama cât de strâns îşi

încleştase degetele.

— Nicio garanţie, zise ea, fără a se uita la el. Mama sa trebuie luată în consideraţie.

— Mama lui? Nu şi-a putut păstra dezgustul din ton. Ce ar putea ea să spună după tot ce i-a făcut lui? Ce drepturi poate avea?

— Ea are toate drepturile.

Era clar pentru el că ea se lupta cu această inechitate, chiar dacă ea a încercat să se explice.

— Ea are drepturi părinteşti – cel puţin până în momentul când tribunalul hotărăşte altfel. Noi nu vom şti un timp dacă aceste drepturi vor fi în eventualitate retrase.

Logan s-a străduit să-şi

descleşteze fălcile.

— Dar ce zici de drepturile lui? întrebă el, arătând spre Juan cu capul.

— După tot ceea ce ea i-a făcut, nu cred că ar exista vreun judecător care să hotărască să i-l dea înapoi.

Ea trase aer în piept.

— După câteva luni de conciliere, ei i se va oferi ocazia să dovedească că pot fi împreună. Incredibil! El se holbă la ea.

— Chiar crezi că ea, într-adevăr, poate să-l primească înapoi?

Ea privi încruntată.

— Este o posibilitate.

— Dar, e o prostie. De ce l-ar dori? Nu a avut grijă de el când l-a avut. Cred că ar fi bucuroasă să scape de povară.

— Este mai mult o problemă economică.

Ceva din amărăciunea, pe care el o sesizase în frământarea ei, s-a ivit în vocea ei.

— Nu cred.

Ea privea adevărul în faţă.

— Ca mamă singură, cu copii care depind de îngrijirea ei, ea are dreptul la o alocaţie lunară din partea statului pentru acoperirea nevoilor lor. În caz că ea nu are copiii cu ea, nu primeşte banii…

— Dar, dacă ea a primit banii şi încă nu i-a dat lor, ce te face să crezi că ceva se va schimba?

— Poate, ea nu ştie cum să procedeze, spuse ea cu generozitate.

El se trânti pe scaun.

— Nu înţeleg cum o poţi apăra.

— Nu o apăr. Încerc să mă pregătesc pentru orice alternativă. La drept vorbind, şansele lui Juan de a reveni la mama lui sunt mult mai mari decât acelea ca tribunalul să mi-l încredinţeze mie.

Lui Logan nu-i păsa prea mult de alternative, mai ales că aceasta ar fi însemnat ca ea să termine totul prin pierderea lui Juan... ceea ce ar fi însemnat pentru Juan, pe de altă parte, că ar fi un măre învins.

Şi-a mutat privirea de la Juan la Carmen şi a hotărât că nu există nicio ocazie pe care o va continua pentru a lăsa acest lucru să se întâmple. El ar

putea să-i părăsească, dar aceasta nu însemna că n-ar putea să facă ceva pentru a-i ajuta. A tras aer în piept, hotărât, înainte de a pleca, să ştie totul. Hotărât că trebuie să-i ajute.

Şi atunci când ea s-a ridicat, fiind timpul ca Juan să meargă la culcare, el hotărâse deja altceva. Era timpul să-i spună adevărul despre el.

Carmen a întins cearceaful peste trupul micuţ al lui Juan, apoi s-a aplecat să-l sărute pe obraz. A mai stat puţin la uşă, urmărindu-l, dorind ca mâine să nu-l ducă înapoi. De departe, vizita aceasta a fost prea scurtă.

Deşi progresul său iniţial fusese încet, el totuşi evoluase frumos în ultimele luni. Iniţiativele consilierilor,

încheiate cu succes, au fost fenomenale. Eforturile lui Juan de a se izola de lume, prin refuzul semnării, au fost depăşite total. Pentru prima dată, ea a putut întrevedea posibilitatea unui viitor fericit, sănătos pentru el.

Maru! Ea şi-a reamintit. El o numea mama lui. Ochii i s-au mărit şi ea a simţit o căldură cuprinzând-o, gândindu-se la aceasta. Ea ar fi trebuit să-i corecteze, dar nu a putut să găsească resurse în inima-ei pentru a face aceasta.

După o ultimă şi ezitantă privire, a stins lumina şi a ieşit din dormitor. L-a găsit pe Logan pe canapea, în sufragerie. Privindu-l, pe faţa lui era o expresie încruntată, fără a fi atent că ea

era acolo.

Se propti de tocul uşii. Fără a întreba, ştia la ce se gândeşte el: la Juan şi la circumstanţele precare în care ea se va afla, atunci când urma să-l primească.

Viaţa, ea aflase deja, era ea însăşi precară. Chiar Johnny Dallas, omul pe care ea crezuse că-l cunoaşte, a fost cel care a contribuit major la pierderea pe care a simţit-o, atunci când propriul ei echilibru a fost afectat.

El a devenit o enigmă din ce în ce mai mare pentru ea. Ar fi fost mai uşor să aibă de-a face cu el, atunci când ea l-a considerat doar un Charlie cu faţă drăguţă. Doar o altă dezamăgire, cu un zâmbet texan.

Dar acum ea i-a văzut această nouă dimensiune a lui cu care s-a obişnuit. Această grijă, participare care înseamnă mai mult decât un simplu flirt.

Nu prea a înţeles acest interes, fără precedent, pe care l-a avut el pentru viitorul lui Juan. În timp ce el a fost întotdeauna bun cu Juan, implicarea lui, totuşi, s-a limitat la un zâmbet larg, o mângâiere pe cap, şi dăruirea unei acadele.

De multe ori, până la bătaie, el părea atât de diferit de omul pe care credea că-l cunoaşte. Era atât de diferit, încât ea a început să se mire dacă, într-adevăr, l-a cunoscut. Şi ea s-a simţit vinovată de neîncrederea ei.

S-a mişcat din uşă şi-a mers spre el, încercând să-şi readucă în memorie ceea ce se întâmplase în acea dimineaţă. Dorea să treacă peste ceea ce era de ordin trupesc, dincolo de umilinţă, mulţumită că a aflat cum era el într-adevăr.

S-a aşezat lângă el. Punându-şi piciorul sub ea, a întins mâna pe marginea canapelei.

— Cine eşti? întrebă ea foarte încet.

După o tăcere lungă, studiată, el a privit-o. Atmosfera din cameră este foarte liniştită, gândea ea, ascultând sunetul ceasului de aragaz, din perete, auzind sunetul înfundat al unei uşi de apartament, care se deschide şi se

închide afară pe coridor. Auzea în urechi fluxul sângelui său…

— Cine eşti tu? repetă ea. Credeam că ştiu. În ultimul timp, totuşi nu mai sunt sigură. Acel Johnny Dallas pe care credeam că-l ştiu era rapid cu acel zâmbet de învingător şi rapid în acţiunea de a ajuta, dar era chiar mai rapid într-o situaţie care pare complicată şi cere implicarea sa.

Şi-a întors privirea, dar nu înainte ca ea să vadă pe chipul lui expresia unei agonii schimonosindu-l.

Ea i-a privit atent profilul, mirându-se de ceea ce s-a întâmplat în mintea sa şi i-a putut cauza o astfel de privire. Eliberându-se de sentimentul ce o domina, de care ar fi trebuit să fie

îngrijorată prin deschiderea cutiei Pandorei, ea a mers mai departe.

— Johnny pe care îl ştiam nu ar fi pus niciodată întrebările pe care le-ai pus astă-seară. El n-ar fi întrebat, deoarece n-ar fi avut nevoie de răspunsuri. Dacă el ştia răspunsurile, ar fi trebuit să găsească altele mai bune.

Tensiunea lui Logan era vădită, se ivise ca şi când în cameră ar fi fost şi altcineva.

— Johnny pe care îl ştiam, reîncepu ea, apoi ezită când bătăile inimii ei au avertizat-o. Johnny pe care îl ştiam… nu ar fi oprit ceea ce începuse azi-dimineaţă. Nici pentru mine chiar.

Cuvintele fuseseră spuse. Ca şi bătăile inimii ei, amintirile îi stăpâneau capul – vii, electrizante. Era el, gândindu-se la fâlul în care a mângâiat-o noaptea trecută, apoi cu tandreţe a avut-o? Era el, gândindu-se la căldura şi senzaţiile pe care le-au avut în acea dimineaţă.

Ea nu putea să nu continue să se gândească la aceasta sau chiar la atitudinea respingătoare ce a urmat. La fel de dureros, ca şi atunci când ea l-a suspectat că-i spusese adevărul, când îi mărturisise că a dorit-o, dar că nu a vrut s-o rănească.

Şi ea l-a dorit. Dar parcă era mai mult decât dorinţă în acest caz. Îi păsa de el, sau nu a reacţionat în acelaşi fel

în care el a sărutat-o. Ba da, ea i-a răspuns, pe măsura atracţiei sexuale. Dar ea nu a fost pregătită să se compromită unei cerinţe la fel de fundamentală ca dorinţa.

Ar fi reacţionat şi ea mai mult. Din clipa în care el a atins-o, ea fusese pierdută. Pierdută şi, în acelaşi timp, a găsit şi a recunoscut ceea ce era: o femeie, o femeie care dorea. O femeie care făcea dragoste cu un bărbat a cărui virilitate rezulta din fiecare por al trupului său, dar a cărui abilitate de a avea grijă şi de a-i păsa era ţinută în spatele unei faţade pe care nu dai doi bani. Ea reacţionase la această parte ascunsă a lui. Această parte pe care dorea să o cunoască mai bine.

— De ce te-ai oprit, Johnny? întrebă ea încet, încă nesigură dacă ea regretase că el o făcuse, nesigură, de asemenea, dacă el însuşi regretase.

El abia se stăpânea.

— N-a fost chiar o idee reuşită, spuse el în final, reaccentuând explicaţia pe care i-o dăduse dimineaţă.

Ea n-a mai marjat:

— O idee reuşită spui, pentru mine sau pentru tine?

Privirea lor s-a încrucişat. O privire plină de căldură, scântei şi frustrare.

El nu i-a răspuns, dar în ochii, în mişcarea maxilarului se putea vedea ceea ce ea voia să ştie. El a dorit-o şi o dorea şi acum. La fel de dur şi

încăpăţânat, pe cât părea el atunci, ea a simţit nevoia lui, dar şi vulnerabilitatea sa. Nu era doar minimă şi tranzitorie, aşa cum i-ar fi plăcut oricui să creadă.

Mâna ei tremura cât i-a atins cu degetele părul.

— Johnny pe care credeam că-l cunosc şi-ar fi luat ce dorea, oricât de bună sau rea ar fi fost ideea. Şi-ar fi asumat riscurile şi tot ceea ce urma.

El se depărtă de la pieptul ei, răsucindu-i mâna.

— Carmen, pătrunzi pe un teren periculos.

Strânsoarea lui era dură şi puternică, intensitatea lui viza violenţa, o violenţă, unidirecţională, ivită dintr-o disperare întunecoasă şi dureroasă,

care i-a atins inima şi i-a vorbit de secrete şi disperare, dar şi de dorinţă.

Nu ar fi vrut s-o rănească. Pentru a-i arăta că ştia, ea a accentuat:

— Periculos? Periculos pentru mine, Johnny?

Degetele puternice s-au înlănţuit în jurul pieptului ei, cu putere, apoi s-au descleştat.

— Cauţi ceva ce nu se află acolo, spuse el. Nu contează, vei fi doar dezamăgită de ceea ce vei găsi.

Convingerea tonului lui a şicat-o, dar nu i-a schimbat gândul:

— Prea târziu. Deja am văzut. Şi nu sunt defel dezamăgită de ceea ce văd.

Pentru oricine, ceea ce s-a auzit ar

fi părut un hohot, dacă n-ar fi sunat comic.

— Şi, într-adevăr, ceea ce vezi este ceea ce crezi tu despre mine?

El era atât de supărat şi atât de oscilant. Ea a observat tensiunea care s-a reflectat pe faţa lui, mirându-se cum de-a crezut vreodată că-l cunoaşte. Trei luni nu sunt suficiente pentru a evalua un om – şi, mai ales că, în aceste trei luni, ea l-a văzut doar în treacăt. El întotdeauna oscila, însă întotdeauna drumul său era spre lucruri măreţe, spre femei mai rafinate.

Începuse să se mire cum de a putut să fie. Atât de orbită de privirea acestui băiat rău şi de înfăţişarea lui de doi bani, care nu putuse trece peste

apetitul pe care îl purta în sine. Poate, eul ei fusese afectat şi de infidelitatea lui, pe care ea n-o ghicise, el ascunzând-o în spatele virilităţii.

Acum, o văzuse. Ea chiar a crezut că ar putea să o înţeleagă acum. L-a urmărit chipul, maxilarele puternice şi unghiurile sculpturale, tot ceea ce îl făcea un bărbat atractiv, l-a studiat paloarea şi tăieturile care i-au cauzat durerea. Avea impresia evidentă că perspectiva reîntoarcerii lui Juan la îngrijirea mamei sale îl răneşte mai mult decât orice.

— Cred că am în faţa mea un om căruia îi pasă de oameni mai mult decât doreşte el să creadă, spuse ea brusc, sigură de intuiţia ei.

El închise ochii şi scutură capul.

— Nu-mi pot permite să-mi pese de cineva.

Convingerea lui era atât de fermă, încât ea îl răni:

— Şi, iată că acum îţi pasă. Într-adevăr, îţi pasă. Eşti implicat, cu toate că, din anumite raţiuni, nu vrei să fii aşa. De ce, Johnny? Este oare preţul atât de mare?

Această parte din el, care gândea în perJ

Spectivă la toate problemele şi care II frământa.

O păcălise. Era-acea parte pe care ea o văzuse în miez de noapte, când el o jignise. Acea parte la care ea dorea să încerce să ajungă, pentru a se

autoproteja şi a proteja, aşa cum o făcea cu Juan.

— Johnny?

El se ridică de pe canapea.

Cu toată energia de care era capabil şi frustrarea nervoasă, el măsură cameră în lungimea ei, apoi trecu prin faţa ei. Îşi îndepărtă mâinile de coapse, expresia lui devenind combativă şi întunecată.

— Vrei să ştii cine sunt? ceru el. Vrei să ştii care este Johnny Dallas într-adevăr? Ei bine, întrebi pe cine nu trebuie.

Izbucnirea furiei lui o surprinse. El reacţionase cu mult prea mare intensitate decât anticipaseră circumstanţele. Şi cu toate că ea nu

putea admite, el începu s-o sperie.

Ceva nu era în regulă aici. Pentru prima oară se întâmpla acest lucru chiar ei – ceea ce se ivise în mintea lui putea fi responsabil de schimbarea personalităţii lui.

Trauma craniană. Cuvintele au avut ecou în mintea ei, ca o acuzare de omucidere. Ea era infirmieră. Ar fi trebuit să vadă simptomele. Ar fi trebuit să-l ducă la un doctor.

— Dallas, unde dracu' eşti? mormăi el, în timp ce traversa cu grijă camera, sprijinindu-se de uşă şi privind îngrijorat, ca şi când ar fi fost închis, la scânteierea unui chibrit, departe de exploziv.

— Johnny... poate... Ea ezită, se

ridică, şi veni spre el. Poate ar trebui să stai întins câtva timp.

El o privi obosit şi îi întâlni privirea atentă.

— Şi poate ar fi timpul pentru adevăr.

— Ce adevăr?

Reacţionând la încruntarea ei mânioasă, el o apucă de braţ şi o împinse pe canapea.

— Carmen, stai jos. Trebuie să vorbim.

La prima vedere, ea a făcut ceea ce i s-a cerut, dorind să fie atât de calmă pe cât dorea ea să-l facă să creadă că ar fi. Nu păcălea pe nici unul din ei. Când auzi o ciocănitură în uşă, sări ca şi când ar fi fost împuşcată.

Oricine ar fi fost, ea n-ar fi dorit să accepte pe nimeni acum. Ea dorea să-l cunoască pe Johnny. Dar el părea să aştepte pe cineva. Se ridică, îi aruncă o privire lungă şi iscoditoare, apoi se duse la uşă. Se opri cu mâna pe clanţa uşii, apoi se întoarse spre ea.

— Aş dori să ştii… indiferent ce crezi despre mine, când totul s-a terminat… nu am dorit niciodată să te rănesc.

Simţea cum creşte în ea un sentiment aducător de necaz.

— Johnny, ce se întâmplă?

O privire stranie îi stăpâni chipul. Apoi, el se întoarse şi deschise uşa.

— De ce dracu’ ţi-a trebuit atât de mult timp? mormăi el, dându-se la o

parte din calea omului care ocupase deja cadrul uşii – un om pe care Carmen îl recunoscu după privirea scânteietoare a ochilor tăi albaştri şi după zâmbetul de doi bani.

Clătinându-se pe picioare, se ridică de pe canapea, în timp ce Johnny Dallas intra încet în cameră.

— Hei, Carmen. Ce mai faci?

A simţit cum se înroşeşte, în timp ce se holba de la unul la celălalt bărbat: de la un zâmbet sincer, la încruntarea răutăcioasă, întunecată; de la o bătaie de inimă la alta.

Zâmbetul lui Johnny s-a schimbat rapid într-o privire stânjenită când i-a văzut paloarea cadaverică.

— Măi, omule. El nu ţi-a spus, nu-i

aşa? El m-a chemat şi mi-a spus că pot veni. Jur, Carmen, n-aş fi venit niciodată, dacă aş fi ştiut că nuţi-a spus.

În tăcerea surprinzătoare, ea se uita când la Johnny Dallas, când la bărbatul pe care ea şi l-ar fi dorit să fie.

Nu, el nu-i spusese! El nu-i spusese, dar ea abia acum a înţeles ceea ce ar fi trebuit să ştie deja. Înăuntrul ei, ea simţise că ştie. Dar, pur şi simplu, nu fusese capabilă să admită evidenţa.

Ea nu dorise să ştie că bărbatul care o ţinuse în braţe toată noaptea, care o făcuse să se simtă femeie, care o înţelesese, fusese totuşi omul care o trădase.

Logan îşi aruncă dezinteresat

privirea peste suprafaţa strălucitoare de nuc a mesei de consiliu. Discuţia aprinsă a membrilor consiliului se estompa în jurul său, ca un zgomot iritant al unei maşini lipsită de ulei.

Părăsind conversaţia, se ridică, merse spre fereastră şi se uită îndelung la turnul Transco. Structura, în formă de obelisc, se înălţa cu şaptezeci de etaje deasupra altor corporaţii, şi clădiri rezidenţiale ce alcătuiau Galleria Area. Îşi întoarse privirea spre străzile oraşului ce se întindeau dedesubt; erau clocotitoare de activitate.

Căldura se ridica de pe trotuar, în valuri ca un vânt arid de august care rotea în vârtej praful şi pietrişul. În mijlocul unei mulţimi, remarcă o femeie

cu părul negru, care ţinea de mână un băieţel micuţ, brunet. Suprapuse imaginea unei alte femei, a unui alt copii.

— Logan?

Vocea lui Ben sparse tăcerea pe care încercase s-o creeze, cea pe care o introdusese prea des în ultimele două săptămâni pentru a-i conveni lui Ben sau celorlalţi membri ai comitetului.

Paşii lui Ben erau neauziţi pe carpeta de pluş gri.

— Logan, spuse el moale, în timp ce mergea în spatele lui. Avem nevoie de intrarea ta, pentru a accepta această ofertă.

Logan se întoarse. Recunoscu expresia feţei lui Ben. O văzuse cam

des în ultimul timp. În spatele unei faţade de autocontrol ferm, Ben era agasat de, durerea provocată de pantofii italieneşti.

— Încearcă să o rezolvi, spuse Logan, şoptit. Se întoarse înapoi la fereastră. Şi după aceea dă-i naibii afară de-aici.

Ben se încordă, se reculese şi se întoarse spre grup.

— Domnilor, îl auzi Logan spunând cu o vese lie care nu trăda nicio secundă iritarea din interior, se pare că nu mai avem niciun pic de timp la dispoziţie. Ştiu că veţi înţelege faptul că trebuie să amânăm şedinţa de astăzi. Domnul Prince are alte angajamente urgente.

Conştient, ca prin ceaţă, de un şir de proteste bombănite, Logan ascultă cu jumătate de ureche cum se eliberează sala. Atunci când cele două uşi se închiseră cu un clinchet încet în urma ultimului membru al consiliului se întoarse cu faţa spre Ben.

Frustrarea împrăştia un fel de nelinişte totală, străină felului de a fi a lui Ben. ’Logan avu un sentiment de vinovăţie pentru ceea ce provocase. Ben Crenshaw era unul dintre puţinii oameni în care Logan credea necondiţionat. Se întâlniseră la colegiu şi menţinuseră legătura, de la distanţă, până în urmă cu zece ani, când Logan îl adusese la companie. Nu regretase niciodată această hotărâre.

Statura micuţă a lui Ben, şi tendinţa lui de a se rotunji îi păcălea pe mulţi în ceea ce privea dominarea afacerilor prin îndemânare, prin perspectiva lui yankee şi prin isteţimea minţii. Toate aceste calităţi, împreună cu o integritate înnăscută, îl făcea să devină nepreţuit ca prieten şi partener în afaceri.

Nu părea prea prietenos pentru moment, oricum. Ochii lui castanii, calzi, care de obicei se mişcau vioi, plini de bună dispoziţie, erau acum închişi de iritare.

— Logan, asta trebuie să înceteze. Le pierzi încrederea. Dacă te mai ţine mult, îţi vei pierde controlul…

Ben avea dreptate. Şi Logan ştia

asta. Numai că nu ştia ce simte exact despre asta. Pe moment, indiferenţa era cel mai bun lucru pe care-l putea afişa. Probabil că i se vedea pe faţă.

— La naiba, Logan. Ce se întâmplă cu tine?!

Logan se gândea la o pereche de ochi calzi, spanioli. Ochii pe care îi văzuse în urmă cu două săptămâni. Ochii care nu mai erau iubitori şi se închiseseră într-o bătaie a inimii, atunci când adevărul decepţiei se ivise la lumină. Îl hăituiau.

Încă mai vedea faţa lui Carmen, când el deschisese uşa apartamentului ei şi Dallas intrase. Era împietrită. Apoi rănită. Apoi trădată.

— Ştiam că schimbarea locului cu

Dallas a fost de la început o idee proastă, medită Ben cu voce tare, atrăgând gândurile lui Logan spre prezent. Nu ai mai fost acelaşi om de atunci încoace. Ce s-a întâmplat cu tine când ai fost plecat, apropo?

Logan nu voia să se gândească la ce se întâmplase cu el. Şi voia şi mai puţin să accepte.

— Las-o aşa, Ben, spuse el, lulnd în mână un prespapier din cristal şi testându-i absent volumul în palmă.

Ben inspiră adânc, închise ochii şi încercă să fie răbdător.

— Este vorba de o femeie, nu-i aşa? întrebă el în final, ca şi când s-ar fi luminat.

Logan îi aruncă o privire cu ochii

micşoraţi.

— Toate acele favoruri pe care ai încercat să le obţii pentru a fi sigur că ea va deţine custodia micuţului surd, continuă Ben, nedomolit de avertizarea tăcută. Nu ai făcut-o, pentru că ai vrut să te recompensezi pentru faptul că a avut grijă de tine. Ai simţit ceva pentru ea.

Logan se întoarse din nou spre fereastră.

— Am spus, las-o moartă.

Un bărbat mai slab ar fi dat înapoi. Dar Ben Crenshaw nu era un bărbat slab.

— Pe dracu', o voi face. Dacă tu crezi că am de gând să stau prin preajmă şi să mă uit cum tu arunci tot

pentru ce-ai muncit, pentru că ai intrat în călduri pentru o turtă de mălai cu carne...

O singură privire a lui Logan îl reduse la tăcere. O privire periculoasă, în genul: te plimbipe-o-gheaţă-subţire.

Ben îl privi cu un interes crescut.

— Deci aceasta este direcţia în care bate vântul. De data asta este diferită.

Merse de-a lungul camerei şi îşi sprijini un şold de masă.

— Uite, ca asociat în afaceri, îţi spun că tu comiţi o sinucidere a corporaţiei. Ca prieten, te implor să te aduni. Durează de două săptămâni. Dacă ea înseamnă atât de mult pentru tine... Făcu o pauză şi îi aruncă lui

Logan o privire plină de înţelesuri, prin care îi spunea că încearcă să înţeleagă. Atunci, pentru numele lui Dumnezeu, fă ceva în sensul ăsta. Dacă o doreşti, du-te după ea.

Logan îşi întoarse umerii.

— Asta nu este o posibilitate.

— De ce? îi replică Ben. Pentru că este de origine spaniolă? Pentru că nu este pe lista preferinţelor la clubul country? Pentru că bătrânul tău va face un atac, dacă vei aduce pe cineva care vine din acel mediu să-ţi cunoască familia?

Ben nu putea fi departe de adevăr. Din acest motiv, acuzaţiile lui îl deranjară. Logan crezuse că Ben Crenşhaw era singura persoană care îl

cunoştea. Dar tocmai asta voia Ben să-l facă să creadă despre el, să-i lase. Îşi exprimă dezaprobarea printr-o ridicare indiferentă din umeri.

Ben râse, dar fără umor.

— Vinde-ţi marfa, altcuiva. Eu n-o cumpăr. Nu dai nici doi bani pe pedigriul ei. Ţii la ea!

Logan îşi înfruntă prietenul, simţind mai multă uşurare decât ar fi trebuit.

— Crezi ce vrei, atunci.

— Îţi spun ceea ce cred, spuse Ben, ignorând încruntarea lui Logan. Cred că eşti băgat adânc în chestia asta şi nu ai încredere că sentimentele tale te vor ţine la suprafaţă. Cred că ai găsit, în sfârşit, femeia care a fost

capabilă să distrugă rezerva de cinism, pe care ai postat-o în jurul tău ca pe un semn de trecere interzisă. Eşti speriat de moarte. Ai descoperit că nu eşti icnun la ceea ce restul rasei umane suferă, de generaţii.

— Dragostea nu are nimic de-a face cu asta, spuse Logan indiferent.

— O, am vorbit noi oare ceva despre dragoste? Ben zâmbi sfios. Să fiu al naibii. Tocmai când noi discutam aici despre nehotărâre.

Logan îşi încleştă maxilarul.

— Cred că, de fapt, nehotărârea nu este deloc problema ta. Ai nimerit-o la trecut. Ştii ce vrei, Logan. Şi din modul în care acţionezi, cred că ştii de ce ai nevoie.

— Ceea ce nu am nevoie este un cupidon în devenire, într-un costum cu dunguliţe roz.

Ben râse.

— Ai nevoie de un şut în fund, dacă mă întrebi.

Logan ridică o sprânceană.

— Nu-mi aduc aminte să te fi întrebat.

Ridicându-se, Ben îşi încleştă mâna pe umărul lui Logan.

— Ei bine, poate că ar trebui s-o faci. Calea pe care o văd eu este foarte simplă, prietene. O vrei? Du-te după ea. Faci o favoare pentru două persoane şi du-te să obţii ceea ce vrei, înainte de a mă trage şi pe mine, împreună cu întreprinderile Prince, în jos, cu tine.

Încearcă-ţi şansa, omule, adăugă el cu înţeles. Dacă a reuşit să te lege atât de strâns, şi cu noduri, părerea mea este că merită.

Logan privi fix pe fereastră, mult timp după plecarea lui Ben. Dacă totul ar fi fost atât de simplu. Dacă într-adevăr Carmen merita nu era o problemă în dezbatere. În dezbatere era faptul că ea merita mai mult decât ceea ce-i oferise el.

Carmen ieşea de sub duş, atunci când auzi bătaia în uşă. Punându-şi repede un tricou şi apoi trăgându-şi o pereche de blugi vechi, scoase capul pe hol şi strigă în apropierea uşii:

— Aşteaptă puţin. Vin imediat.

Agăţându-şi prosopul umed pe

umeri, se grăbi să ajungă în hol, în picioarele goale, trăgând fermoarul pantalonilor, în timp ce traversa camera de zi.

Strângându-şi părul ud într-o mână, se strânse sub umezeala lui, în timp ce puse mâna pe clanţă. O privire rapidă spre ceasul din perete o făcu să se întrebe de ce Barb, care îi spusese că se va opri pe la ea să-i dea ştafeta la lucru, venise atât de devreme.

— Scuză-mă că te-am făcut să aştepţi, spuse ea, deschizând uşa. Tocmai ieşeam de sub du…

Mâna, pe care o trecuse prin păr, încremeni la jumătatea drumului. Explicaţia ei bâlbâită, neterminată, atunci când în locul zâmbetului sobru a

lui Barb Jennings întâlni albastrul electric al ochilor lui Locjan Prince şi încruntătura lui întunecată, se opri. Ca un automat, îşi coborî repede prosopul.

— Nu ar trebui să deschizi uşa aşa. Încruntarea lui nu se schimbă. Nu ştii niciodată cine te poate aştepta de cealaltă parte.

Carmen îşi simţi bătăile inimii crescând într-un ritm nebunesc.

— Ai dreptate, spuse ea, respirând adânc şi calm, strângând şi mai mult clanţa uşii. Ai argumentat pe viu acest lucru.

O umbră de zâmbet, ce trecu peste buzele lui, îi spuse că el înţelesese că merită aluzia înţepătoare. Amintirile îi făceau inima nesimţitoare, în ciuda

bucuriei pe care o simţea de a-l vedea stând acolo.

Crezuse că ar fi trebuit să fie mult mai surprinsă să-l vadă. Într-un fel, totuşi, ştiuse că va veni. Ceea ce nu ştiuse era cât de greu îi va fi să dea ochii cu el.

Tăcerea, suspendată ca şi timpul care trecuse de când el părăsise apartamentul ei cu două săptămâni în urmă, umplu camera.

A-l vedea din nou era o amintire crudă a ceea ce se întâmplase între ei. Atât fizic, cât şi emoţional, tot ce împărţiseră ei părea să fi fost o minciună. Ea plătise un preţ mare şi începuse să se întrebe dacă va înceta vreodată să plătească.

Din multe motive, nu ar fi trebuit să simtă nimic altceva decât mânie. Dar ea simţea mai mult. Simţea fiecare dorinţă interzisă, fiecare cercetare de recunoaştere, în timp ce privirea lui se plimba peste întregul ei corp, atingându-i sânii, coapsele, picioarele goale şi în sfârşit părul ei ud, buclat.

— Pot să intru?

Atât de oficial. Atât de imaculat şi de neatins, cu părul lui perfect tuns. Atât de elegant în coş tumul închis şi cravata perfect înnodată.

El îşi revenise după bătaia primită, cu excepţia unei cicatrice orientată vertical în colţul buzei de jos.

Răpit, sfărâmat era periculos de frumos. Sănătos şi aranjat era

devastator.

Aici era jucătorul în forţă al corporaţiilor despre care citise. Aici era „Prinţul” întreprinderilor Prince. Cel despre care pagina economică a ziarului cotidian vorbea la superlativ. Cel despre care societatea oraşului Houston îl considera propriul echivalent al regalităţii. Născut şi crescut în Texas, acest milionar burlac, de cele mai multe ori etichetat drept rece, rezervat, patrician era deseori copiat.

Carmen înţelese că se potrivea modelului pe care îl avusese în minte. Logan Prince. Orice asemănare cu bărbatul care stătea dezbrăcat în patul ei, vulnerabil şi doritor, acum părea

numai o plăsmuire a imaginaţiei ei.

Acel bărbat păşise peste pragul ei acum două săptămâni.

Acel bărbat se transformase într-o amintire.

La urma urmei, chiar asta încercase să facă din el. O amintire, indiferent de faptul că visurile ei îl ţineau în permanenţă în centrul atenţiei. Indiferent de faptul că în fiecare noapte trecea prin visuri la fel de vii, precum realitatea sau că în fiecare dimineaţă, atunci când se trezea singură în pat, adevărul trădării lui tăia ca lama unui cuţit.

Pentru a combate durerea îşi ridică bărbia şi inspiră adânc.

— Ce doriţi, domnule Prince?

El ridică o sprânceană.

Ar fi fost posibil ca ea să nu ştie cine era? Un Johnny Dallas sălbatic, plin de scuze o introdusese în problemă, în marea şaradă, înainte de a o săruta de la revedere, cu o strălucire în ochi şi o fermă lângă San Antonio în minte.

Nu-l mai văzuse din acea seară, nici pe pierde-vară şi nici pe stăpânul corporaţiilor.

Ambii o decepţionaseră. Ambii o părăsiseră.

Numai unui îi mai apărea în minte. Cel care stătea acum în uşa ei.

— Carmen.

Îi pronunţase numele atât de tentant, încât ea se gândi că ar trebui

să mai repete.

Tresărind, îşi întoarse privirea spre privirea lui.

— Aş vrea să intru. Îmi dai voie?

Mândria o opri să îl întoarcă din drum. Suferise într-adevăr destulă umilinţă din cauza lui, dar nu avea de gând să-l lase să ştie cât de disperat şi-ar fi dorit să plece sau cât de disperat îşi dorea să rămână.

Stând în spate îi făcu semn să intre, apoi îşi dădu seama că tremură.

— Eşti cam departe de casă, spuse ea cu o detaşare rece în voce, atât cât mai putea să adune. Deşi, cred că ai mai fost pe aici şi înainte. Caraghios. Niciodată nu mi te-am imaginat ca pe un om căruia îi place să se plimbe

pentru a-şi împrospăta amintirile. Sau este mai mult ca o întoarcere la locul faptei?

Zâmbetul pe jumătate apăru din nou. Numai o umbră, numai o pâlpâire care îi atinse buzele, dar care nu exprima buna dispoziţie.

— Sarcasmul tău nu te caracterizează, Carmen. La exemplu de la un adevărat cinic, o să înveţi ceva cu totul nou.

— O, dar ştiu foarte bine. Tu eşti cel care m-a învăţat.

El o privi încordat.

— Şi pentru asta voi regreta mereu.

Ea luptă cu o dorinţă crescândă de a-l crede. Ei şi ce dacă-i părea rău? La

fel de rău îi părea şi ei. Dar ea era şi umilită şi trăise cu acest sentiment timp îndelungat.

— Dacă motivul pentru care ai venit aici a fost acela de a te scuza, spuse ea înţepat,» atunci ţi-ai făcut datoria.

Simţea nevoia ca el să plece, înainte ca că să uite că trebuia să îl urască pentru ceea ce-i făcuse.

— Dacă nu mai ai altceva de spus, eu trebuie să mă pregătesc să plec la serviciu.

— Carmen, nu-i eşti datoare cu nimic, dar mi-ar plăcea să-mi dai o şansă să mă explic.

Avea dreptate. Nu-i era datoare cu nimic. Şi nici nu avea nevoie să-i dea

acea şansă. Nu voia să rişte să-i audă explicaţiile, pentru că nu voia să aibă un motiv să-l ierte.

— Nu-i nevoie. Johnny mi-a explicat deja despre afacerea pe care ai făcut-o cu el. Foarte inventiv. L-ai făcut un om fericit.

— Nu am venit aici să discut despre Dallas, spuse el, avansând un pas spre ea.

Ea se dădu înapoi, spunându-şi în sine că nu fuge. I se părea normal să păstreze distanţa. În definitiv, exceptând ceea ce citise în ziar, nu ştia absolut nimic despre el. Nu despre acest bărbat. Ea cunoscuse – ea crezuse că a cunoscut

— Alt bărbat.

Apropiindu-se de canapea, simţindu-se mai în siguranţă cu mărimea şi lungimea acesteia între ei, ea îl privi în faţă.

— Atunci te rog, dă-i drumul. Trebuie într-adevăr să pleş la lucru.

Privirea lui se mişcă neliniştită prin cameră înainte de a o privi. Acum, că ea îi cunoştea t identitatea, şi bogăţia de care era înconjurat, mobila ei modestă şi apartamentul sărăcăcios păreau amplificate magnific în ochii ei.

Ea îşi strânse braţele şi apoi le lăsă repede în jos, atunci când realiză că gesturile îi comunicau sentimentele de apărare.

— Aş vrea să ştii, începu el uşor, că nu am intenţionat niciodată să mă

folosesc de tine.

Ea strânse din umeri.

— Ei bine, nici eu n-am avut niciodată intenţia să mă las folosită. Cred că asta ne face egali. Trăieşte şi învaţă, nu? Am învăţat mult de la tine, domnule Prince.

Dacă ar mai fi fost posibil, privirea ochilor lui se întunecă şi mai mult.

— O să-ţi vină greu să crezi, Carmen, dar să ştii că şi eu am învăţat ceva de la tine.

— Ai dreptate. Îmi vine greu să cred asta. Într-un fel, îmi vine greu să cred orice mi-ai spune.

— Ei bine, da.

Pe faţă ai apăru o expresie tristă, resemnată.

— Cred că ai motive întemeiate.

Un alt moment lung, dureros de tăcut, trecu, moment în care ea simţi că el luptă cu dorinţa de a se apăra. În final, el decise că nu trebuia să pornească nicio defensivă.

— Uite, aş vrea să ştii că îmi pare rău. Pentru tot. Şi îmi cer scuze că te-am deranjat. Atât, Am vrut să mă asigur că eşti în regulă.

— Şi acum ştii. Sunt foarte bine.

De ce n-ar fi? Doar pentru că ea intrase într-o încurcătură după ce el. O părăsise? Doar pentru că nu mai putea dormi, mânca sau să fie capabilă să-şi ierte propria naivitate? Toate acestea nu însemnau că nu se descurca. Doar pentru că ea nu-şi putea ierta modul în

care el o făcuse să se simtă atunci când o sărutase sau că nu se putuse opri să dorească şi să caute ceea ce ar fi putut să fie între ei, nu însemna că nu este în regulă.

— Carmen.

Dureros de moale, devastator de iubitoare, vocea lui o distruse. Apucă cu mâinile partea din spate a canapelei. La naiba cu ochii. De ce trebuiau să ardă şi s-o orbească cu ameninţarea ceţoasă a lacrimilor? Clipi greu şi privi în altă parte.

— Carmen, repetă el, cu un sunet adânc, în timp ce ocoli canapeaua şi cu o atingere a mâinii îi apropie faţa de a lui.

Ea ştia că ar fi trebuit să se mute.

Ştia că ar fi trebuit să alerge, să meargă cât de departe ar fi putut de el. Dar intensitatea pătrunzătoare a ochilor lui o ţintui. Rămase acolo, în picioare, căutându-i faţa, în timp ce el o trăgea mai aproape, în braţe, o trăgea uşor spre el.

Privirea lui o mângâia. Ochii lui străluceau de un foc pe care ea îl recunoscu drept dorinţă. Şi încă ceva. Un lucru pe care ea nu-l putea crede, dar care o împinse maideparte decât pasiunea lui.

Îi văzu din nou vulnerabilitatea, şi lupta de a nega ceea ce nu-şi dorea ca ea să vadă.

— Nu m-am putut abţine să nu mă gândesc la tine, şopti el.

Recunoaşterea acestui fapt îi străpunse inima, unde penetră şi arse. O altă flacără susură, se înălţă şi apoi se împrăştie adânc în interiorul ei, în timp ce privirea lui se opri asupra buzelor ei.

— Mi-am spus că n-o să fac asta. Am jurat că nu te ating.

Ea înghiţi greu şi încercă să se retragă.

— Atunci n-o face, reuşi ea să şoptească, atunci când el o strânse şi mai mult.

— Te rog, nu face asta.

Dar era prea târziu pentru rugăminţi. Şi amândoi ştiau asta.

— Tu crezi că eu n-am încercat să stau deoparte? Vehemenţa tonului lui

dădea la iveală bătălia pe care o purtase cu sine. Tu crezi că eu nu ştiu că venirea mea aici e o greşeală?

Captivă în braţele lui, ţinută ostatecă de cuvintele lui, ea îşi întinse braţele în jurul pieptului lui.

— Atunci de ce? De ce te-ai deranjat?

Cu o înverşunare care se potrivea încruntării lui, o trase spre el şi îşi coborî capul spre al ei.

— Din acest… şopti el lângă buzele ei. Din acest motiv.

Şi acesta era motivul de care ea se temuse.

Şi tânjise după el…

Şi îl visase…

O sărută cu o dorinţă care era

adevărată şi care cerea. Cu o necesitate care nu era nici calculată, nici controlată. Respiraţia lui era foarte fierbinte plină de o dorinţă interzisă. Sărutul lui era o năvală uşoară a pasiunii lui neliniştite, cu mânie, cu o seducţie pereţinută.

Ar fi trebuit să lupte împotriva lui. Dar el nu avea de gând să o lase. Limba pătrunse printre buzele ei, cu intenţia de a cuceri, fără compromisuri, cu o promisiune de a poseda, fără delicateţe.

O sărută înfometat, o seduse cu insistenţă, fără a-i cere iertare nici permisiune, cerându-şi dreptul.

Totul era greşit. Totul era drept. Tot ceea ce visase ea. Tot ceea ce îşi dorise. Nimic din lucrurile la care ea ar

fi avut dreptul.

Dar forţa lui era slăbiciunea ei. Puterea lui era înfrângerea ei, în timp ce o mână puternică, cercetătoare o trase în jos, pe spate, iar cealaltă i se încleştase posesiv în păr.

Gura lui o devasta, o cerea, o devora, până când mâinile îi cuprinseră pieptul şi îl apropie, în loc să îl îndepărteze.

Se lăsă sub greutatea lui, suspinând într-o cedare totală, în timp ce el îi cuprindea şoldurile cu mâinile lui mari şi îi desfăcea picioarele cu genunchiul, presând-o sub el.

— Din acest… şuieră el, în timp ce îşi îndepărta buzele şi îşi făcea drum pe obrazul ei cu buzele. Din acest motiv

am venit, şopti el sărutându-i buzele din nou. Din această cauză nu am putut sta departe de tine.

Era singurul lucru pe care Logan promisese că nu-l va face. Nu venise pentru a lua ceva de la ea. Nu venise din necesitate.

Şi pe dracu’, o făcuse!

Să o vadă din nou ar fi presupus să-şi pună necesitatea la odihnă, să o scoată din minte şi din viaţa lui…

Dar apoi îi văzu faţa. Se uită în ochii ei mătăsoşi, spanioli, iar ea îi dădu astfel o fărâmă de suflet. O atinse şi imediat sufletul îi aparţinu lui şi nu ei, lucru care devenea periculos pentru ea.

Ea se mişcă precum un val lângă el, mişcându-se uşor în jurul lui,

învolburându-se în el, toată numai un fluid graţios şi un foc lichid. Senzuală, invitând. Ea era tot ceea ce-şi mai putea aduce aminte şi mai mult decât ar fi putut visa. Catifea înfierbântată, mătase de miere.

Iar acum, când el o ţinea în braţe, nu ştia cum ar putea vreodată reuşi să stea departe de ea.

Luându-i o şuviţă bogată de păr într-o mână, o împinse pe spate până când ea i se deschise din nou. Cu un semn făcut fără suflare ea îi primi limba, oferind-o pe a ei, sărutându-l cu o insistenţa drăgăstoasă a unei iubiri pe care amândoi doreau să o aibă.

Cu un geamăt, el îşi plimbă mâinile pe spatele ei, umplându-şi palmele şi

împingând-o cu forţă spre el. Puternică în înfierbântarea lui. Puternică în faţa cerinţei lui.

El o strânse, înfruptându-se din sărutul ei. Condus de o dorinţă mai puternică decât oricare alta din existenţa lui, atinse fermoarul blugilor ei. Atunci când ea tresări, dar nu dădu înapoi, se aplecă peste ea, ţintuind-o de perete. Ea gemu atunci când el îi scoase tricoul, băgându-şi mâinile sub el şi umplându-şi palmele cu greutatea plăcută a sânilor.

Niciodată nu avea suficient din ea. Nu-şi putea satisface gustul. Nu simţea suficient textura ei. Şi pielea ei. Ea ardea ca o flacără în locurile unde el o atinsese. Îi mângâie sfârcurile cu

degetele. Respiraţia ei se transformă într-un geamăt şi apoi deveni o serie de răsuflări precipitate care aveau gustul mierii, atunci când le simţi.

Era a lui. În acel moment, la asel timp era a lui, numai a lui, pentru a i se da. Iar el voia să o ia în întregime. Ridicându-şi dorinţa, îşi presă abdomenul peste coapsele ei, blestemând hainele care îi despărţeau. Blestemând un moment de luciditate el se forţă să înţeleagă ce fragilă era şi dacă ar fi luat-o acum l-ar fi urât pentru asta toată viaţa.

Luându-i faţa între palme, el se retrase din sărut, apoi încercă să-şi controleze respiraţia şi să-şi calmeze pulsul, să-l încetinească, să se

liniştească.

Prea repede. Îşi revenise prea repede, atunci când fusese alături de ea, iar ea devenise prea fragilă, prea vulnerabilă în braţele lui. O singură privire în ochii ei căprui, ameţiţi arătă cât de vulnerabilă era.

Punându-şi fruntea pe a ei, Logan îşi reveni şi îi mângâie obrajii, cu vârfurile degetelor.

El realiză momentul în care ea îşi reveni. Chiar şi înainte de privirea ei pasionată care-i lumina ochii, el îi simţise corpul tensionat de înţelegerea a tot ceea ce se întâmplase.

Ochii ei erau plini de acuzare, care, în curând, se transformă în ruşine, înainte de a-şi coborî genele şi

de a se uita într-o parte.

— Nu!

Îi prinse bărbia în palmă şi o forţă să se uite la el.

— Carmen, nu. Nu mă privi aşa. Nu este nicio ruşine pentru ceea ce s-a întâmplat. A fost cinstit şi adevărat.

— Ce ştii tu despre onestitate?

Ochii ei se umplură de mânie, în timp ce puse mâna pe încheieturile mâinilor lui şi încercă să se elibereze.

— Cum îndrăzneşti să vorbeşti măcar despre onestitate, după felul în care m-ai minţit?

— Ai simţit sărutul acela ca pe o minciună? A fost modul în care am venit sub tine în pat, în acea dimineaţă, o minciună? îşi presă coapsele peste ale

ei.

— Simţi asta ca pe o minciună?

Ea închise ochii, iar el ştiu că ea îşi aminteşte. Şi răspunde. Îndurerată de dorinţă. Dorind să-l urască. Urându-se pe ea pentru faptul că îl dorea.

— Carmen, te rog, ascultă-mă. Nu am intenţionat să se întâmple nimic din tot ce s-a întâmplat. Nici acum două săptămâni, nici astăzi. Şi ştiu că nici tu nu ai vrut asta.

Cu palmele cuprinzându-i faţa şi cu degetele ei strânse combativ în jurul încheieturilor lui, o privi adânc în ochi.

— S-a întâmplat. N-a fost vina ta. La naiba, nici nu mai sunt sigur că am fost eu. Jur pe Dumnezeu, când am venit aici am vrut numai să vorbesc’ cu

tine. Am vrut să văd dacă pot să mi te scot din minte şi din viaţa mea.

Ea respiră adânc, întretăiat.

— Şi m-ai văzut. Dacă într-adevăr îţi pasă de mine, dovedeşte-o. Ieşi pe uşă şi lasă-mă în pace.

Strânse din dinţi, ca şi când vina l-ar fi devorat. Încet, îi dădu drumul.

— Asta este ceea ce vrei? Asta este ceea ce vrei cu adevărat?

O privi în ochi, ştiind că acolo putea vedea adevărul.

Ea dădu din cap, dar fără prea multă convingere.

— Carmen.

Respirând uşurat, se opri să o atingă, în schimb îi dădu la o parte o şuviţă ce-i căzuse pe obraz.

— Prima dată când te-am văzut, am înţeles ceva despre tine. Îţi exprimi emoţiile prin intermediul ochilor. Şi nu mă poţi minţi. Nu pe mine. Nu vrei ca eu să plec, insistă el blând. Poate că ţi-ai dorit să vrei acest lucru. Şi eu mi-aş fi dorit să te îndatorez dar, într-un fel, nu cred că va merge.

Confuzie, apoi o umbră uşoară de cedare trecu pe faţa ei.

— Nu te înţeleg. Nu înţeleg nimic din toate astea.

El zâmbi obosit dar hotărât să nu mai lăpte.

— Asta ţine de amândoi.

— Ce vrei de la mine?

Înflăcărarea şi furia făcură o întoarcere triumfătoare…

— Sex? Aşa se numesc toate aceste lucruri? Curiozitatea de a fi cu o micuţă Chicana?

— Ştii foarte bine că nu-i adevărat.

Ea râse. Un sunet ascuţit, rănit, care avea puţin umor şi cu mult mai puţin încredere.

— Ce altceva poate fi? Uită-te la tine, spuse ea, împingându-l deoparte. Cu o mişcare rapidă, defensivă îşi lăsă părul pe ochi şi apoi îşi lovi pieptul cu palma.

— Uită-te la mine. Nu fac parte din echipa ta. În cazul în care nu aţi observat, vă plimbaţi într-un cartier sărac, domnule Prince. Poate că nusunteţi departe de apartamentul luxos din Galleria decât cu câteva mile,

dar în termeni de condiţie socială sunteţi la o distanţă de un continent.

— Dacă m-ai cunoaşte ar trebui să ştii că nu-mi pasă de acest lucru.

— Dar eu nu ştiu, nu-i aşa?

Ochii ei expresivi adăugară adevărul dureros pe care odată crezuse că îl cunoaşte. Odată, cu foarte mult timp în urmă.

— Aici greşeşti. Probabil că mă cunoşti mai bine decât oricine altcineva. Şi din cauza ta, cunosc acum lucruri despre mine pe care nu mi le-am imaginat vreodată.

— Ce, că eşti un mincinos?

Rezistenţa îi străluci în ochi, în timp ce încerca disperată să o transforme în furie.

Că poţi să te joci cu simpatia unei persoane, pentru a profita de ea?

— Ceea ce am învăţat a fost faptul că sunt bărbat şi nu o maşină. Am învăţat că nu pot să fac asta. Am vrut să iau de la tine, Carmen. Pentru un timp, m-am convins pe mine că pot s-o fac. Am crezut că pot să joc un rol şi să iau ceea ce pui al meu, la naiba cu faptul că nu poţi fi cel mai deştept.

Scutură din cap, reflectând la propria-i prostie.

— Am crezut greşit. Nu voiam ca tu să-i răspunzi lui Dallas. Voiam să-mi răspunzi mie.

— M-ai minţit, acuză ea, dar ochii arătau că lupta ei era înfrântă de argumentele lui. Ai profitat de mine.

— Da, am făcut-o. Şi nu sunt mândru de asta.

Şi îmi pare rău că din această cauză tu ai avut de suferit. Dar nu-mi cere să-mi pară rău pentru ceea ce s-a întâmplat între noi. Nu-mi va părea niciodată rău pentru asta.

Tăcerea, la fel de grea ca satinul părului ei negru, la fel de delicată, precum mândria ei rănită îi ţinu prizonieri amintirilor, îi ţinu prizonieri cu anticipare.

— Îţi voi face o promisiune în care vei putea crede, Carmen, spuse el în final. Nu dau înapoi de la asta. Nu renunţ la tine, până în momentul în care mă vei convinge că nu vrei să fii o parte din viaţa mea.

— O parte din viaţa ta?

Ochii ei deveniră, brusc, sălbatici, neîncrederea înlocuind ezitarea.

— Ce parte aş putea eu vreodată să ocup în viaţa ta?

El o privi timp îndelungat.

— Nu cred că mi-am clarificat în îjitregime acest lucru. Ţi-am promis să fiu cinstit, adăugă el, atunci când ea arătă pe moment nedumerită.

— A, bine.

Râse ascuţit, un râs care îi trădă frustrarea provocată atât de el, cât şi de afirmaţia lui.

— Scuză-mă pentru faptul că nu mi-am dat seama de acest lucru. Îţi spun eu ce, continuă ea cu mânia oglindită în sclipirea ochilor şi în

ridicarea bărbiei, când îţi dai seama exact ce se potriveşte planurilor tale, când o să fii sigur anunţă-mă, da? Nu te deranja să mă suni. O notă ar fi de ajuns. Care să-mi reamintească.

Merse ţeapănă către un pupitru mic, înghesuit în colţul camerei, şi scotoci până când găsi ceea ce căuta.

— Nu vreau banii dumitale, domnule Prince.

Îl privi în faţă sfidător, în timp ce el recunoscu un cec completat în contul întreprinderilor Prince. Ar fi trebuit să ştiu încă de acum două săptămâni când îl rugase pe Ben să-i trimită un cec, că nu-i va cheltui.

Se uită de la cec spre ea.

— Asta a fost pentru a recompensa

timpul şi îngrijirea pe care mi-ai acordat-o.

— Nu-mi pasă cum o numeşti. Sunt bani cu care cumperi conştiinţa, şi eu nu vreau niciun sfanţ din ei.

El se uită cu atenţie prin apartamentul sărăcăcios, înainte de a o privi pe ea.

— Păstrează banii, Carmen. Nici nu au început să acopere ceea ce îţi datorez.

— Ai dreptate că nu.

Rupse cecul pe jumătate şi îi puse bucăţile în palmă.

— Dar ceea ce-mi datorezi tu nu poate fi plătit ca o datorie.

Întorcându-i spatele, merse spre uşă şi o deschise.

— Te rog să pleci. Nu mai vreau să vorbesc cu tine. Nu mai vreau să te mai văd. Şi nu mai vreau să vii pe aici să mă deranjezi.

Punându-şi mâinile în şolduri privi ţintă la podea.

El îi privi linia încordată şi subţire a umerilor şi simţi cum o tensiune ce răspundea, creştea în interiorul lui.

— ÎI iubeşti?

Capul ei se ridică.

— Pe Dallas, spuse el, reacţionând la încruntarea ei.

— Îl iubeşti?

— Nu înţeleg de ce te preocupă acest lucru.

Inima îi bătea nebuneşte în piept, în timp ce făcu un pas spre ea.

— Răspunde-mi!

Între mânie şi indignare el văzuse ezitarea, înainte ca ea să-şi ridice bărbia şi să-şi menţină poziţia.

— Nu trebuie să-ţi răspund.

Îi căută ochii dorind să vadă răspunsul. Era acolo, abia ascuns, extraordinar de important. Ea nu-l iubea pe Dallas. Nu era posibil să-l iubească şi să răspundă în felul acela în braţele lui.

Răsuflă uşurat şi încercă să-şi imagineze cum ar trebui să rezolve lucrurile de acum încolo. Acoperind-o cu o cerere verbală, nu putea să rezolve lucrurile.

— Ai dreptate, spuse el, stăpânindu-şi nerăbdarea. Nu trebuie

să-mi răspunzi. Dar se pare că am o grămadă de răspunsuri care te interesează.

Îi atinse părul.

— Nu s-a terminat, Carmen. Trebuie să pui acest lucru în faţă. Mă voi întoarce.

Atingându-i faţa, îi atinse buzele cu ale lui. Intenţia lui era promiţătoare. Dar buzele ei erau atât de moi, atât de promiţătoare, încât el le atinse uşor, le apăsă cu răbdare şi răscoli un foc în interiorul ei ce promitea o nouă viaţă.

Se retrase, mângâindu-i obrazul cu degetul.

— Va trebui să fii mult mai convingătoare, pentru a mă determina să stau deoparte.

După ce îi aruncă o privire de rămas-bun, trecu pe lângă ea şi plecă.

— Eşti foarte tăcută astăzi, drăguţo. Vrei să vorbeşti despre ceea ce te preocupă?

Eddie Hermandes îşi ridică o mână spre şold, mâna în care avea cârpele albe, lăbărţate, de curăţat, şi împinse mai mult înainte una dintre ele.

— Să zicem la mine acasă diseară, puţin după ora nouă?

Carmen îşi trecu o ultimă notiţă în fişa unui pacient, înainte de a o pune în etajeră.

— Nu în seara asta, Eddie.

Atingând umărul lui Carmen pentru a pune la loc o fişă la care lucrase, Barb Jennings zâmbi răutăcios,

mai întâi spre Carmen, apoi spre Eddie.

— Iar îţi dă bătaie de cap individul ăsta?

— Dar eu nu vreau să-i dau niciun fel de bătaie de cap.

— Yeah, toţi ştim ce vrei tu să-i dai ei, făţarnicule. Dar ceea ce nu reuşim să ne dăm seama este cum de nu înţelegi că ea nu vrea nimic deja tine.

Într-o altă zi, Carmen ar fi zâmbit la avansurile inocente ale lui Eddie şi la înţepăturile răutăcioase ale lui Barb, care îl tachina pe Eddie. Dar acea zi nu era una ca oricare alta. Era ziua în care Logan Prince apăruse la uşa ei, o sărutase nebuneşte şi o lăsase să se întrebe atât despre sănătatea ei psihică, cât şi despre modul în care

putea să rezolve desprinderea de el.

Fără a se lăsa copleşit de replicile isteţe ale lui Barb, Eddie începu să frece din nou podeaua cu cârpa, până când ajunse drept în faţa ochilor lui Carmen.

— Are dreptate, Carmen, în ceea ce spune?

Carmen îi zâmbi prietenos, cu acelaşi zâmbet care, probabil, îi făcuse pe Eddie să-i facă prima propunere.

— Eşti un băiat de treabă, Eddie, dar nu sunt pregătită acum pentru o relaţie, O.K?

— El nu vrea o relaţie, Carmen, spuse răută cios Barb, maimuţărind vorbirea tărăgănată şi leneşă a lui Eddie. Vrea numai să te obţină, nu-i

aşa, Eddie?

— De ce oare porţi tot timpul cu tine o gură aşa de deşteaptă, Jennings? întrebă el, blajin.

Barb îşi flutură genele spre Eddie.

— Cred că tu scoţi întotdeauna tot ce-i mai bun în mine.

— Cum?

Eddie îşi aranjă o şuviţă răvăşită din părul lui negru şi lung, peste ureche.

— Ei bine, poate tuvrei să vii diseară în apartamentul meu să vezi cât de bun sunt eu, sugeră el, cu un rânjet plin de insinuare şi speranţă.

Barb chicoti.

— Uite asta îmi place la tine, Eddie. Capacitatea ta de a te devota. Şi

optimismul.

— Să o iau ca pe un răspuns afirmativ?

— În viziunile tale, Romeo. În acelaşi timp, ţin să-ţi spun că te caută Masters.

— O, drace!

Eddie îşi aruncă agitat o privire în spate, peste umăr, ca şi când i-ar fi fost teamă că sora-şefă s-ar fi putut materializa acolo numai din aer.

Eunice Masters avea atitudinea unui sergent de instrucţie şi tenacitatea unui taur scos în arenă. A unuia înfometat. Toată lumea, inclusiv

Eddie, făcea eforturi susţinute să-i intre în graţii.

— Ce vrea? întrebă el cu

îngrijorare.

— Ceva în legătură cu o boacănă făcută de cineva care a pierdut o pereche de mănuşi.

Barb îi făcu cu ochiul lui Carmen.

— Te joci de-a doctorul din nou, Eddie?

Mormăind în barbă ceva în legătură cu necesitatea de a verifica aprovizionarea la etajul cinci, Eddie se îndepărtă spre lift, uitându-se cu coada ochiului peste umăr după Eunice, în timp ce împingea în faţă cârpa de şters podeaua.

— Nu ar fi trebuit să-l necăjeşti atât de tare, spuse Carmen, luptând din greu să-şi mascheze grimasa.

— Iar tu nu ar fi trebuit să fii atât

de amabilă cu el. Felul ăsta de a fi te bagă întotdeauna în bucluc. Şi apoi, Eddie s-a născut pentru a fi tachinat. Se simte neglijat dacă nu-i servesc o porţie de acest fel cel puţin o dată la un schimb.

Barb luă o altă fişă medicală şi începu să scrie în grabă.

— Şi totuşi a avut dreptate într-o singură privinţă. Ai fost îngrozitor de tăcută toată ziua. Te simţi bine, copilaş?

Carmen ezită şi apoi zâmbi forţat.

— Bineînţeles. Mă simt foarte bine.

— Hm.

Privind-o pe Carmen cu coada ochiului, Barb o măsură din priviri şi dădu din cap.

— Aşa cum erai în regulă acum

câteva săptămâni. Ştii că mie poţi să-mi spui orice.

Barb Jennings şi Carmen începură să lucreze împreună la Ben Taub Trauma Center, cu cinci ani în urmă. Barb provenea dintr-o familie foarte bună şi învăţase la o şcoală particulară. Dar în ciuda diferenţelor de clasă socială ele deveniseră prietene foarte apropiate şi confidente. Cu toate acestea însă, existau lucruri pe care Carmen nu le putea povesti. Nici măcar lui Barb. Logan Prince şi modul în care el îi afectase existenţa era unul dintre acestea.

— Nu am nimic, pe cuvânt, insistă ea, simţindu-se vinovată, pentru că spusese o minciună.

— Dacă spui tu.

Barb se grăbi să verifice programul săptămânii ce urma, înainte de a se aşeza la masa asistentelor, pentru a-şi scoate un pantof şi a-şi masa piciorul care o durea.

— Nu are nicio legătură cu persoana aceea plină de iubire pe care am văzut-o plecând din apartamentul tău, când am venit să te iau în această dimineaţă, nu-i aşa? întrebă ea, fără să piardă din vedere niciun amănunt.

Carmen se încruntă asupra mapei cu hârtii şi începu să scrie înnebunită.

— Uite, ştiu că nu e treaba mea…

— Chiar aşa şi este.

Îndulcindu-şi respingerea cu un zâmbet cu care ar fi vrut să spună:

„Dacă vrei să rămâi prietena mea, nu întreba mai mult”, Carmen se întoarse la fişele ei.

Cu toate acestea, Barb, a cărei statură micuţă ascundea stăruinţa unui taur, era renumită pentru capacitatea ei de a lovi în punctele cheie.

— Să ştii că am putea rezolva problema şi altfel, mai dur, şi aş putea să-ţi smulg informaţiile bucăţică cu bucăţică, dar la fel de bine tu ai putea să rezolvi totul, spunând o singură frază. Am câteva metode de tortură ascunse în buzunar, special pentru asemenea ocazii. Tu alegi.

— Alegerea mea este aceea de a tăinui deocamdată. Şi, de altfel, schimbul meu s-a terminat, Carmen se

uită la ceas, acum trei sferturi de oră. Iar întrebările tale au venit după limita permisă de timp, înţelegi?

Barb oftă. Acceptând pentru moment înfrângerea, îşi puse pantoful.

— Şi astfel se termină încă o zi plină de voie bună la Centrul Ben Taub. Nu trebuie să fii o persoană înnebunită după muncă pentru a lucra aici, dar ajută cu siguranţă, murmură ea spre o persoană imaginară.

Spitalul Ben Taub fusese o premieră în ceea ce priveşte traumatologia, în Houston. Ambele femei simţeau din plin oboseala unui schimb de zece ore, care pentru ele devenise o obişnuinţă, iar mulţi alţi oameni ar fi numit-o ceva îngrozitor.

Ambele acceptau, în tăcere, impactul pe care îl avea fiecare eveniment al zilei asupra vieţilor lor.

Modul de a se elibera de tensiune, pentru Carmen era munca voluntară pe care o făcea la o clinică afiliată Centrului de Sănătate, Casa de Amigos. Modul preferat a lui Barb de a se relaxa era mâncarea.

— Ce spui despre o pizza şi o halbă cu bere, sugeră ea plină de speranţă. Amândouă ar pica al naibii de bine, acum.

— Cu două condiţii, spuse Carmen, înaintând în hol, alături de prietena ei. Este rândul meu să plătesc, şi fără încercări mascate de a deschide nici cea mai mică discuţie.

— Bine, acceptă Barb bosumflată. S-a făcut. Dar trebuie să-ţi spun, Sanchez, că n-ai niciun haz. Dar niciun haz.

Era aproape miezul nopţii când Carmen intră în apartamentul ei. Burduşită de pizza, plăcut ameţită de paharul cu bere pe care Barb insistase să-l bea pentru binele ei, Carmen încă mai zâmbea silit, gândindu-se la replicile usturătoare ale lui Barb şi la părerea preconcepută pe care o avea despre tânărul doctor Carrington al cărui scop în viaţă era să aibă legături amoroase cu toate asistentele de la Centrul de traumatologie. Rezistenţa lui Barb Jennings zădărnici oricum acest scop.

Carmen se gândi că Şi-ar fi dorit să aibă şi ea acest fel de a privi lucrurile şi această siguranţă de sine în ceea ce priveşte bărbaţii, această lipsă de respect făcută în joacă, ce-i permitea să accepte sau să respingă bărbaţii, după cum situaţia se potrivea scopului ei. Să se bucure de ei sau să-i răscolească, în funcţie de cum avea ea chef.

Dar în timp ce viziunea liberală a lui Barb era de-a dreptul de invidiat din punct de vedere teoretic, Carmen înţelegea că în practică era ceva pe care ea nu-l va putea niciodată realiza.

Nu ar fi putut niciodată să se joace cu sentimentele altcuiva, aşa cum Logan Prince o făcuse cu ale ei.

Minciuna lui încă o mai durea. Ar fi vrut să se elibereze de această durere. Ar fi vrut să-l uite sau cel puţin să se gândească la el cu mânie, şi nu cu dorinţă.

— De ce nu ţi-ai dori chiar luna de pe cer?

Bombăni ea în timp ce mergea spre dormitor şi îşi dădea jos uniforma. Din nefericire însă, dorinţa nu ducea la înfăptuire. Şi la fel de nefericit era faptul că modul în care simţea faţă de Logan Prince îl făcea imposibil de uitat.

Nu era rezonabil şi nic. I măcar inteligent, dar ceea ce îşi dorea mai mult decât orice era să creadă în ceea ce i-ar fi spus el. Voia să creadă că dincolo de dorinţa trupească, el ar fi

simţit pentru ea cu totul altceva. Ceva mult mai puţin trecător decât atracţie. Ceva la fel de substanţial ca iubirea.

Iubire. Cuvântul o învălui plăcut, înainte de a simţi o teamă provocată de o bătaie a inimii ce percută în piept.

— N-ar fi trebuit să bei şi ultimul pahar cu bere, Sanchez. Poţi să stai să te asculţi un pic? Iubire.

Clătină din cap.

— Vreau să zic, cu adevărat. Iubire? Ca şi îndrăgostită de Logan Prince? Aceasta este o distracţie pentru el. Un joc. O diversiune.

Se auzi o bătaie în uşă. Îşi îndreptă capul spre uşă. Fiecare instinct din interiorul ei îi spunea cine bate în uşă. Un fior puternic de emoţie, la ideea că

dincolo de uşă ar fi Logan, îi făcu inima să bată puternic.

— Mâine te programezi. La neurologie. Să-ţi examineze capul ăla, murmură ea în barbă.

Logan Prince nu putea fi de cealaltă parte a uşii. În ciuda remarcilor lui şi a cuvintelor frumoase, nu ar fi făcut atâta drum ca să a revadă. Chiar şi numai pentru o distracţie, nu era genul de bărbat care s-ar fi umilit pentru a alerga după o femeie. Şi, în mod special, nu pentru o femeie obişnuită ca ea.

Şi apoi, din tot ceea ce citise ea, femeile îl vânau pe Logan Prince şi nu invers. Femei bogate. Cu multe relaţii. La modă. Cu o situaţie bună.

Acelea erau femeile care făceau parte din viaţa lui.

Păşind într-o rochie lungă până în pământ, de satin roşu, se mustră din nou pentru bătăile de inimă pe care i le dădeau gândurile că ar fi putut fi Logan.

Strângându-şi cordonul rochiei în jurul taliei, merse ezitând spre camera de zi când o bătaie se auzi din nou în uşă.

Barb se simţea destul de jignită cu câteva minute în urmă, când se despărţise de ea. Probabil că era Barb, care se decisese să nu mai aştepte o noapte pentru a vorbi cu ea.

Atinse broasca încuiată, convinsă că va vedea zâmbetul ironic, plin de

vitalitate a lui Barb, când o voce joasă pătrunse prin uşă.

— Carmen, sunt eu, Logan.

Îşi trase cu repeziciune mâna înapoi, ca şi când mânerul uşii ar fi fost în flăcări. Picioarele nu o mai puteau ţine. Se întoarse încet înapoi.

Atunci când genunchii îi atinseră canapeaua, se cufundă în ea, uitându-se cu ochii măriţi, într-o negare mută, la uşa încuiată.

— Carmen, deschide. Vreau să vorbesc cu tine.

Inima îşi acceleră ritmul din ce în ce mai tare. Inimă nesăbuită. Femeie nechibzuită.

Bărbat insistent.

Dintr-un anumit punct de vedere

asta o mulţumea. Dintr-un altul, înţelese că dacă nu ar fi simţit asta, mintea i-ar fi luat-o razna. Dar preferă să dea toată vina pe oboseală. Chiar pe furie. Dar cu toate încercările ei de a numi acest lucru astfel, faptele erau aceleaşi, indiferent de cum păreau. Era înnebunită de faptul că el se întorsese la ea. Înnebunită, înspăimântată şi complet pierdută, fără a şti cum să se apere de sentimentele pe care el i le trezea.

Până reuşi să se dezmeticească şi să vadă cum se poate stăpâni, cea mai bună modalitate de a se apăra, decise ea, era să nu răspundă V – J

Deloc. Dacă-l ignoră, poate pleacă. În mod logic, dacă ea nu ar fi deschis,

el ar fi plecat.

Dar Logan Prince nu se comporta într-un mod logic, deductibil.

— Carmen, ştiu că eşti acolo. Te-am văzut venind acasă. Vreau să-mi acorzi numai câteva minute. Atât îţi cer.

Îşi ridică genunchii la gură şi îşi strânse mâinile în jurul lor.

— Ceri prea mult, murmură ea, ştiind că n-o aude, rugându-se pe de o parte să plece, pe de alta sperând că va insista. Fără să ştie însă că va fi capabilă să reacţioneze la oricare dintre hotărârile lui.

— Haide, Carmen. Ori deschizi, ori dacă nu, o să fac un asemenea tărăboi aici de o să-ţi doreşti să fi deschis deja, ameninţă el, după o tăcere lungă şi pe

un ton atât de hotărât, încât ea să înţeleagă că nu glumeşte.

Se ridică, cu picioarele tremurânde, şi traversă camera.

— De ce n-o laşi baltă? pledă ea, sprijinindu-şi fruntea de uşă.

— Amândoi ştim că nu pot face asta.

Rugându-se să aibă mai multă putere, dădu la o parte lanţul de la uşă.

Logan respiră uşurat când auzi zgomotul lanţului şi întoarcerea cheii în broască. Fusese un truc ieftin, să o ameninţe în felul ăsta. Avu un moment de rerriuşcare care se transformă într-un sentiment de justificare în clipa în care ea deschise uşa şi el o văzu în prag.

Roşul era culoarea ei preferată. Atlazul, materialul ce i se potrivea cel mai bine… şi care aproape îl nimicea.

— Bună, zise el, conştient de răguşeala vocii sale.

— Am mai jucat deja această scenă o dată astăzi.

Se uită la el mânioasă, strângând cu putere mânerul rotund al uşii.

— Cu riscul de a mă repeta, de ce ai venit?

Ignorându-i privirea rece şi contând pe ochii care îi spuneau atât de multe, trădându-i adevăratele sentimente, se menţinu pe poziţie.

— Ţi-am spus că mă voi întoarce.

Părea atât de confuză. Aşa de nesigură. Atât de uşor de iubit.

— Arăţi obosită, Carmen. Munceşti prea mult. Când a fost ultima ta zi liberă?

— Ai ascultat ce ţi-am spus în această dimineaţă?

Părea că încearcă din greu să se menţină pe poziţie. Dar din tremurul vocii, el ştia că ea simte cum pierde teren.

— Nu voiam să te văd atunci, continuă ea, luptând din greu să pară furioasă, şi numai pentru faptul că te-am lăsat să intri aici în această seară, nu înseamnă că s-a schimbat ceva.

Dar lucrurile se schimbaseră deja şi amândoi ştiau asta. Incapabil să reziste el îi atinse cu o mână obrazul şi apoi zâmbi, când ea nici nu se clinti şi

nu se retrase.

— Te-am forţat să deschizi uşa, spuse el, realizând faptul că ea nu-i acceptase metoda. Mai rămâne de văzut ce tactică mă va aduce înăuntru.

— Ca şi când te-aş putea opri.

Întorcându-i spatele, lăsă uşa deschisă, ca o invitaţie făcută în silă. Apoi se îndreptă spre canapea, se înfundă într-un colţ şi îşi strânse halatul în jurul ei.

El închise uşa şi intră.

— Te-ai întrebat de ce toate astea? Te-ai întrebat de ce nu m-ai putut opri?

Se uită la el, apoi aiurea.

— Pentru că eşti mai mare decât mine.

El se strâmbă, conştient de faptul

că deşi provocase o adevărată încurcătură în relaţia lor, de când o cunoscuse pe Carmen Sanchez se strâmbase mai mult decât o conştientizase vreo dată; spontan, direct din interiorul său, simţind că strâmbatul îi face bine.

— Este cumva din cauza banilor mei?

— Banii tăi nu mă impresionează, pufni ea, ca şi când această idee ar fi fost ridicolă.

El se strâmbă din nou cu un amestec de autocorectare şi uşurare. Ştia dinainte ce i-ar fi răspuns ea şi totuşi a simţit nevoia s-o testeze

— Un reflex condiţionat. Ironia, totuşi, nu l-a făcut să se piardă. El se

aştepta ca ea să aibă încredere în el, dar se părea că el însuşi trebuia să mai practice jocul de-a încrederea.

— Tocmai acest lucru este atât de deosebit la tine, Carmen. Nu eşti impresionată de banii mei. Nu eşti intimidată de puterea pe care ei o implică.

Apucând un scaun de lângă el, îl împinse în faţa ei şi se aşeză. Se înclină în faţă, îşi propti coatele larg de o parte şi de alta a scaunului şi, pur şi simplu, savură modul în care ea încerca să-l evite.

— Vrei să ştii adevăratul motiv pentru care m-ai lăsat să intru în această seară? întrebă el, după un moment tensionat, în care ea acorda o

deosebită importanţă netezirii materialului rochiei pe genunchi.

— Absolut deloc. Luminează-mă.

— Chiar dacă încerci să negi că ar fi aşa, în faţa mea şi, probabil, şi a ta, adevăratul motiv pentru care ai deschis uşa este acela că voiai cu adevărat să mă vezi.

Mâna care mângâia materialul se opri brusc.

— Tu şi Johnny aveţi mai multe în comun decât aş fi crezut vreodată. Şi persoana lui ar mai trebui să se dezumfle un pic. Sunt surprinsă că voi amândoi v-aţi potrivit să bateţi la uşa mea.

Grimasa lui se retrase, şi graba cu care o făcu nu-l surprinse. Atâta timp

cât îi plăcuse şi respectase acea latură mătăsoasă a ei, acea întorsătură bruscă era o încercare care începea să-l încălzească.

— Carmen, uită-te la mine.

În timp ce ea îşi ţintea cu încăpăţânare capul în jos, el îi trase mâna, pe care ea şi-o strânsese pumn sub rever şi o luă în mâinile sale.

— Ascultă-mă. Nu este ca şi când nu am fost împreună. Nu – este ca şi când eu n-aş şti că aceasta este probabil o greşeală uriaşă. Dar adevărul adevărat este că vreau să te văd. Vreau să te cunosc mai bine. Vreau ca tu să mă cunoşti mai bine. Pe mine, repetă el, când ea îşi ridică bărbia spre el. Logan Prince. Nu un

bărbat pe care tu l-ai luat drept altul.

Rămase tăcută timp îndelungat.

— Niciodată nu ţi-a plăcut de el.

El îi sorbi cuvintele de pe buze, incapabil să decidă dacă ea îi făcea un compliment sau exprima regretul.

— Aş vrea să ştiu ce-ai vrut să spui.

— Asta înseamnă că eu ar fi trebuit să ştiu că nu erai Johnny.

O strânse de mână.

— Poate că ai ştiut. Dar nu ai vrut s-o accepţi.

Un refuz i se profilă pe buze. Numai că asta fusese tot ce putea exprima. Nu putea nega pentru că ştia că ce spune el este adevărat. Incapacitatea ei de a-l contrazice îi

confirmă opinia şi-i dădu speranţă.

Îi privi mâna, îi simţi delicateţea, dar şi puterea şi slăbiciunea mâinii lui.

— Trebuie să ştii ceva, Carmen. Un lucru pe care am început să-l bănuiesc în mine de când te-am cunoscut şi pe care l-am înţeles clar după ce am plecat de la tine azi-dimineaţă. Este un lucru nou şi pentru mine. Această dorinţă ca altcineva să mă cunoască. Trebuie să-ţi spun că este chiar neliniştitor. Nu m-am mai deschis niciodată ca până acum. Şi nu am crezut niciodată că, atunci când va veni timpul s-o fac, o voi face în faţa unei femei.

Sprâncenele ei se ridicară nedumerite.

— Aceasta înseamnă mai mult

decât banii pentru mine, continuă el. Mai mult decât o afacere şi o pistă rapidă spre o poziţie socială bună şi spre avere. Puţini oameni s-au obosit să treacă peste asta. Nicio femeie nu a încercat. Până la tine.

— De la început, continuă el, alegându-şi cu grijă cuvintele, chiar atunci când credeai că sunt Dallas, voiam să ştiu cum ar fi dacă aş fi judecat de o femeie numai ca bărbat. Numai ca bărbat, nu ca o distracţie, nici ca un trofeu.

Fusese o intrare dificilă. Şi uşurarea se revărsă asupra lui atunci când constată că ea înţelege perfect cât îl costă să spună toate aceste lucruri.

— Nu pot să-ţi spun ce sentimente

deosebite am avut, ce sentimente deosebite am. Nu vreau să renunţ. Nu atât de repede. Nu, până când nu văd până unde pot merge toate acestea.

Ea înghiţi din greu şi închise ochii într-o încercare deşartă de a-şi ascunde nehotărârea. În acel moment, el ştiu că nu exista nicio cale prin care ea să scape fără luptă.

— Ce spui, Carmen? Eşti dispusă să-mi acorzi o şansă? Tot ceea ce îţi cer este să nu spui nu, adăugă el repede. Nu posibilităţilor. Nu sentimentelor tale. Nu nouă.

Îi luă mâna, i-o duse spre buze şi i-o sărută cu dragoste. Când simţi că mâna ei tremură, se uită în sus şi descoperi că îl priveşte cu un amestec

de răvăşeală, compasiune şi dorinţă... suficientă dorinţă pentru a-i spune că nu este în situaţia de a o pierde.

A jucat cu şanse de reuşită, dar încă mizele erau slabe atunci când încerca să lege lucrurile şi să le facă să sune în favoarea lui.

Instinctul îi spunea să o lase mai moale. Să o lase să se obişnuiască cu ideea de a fi împreună.

— Mai gândeşte-te, Carmen. În seara ăsta, când eşti singură, când te poţi gândi ce ar putea să fie între noi, gândeşte-te la toate posibilităţile.

Şi el se gândea la ele. Şi dacă nu ar fi trebuit să plece de acolo imediat, nu ar fi avut altă posibilitate decât să-şi pună gândurile în practică.

— Plec acum, spuse el, deşi era ultimul lucru pe care dorea să îl facă. Eşti obosită. Ai nevoie de somn… şi dacă mai stau mult nu-ţi pot promite că te-aş lăsa să faci asta.

Ochii-ei se înnegriră de surpriză, apoi de dorinţă.

— Te pot vedea mâine?

— Trebuie să lucrez mâine, spuse ea repede. Atât de repede, încât el ştiu că ea nu acceptase inevitabilul.

Zâmbi, în timp ce se ridică, fără a-i lăsa mâna din mâna lui.

— Nu ţi-ai dat încă seama că nu mai poţi minţi?

— Bine, admise ea mormăind şi lăsându-l să o ridice în picioare. Nu

lucrez. Dar am promis să mă duc pe la clinică.

— Indiferent de motivele pe care le ai, spuse el binevoitor şi trăgând-o după el către uşă. Te văd mâine. Contează pe asta.

Ochii ei se topeau ca ciocolata în timp ce îl priveau, o parte din ea dorind să rămână fermă pe poziţie, o altă parte lăsându-i-se în braţe.

— Sărută-mă de noapte bună, Carmen, zise el, trăgând-o cu delicateţe spre el. Nu pentru că ţi-o cer eu. Pentru că aşa trebuie. Pentru că tu vrei să mă săruţi pe mine, pe mine, Logan Prince. Pentru că ştii cine sunt, în loc de cine nu sunt.

Îmbrăţişându-l, ea îi căută faţa cu

mâinile.

— Nu sunt sigură dacă voi şti vreodată cine eşti cu adevărat.

— Atunci, acum este timpul potrivit să începi să afli.

Ţinând-o strâns în braţe, în timp ce ea opunea rezistenţă, îşi aplecă buzele spre ale ei. Cu o ezitare născută din incertitudine, cu un asentiment ce făcea drum dorinţei, ea se apropie foarte încet de el la jumătatea drumului.

Încrederea fusese scopul pe care dorea să-l atingă. Tandreţea era calea. Dar, atunci când ea se relaxă şi-i răspunse la Sărut, îi luă fiecare picătură de autocontrol pe care el şi-l impusese şi-l făcu să o ia în braţe şi să

o poarte până în pat.

După câteva clipe de uitare îşi ridică buzele de pe ale ei. Cu o răsuflare agitată îşi lipi buzele de părul ei.

— Într-o zi, şopti el, plimbându-şi degetele în sus şi în jos pe brida ei, îmi voi câştiga dreptul de a o desface.

O puse la loc şi îi privi faţa. Ochii ei erau lucioşi, buzele erau nerăbdătoare, în expectativă.

— Într-o zi o să-ţi văd părul desfăcut pe perna mea. Am să-ţi văd trupul întins pe cearceafurile mele.

Ea se cutremură şi închise ochii în faţa imaginilor erotice pe care el le descrisese.

— Ştii, Carmen! Ştii că asta se va

întâmpla. Şi ştii că, atunci când se va întâmpla, va fi pentru că tu vei dori să fii acolo cu mine.

O sărută din nou, profund, cu dragoste.

— Trebuie să ştii asta. Şi, atunci când se va întâmpla, nu va mai exista cale de întoarcere. În momentul în care, în fine, te voi obţine, nu am de gând să te mai las să pleci.

Mâinile lui Carmen începură să tremure, în timp ce se apropia de uşă. Cu degete neîndemânatice puse lanţul, încuie, şi se retrase cu greutate în spatele uşii.

Timp îndelungat rămase acolo, încercând să-şi revină după sărut. Atunci când se simţi în stare să se

deplaseze, merse în dormitor, îşi dădu jos halatul, îşi puse pijamaua şi, cu un mormăit de frustrare, se întinse pe spate. Punându-şi mâinile sub cap începu să se uite fix la razele care se profilau pe tavan.

O sărutase cu atâta pasiune. O îmbrăţişase cu atâta posesiune. Dar, mai presus de toate acestea, îi vorbise cu o dorinţă izvorâtă din adâncul sufletului său, şi lăsase cu multă greutate să iasă totul la suprafaţă. Îl crezuse, atunci când el îi spusese că nu mai împărţise aceasta cu nimeni.

Şi totuşi, el dorea să împartă totul cu ea. L-o spusese nu numai în cuvinte, dar şi prin felul în care o atinsese, din modul în care se abţinuse să nu profite

fizic de ea, atunci când amândoi erau conştienţi de faptul că ea era incapabilă să-i reziste, că îi dăduse timp pentru a ajunge singură la această concluzie.

Simţea însă că nu mai are nevoie de timp. Câteva sărutări şi ea îşi pierduse capul complet. Câteva priviri pătimaşe, atingerea uşoară a trupului de al ei şi ar fi fost în stare să arunce la coş toate motivele contra şi să se lase dusă de furtuna creată de el.

Poate că tocmai acest răspuns fizic al ei o înspăimânta cel mai mult. Se simţea neajutorată în momentul în care el o atingea. Se simţea răscolită de dorinţă şi condusă de regulile pe care le impuneau cererile trupului ei. Nu mai era suficient să-ţi spună că numai

asemănarea cu Johnny o făcuse să-şi piardă echilibrul interior. Adevărul era că tocmai diferenţele dintre ei erau importante şi nu asemănările care o făcuseră să aibă dubii. Johnny Dallas era depozitul de fantezii pe care şi-l făcuse. Faţa lui drăguţă, ochii sclipitori şi zâmbetul deloc inocent, toate la un loc avertizau o femeie şi în acelaşi timp o făceau să îl urmeze. De asemenea, toate îi spuneau de la început unei femei că nu este cazul să rişte şi să se joace cu focul. Era un „băiat rău", pus numai pe distracţii. Implicaţiile pe termen lung nu ar fi putut face niciodată parte din planurile lui.

Pe de altă parte, Logan Prince era acela care putea face o femeie să

creadă, cu adevărat, într-un vis. În Ciuda faptului că o minţise, ea dorea din toată inima să-l creadă atunci când îi explicase de ce nu-şi dusese la capăt şarada.

Da, erau diferenţe între Logan şi Johnny, diferenţe care făceau din Logan persoana la care putea ţine. Logan Prince era cu adevărat acela care o făcuse să-l iubească.

— De ce te gândeşti din nou la dragoste? murmură ea în linişte din dormitor. Şi aşa acum nu mai are nicio importanţă.

Veneau din lumi diferite. Social. Financiar. Nu se potrivea pretenţiilor lui. Nu aparţinea cercului lui, aşa cum nici el nu aparţinea cercului ei. Ea se

afla acolo, pe cearceafurile cumpărate la a doua mână, în apartamentul cu chirie mică, dorind să creadă în miracole. Dorind să creadă că Logan Prince ar putea fi prinţul ei, care a încercat să se deghizeze în cerşetor. Şi atunci când povestea se va termina, să nu plece de plictiseală, ci să călărească în lumina apusului de soare, împreună cu ea.

— Iar următorul tău schimb de la spital va trece fără a avea vreo urgenţă de rezolvat, murmură ea, plictisită de sine şi de dorinţele ei.

Trebuia să se oprească şi să privească lucrurile în faţă. Indiferent cât de frumoase ar fi fost cuvintele lui şi cât de seducătoare sărutările, nu se

întrevedea niciun sfârşit fericit al poveştii.

Se întoarse pe o parte, îşi trase o pernă pe care şi-o puse sub pieptul care o durea, amintire a mâinilor lui generoase, care o îmbrăţişaseră, şi a gurii lui flămânde, amintire care o îndureră şi mai mult fizic. Închise ochii şi scoase un geamăt, ca urmare a valului care creştea în interiorul ei.

Aude venit amanţi.

Aici. Admise aceasta. Şi o acceptă.

Neliniştită, dorind un lucru pe care nu-l putea avea, se întoarse pe cealaltă parte şi se gândi la sărutul lui de plecare. La cuvintele de despărţire şi la modul în care el părea că-i citeşte gândurile şi că ştie exact unde să

atingă pentru a o face să se topească şi să devină doritoare. Doritoare de iubire. Doritoare ca totul să fie posibil.

Din moment ce oricum nu reuşea să adoarmă şi putea să-i mulţumească lui Logan Prince pentru asta, Carmen se trezi la ora cinci, făcu un duş şi luă un autobuz pentru a merge la Casa de Amigos. Chiar la acea oră matinală, clinica, deschisă permanent, nu era lipsită de activitate. Şi apoi, chiar dacă era o linişte temporară, existau nesfârşitele fişe care trebuiau completate.

Când ieşi pe uşa principală, la prânz, făcuse deja şase ore de muncă voluntară. Şi când simţi canicula străzii, oboseala ultimelor două zile o

copleşi, până privi spre curba străzii. Oboseala se topi când văzu Că acolo o aşteptau un bărbat şi un copil.

— Juan, strigă ea, plăcut surprinsă, strângându-l sălbatic în braţe când el alergă la ea. Se ghemui în braţele ei pentru un moment şi apoi se desprinse pentru a o trage cu energie spre bărbatul care îl adusese.

Încet, ea întâlni privirea lui Logan şi-i zâmbi plină de mirare şi de mulţumire.

Îmbrăcat într-o pereche de pantaloni kaki şi o cămaşă albă, de bumbac, cu o expresie’s€xy, de nu-te-voi-uita niciodată, împinse uşa unei maşini sport, albastre, joasă, strălucitoare.

— Bună, spuse el cu o voce gravă, care şoptise şi în visele ei din timpul nopţii, şoaptă ce fusese în parte vinovată pentru somnul ei neliniştit.

Ea îi prinse privirea şi merse spre el, incapabilă să-şi ascundă plăcerea de a-l vedea.

— Bună.

Sigur pe el, nevinovat, fără o clipă de ezitare se îndreptă spre ea şi o sărută.

— Ţi-am spus că ne vedem astăzi.

— Da, spuse ea, rămasă fără suflare. Mi-ai spus, nu-i aşa?

Încercând să-şi domolească bătăile inimii se uită la Juan şi apoi îi aruncă curajoasă o privire lui Logan.

— Cred că voi începe să cred ceea

ce spui.

Zâmbetul care se aşternu pe faţa frumoasă şi aspră era domolit şi blând.

— Iar eu cred că îţi voi da toate motivele să crezi.

Să-l vadă atât de hotărât era un motiv serios, decise ea. Închis în sine, cu faţa întunecată, era devastator de atrăgător. Dar când zâmbea şi se relaxa îi luă din nou răsuflarea.

Ca acum. Privirea ochilor lui îi spuse că el simţise mai mult decât puteau exprima cuvintele şi nu simplul sărut de salut. Era începutul unei încrederi pe care el i-o ceruse şi pe care ea începuse să i-o ofere treptat. Era trecerea liniei. Mai presus de toate, totuşi, se ridica problema de a i se face

dreptate, şi de a i se ierta greşelile făcute în trecut.

— Haide, spuse el. Timpul, după cum se spune, nu trebuie irosit.

Cu mâna lui caldă şi posesivă pe spatele ei micuţ, se îndreptă să deschidă uşa.

— Vrei să mergi acasă să te schimbi, înainte de a merge la plimbare?

Dădu din cap. Se descurca foarte bine şi cu pantalonii ei albi şi uniforma.

— Nu, în niciun caz. Nu vreau să pierd niciun minut.

Privirile lor se întâlniră pentru câteva momente, înainte ca ea să se aşeze, iar Juan se cuibări fericit pe genunchii ei.

— Cum ai aranjat asta? întrebă ea peste capul lui Juan, în timp ce Logan se aşeza calm la volan.

Strânse din umeri.

— La ce-ar mai fi buni banii, dacă nu ar putea deschide câteva uşi?

Deşi îi era recunoscătoare, nu voia să audă mai mult. Vizitele la sfârşit de săptămână ale lui Juan erau îngăduite cu o prudenţă exagerată din partea consilierilor Casei de copii. Dacă Logan obţinuse îngăduirea pentru mai mult timp pe care îl putea petrece cu Juan, motivele deveneau mult mai importante decât metodele lui.

Iar despre motivele lui, începuse să creadă în timp ce Logan se uita la Juan şi îi făcea un semn amical cu

mâna, că erau sincere şi adevărate.

— Cât timp îl putem ţine? întrebă ea, realizând că fără să se mai gândească îl indusese deja şi pe Logan în planurile lor.

Şi el înţelese acest lucru, şi dădu dovadă de mult tact pentru a nu scoate acest lucru în evidenţă.

— Numai pentru această după-amiază.

Deşi sperase în mai mult, îi arătă prin zâmbetul ei cât de preţioase erau aceste ore. Şi cât de mult însemnase pentru ea gestul lui.

Privirea lui se întunecă de o dorinţă pe care ea o recunoscu, pentru că se potrivea cu a ei.

— Ne-am gândit că îţi este foame,

spuse el concentrându-şi atenţia asupra traficului, în timp ce încetini şi o luă pe o străduţă.

— Şi ce crezi tu că aş vrea să mănânc?

Făcu semne în spatele lui Juan.

El îi răspunse prin semne cu mâncarea favorită a lui Juan.

Ea râse şi îl strânse în braţe.

— Ai dreptate. Simt că nu mai pot trăi nici măcar un minut, fără cârnaţi şi friptură.

După o masă plină de voie bună era în plan să meargă într-un alt loc preferat al lui Juan, la muzeu, unde Juan îi explică lui Logan toate noile sale descoperiri.

— Nu pare să fie prea încurcat,

spuse Logan în timp ce se plimbau dintr-un loc în altul. Mă refer la faptul că nu sunt Dallas.

— Este un copil deştept, consimţi ea, aducându-şi aminte de privirile pline de preocupare ale lui Juan, atunci când îi explicase că Johnny şi Logan arată la fel, dar nu sunt unul şi acelaşi, nici măcar fraţi.

— Şi chiar dacă l-a plăcut pe Johnny, mi-a adus la cunoştinţă că şi pe tine te place foarte mult.

În mod spontan, pe fată îi trecu un zâmbet.

— Da?

— Da, confirmă ea, deosebit de impresionată de cât de multă plăcere îi făcea acest lucru şi cât de multă

importanţă dădea sentimentelor lui Juan. Era impresionat şi de întrebarea pe care urma să o pună şi care arăta o vulnerabilitate pe care ezită să şi-o arate.

— Ai mai auzit ceva despre el?

— Johnny? Nu, n-am mai auzit nimic. Şi nici nu mă aştept să aud ceva.

Juan o apucă strâns de mână şi o trase într-o altă direcţie.

Restul zilei trecu pe neştiute. După-amiaza se termină repede şi ei duseră înapoi, fără tragere de inimă, la Casa de copii un Juan fericit şi obosit.

Logan păşea în tăcere alături de Carmen, în timp ce se întorceau de la Casa de copii, spre maşină. Carmen intră în maşină, se aşeză, şi închizând

ochii îşi lăsă capul pe speteaza scaunului, în timp ce Logan închidea uşa în urma lui.

Păstră tăcere mult timp înainte de a-i pune mâna pe umăr.

— Totul va fi foarte bine, Carmen. N-o să-l pierzi.

Îşi dorea ca el să aibă dreptate. Dar până când totul nu se va fi terminat şi Curtea nu va da decizia finală, nu-şi putea permite să spere.

Se întoarse spre el.

— Îţi mulţumesc pentru astăzi. Simţeam ne voia să-l văd. Şi ceea ce ai făcut tu, aranjând totul, a fost deosebit.

— Tu eşti deosebită. Se aplecă asupra ei. Şi îmi place să-ţi îndeplinesc dorinţele.

Foarte delicat şi îmbietor, el o sărută, lăsând-o neputincioasă, plină de dorinţă, aşa cum nu se mai simţise niciodată.

Nu mai reuşi decât să murmure ceva, în timp ce el se retrase şi îi prinse centura de siguranţă.

— Iar lucrul de care tu ai nevoie acum, spuse el, punând cheia în contact, este somnul. Eşti epuizată.

Reuşise atât de uşor s-o facă să vină spre el. Să aibă încredere în el. O făcuse doritoare să creadă că viaţa era simplă, aşa cum doreau ei să fie.

Dar viaţa nu era simplă şi nu era niciodată la fel. Dorinţa ei de a uita aceste adevăruri îi spunea destule despre sentimentele ei care deveneau

din ce în ce mai puternice pentru acest bărbat, în egală măsură, frustrarea şi dorinţa plină de visare se strecurară în suspinul ei obosit.

El se lăsă pe spate şi îşi îndreptă mâna spre schimbătorul de viteze.

— Ce nu înţelegi?

— Tot, spuse ea, gesticulând cu o mişcare largă a mâinii. De ce ai făcut asta astăzi. De ce eşti aici.

Se întoarse pentru a se uita pe fereastră şi adăugă cg o voce scăzută:

— De ce eşti aici cu mine.

Simţi cum el se întoarse şi se răsuci în scaun.

— Unde ar trebui să fiu, Carmen?

Vocea lui fusese aşa de caldă, de mângâietoare, încât ar fi vrut ca ea să

pătrundă în interiorul vocii, în interiorul lui. În schimb, dădu din cap şi râse scurt şi detaşat.

— Unde ar trebui să fii? repetă ea expansiv. Presupun că acolo unde îşi petrece timpul liber bunii milionari. La un club ce este în exclusivitate al lor? Gonind spre Rioi? Plimbându-te cu iahtul la South Padro? Nu ştiu unde. Cred că oriunde în altă parte, dar nu aici.

Mângâindu-i dolicat obrazul cu palma, îi întoarse faţa spre el.

— Şi de ce nu aş putea fi acolo unde vreau să fiu?

— Dar tocmai asta vreau să spun. De ce nu ai vrea să fii în oricare din aceste alte locuri?

— Credeam că am lămurit această problemă aseară. Sunt aici pentru că vreau să fiu cu tine.

Ea închise ochii, agăţându-se cu încăpăţânare de ideea că e) nu vorbea serios.

— Şi se presupune că eu voi crede aşa ceva?

— Cam asta e ideea principală.

— Şi ca să fii cu mine, eşti dispus să îţi pe treci timpul liber conducând maşina pe străzile înfierbântate ale Houston-ului, mâncând hamburger la o autoservire şi înghesuindu-te împreună cu mulţimea la muzeu?

El zâmbi.

— Am şi făcut-o deja, nu?

— Dar…

— Dar ce?

— Nu pot să cred că ţi-a plăcut.

— Din nou cuvântul magic. Credeam că ţi-am spulberat deja dubiile. Carmen, opreşte-te. Gândeşte-te. Am petrecut după-amiaza împreună. M-ai auzit pe mine să mă plâng?

Nu numai că nu-l auzise plângându-se, dar se părea că, într-adevăr, se distrase de minune.

— Nu, dar…

El îi puse uşor un deget pe buze, reducând-o la tăcere…

— Dar ce, Carmen? De ce nu vrei să accepţi că vreau să fiu cu tine? De ce nu te linişteşti în legătură cu mentele mele faţă de tine şi nu laşi lucrurile să vină de la sine?

De ce? Pentru că îşi dorea prea mult să creadă că spunea adevărul. Pentru că îşi dorea cu disperare o relaţie între ei.

— Logan…

Din nou, el îi tăie orice replică.

— Fără întrebări.

Băgă cheia în contact şi porni maşina.

— Fără dubii. Eşti obosită. Închide ochii. Bucură-te de plimbare. Te duc acasă într-o oră.

De fapt, ajunseră în trei sferturi de oră. Descoperi că ajunseseră atunci când el o trezi cu delicateţe „după ce oprise în faţa blocului ei. Nu-i venea să creadă că adormise.

Refăcută un pic, dureros de

conştientă de bărbatul de lângă ea, coborî din maşină. În tăcere, într-o stare de anticipare ce plutea în aer, el se îndreptă spre uşa ei. Ea îi dădu cheile cu o mână tremurândă. Era o nvitaţie timidă de a rămâne. Expresia feţei lui, tremuratul umerilor îi făcu inima să tresalte.

Foarte încet, el se îndreptă spre uşă. Parfumul întunecat, profund masculin, care îi mângâiase simţurile toată ziua, o înconjurase ca o ţesătură moale, plăcută. Ochii lui, cu o privire intensă şi cercetătoare, îi căutau pe ai ei, în timp ce ridică braţele de o parte şi de alta a capului ei şi îi acoperi buzele cu ale lui.

Era pentru prima dată când ea îşi

oferea sărutul de bunăvoie, fără rezerve. Era pentru prima dată când el simţi acest lucru şi răspunse invitaţiei ei deschise.

Languros, savuros, carnal şi profund îndrăgostit, sărutul lui îi făcu genunchii să tremure. O prinsese. Fără a se opri din sărut, el îi ridică braţele în jurul gâtului lui şi o lipi de uşă cu coapsele.

Lăsarea corrpletă a trupului lui era fierbinte, grea şi cercetătoare, de parcă ar fi vrut să-i străpungă pântecele. Limba era posesivă şi îi cerceta interiorul gurii pentru a tenta, pentru a o zăpăci şi pentru a-i oferi gustul unor plăceri de nespus.

Se forţă să rupă sărutul.

— Îţi jur, Carmen, am avut de gând să te las în faţa uşii, fără să te ating, măcar. Nu voiam să încep una ca asta. Eşti obosită. Ai nevoie de odihnă.

Suna ca o briză, aşa cum de altfel avea senzaţia şi ea.

— Ai dreptate într-o singură privinţă.

Prinzându-şi mâinile în părul lui, îşi dădu capul pe spate şi primi frământarea buzelor lui, cu o foame neliniştită.

— Am nevoie să fiu în pat.

El înghiţi greu.

— Am nevoie să fiu în pat cu tine.

El gemu şi un fior adânc, prelung îi străbătu corpul masiv.

— Şi vei fi, promise el. Curând.

Se uită adânc în ochii ei şi apoi o mai sărută o dată, total, agresiv, înainte de a se forţa pe sine să se desprindă.

— Dar nu în această seară.

Răspunzând confuziei din ochii ei cu un jurământ fierbinte îi spuse un noapte bună care o topi, şi apoi plecă.

— Poate că este un fel de test de rezistenţă, sugeră speculativ Barb, în timp ce Carmen îşi lua prânzul la o masă pe colţ, în cafenea.

— Ai dreptate, acceptă Carmen, desfăcându-şi cutia cu lapte şi băgând un pai înăuntru. Iar rezultatele se văd. Mă simt mizerabil.

Din acea zi, în urmă cu două săptămâni, când Logan apăruse la clinică, împreună cu Juan după el,

Carmen îl văzuse aproape în fiecare zi.

De fiecare dată era atent şi emoţionat. De fiecare dată o lăsa în faţa uşii după ce o săruta îndelung şi după ce îi promitea o întâlnire pentru următoarea zi.

Nu mai încercă să-i ascundă lui Barb faptul că se îndrăgostise de el. Apariţia lui Logan la fiâcare sfârşit de schimb spunea destul de bine povestea.

Şi povestea, aşa cum se prezenta, era construită pe conflict şi tensiune.

— Aş spune că omul este îndrăgostit lulea, concluzionă Barb, lăsându-şi la o parte înţelepciunea a ceea ce numea ea, ani de experienţă, cu o înclinare a capului.

— Aş spune că omul e plictisit de

jucăriile lui de bărbat bogat şi caută o experienţă nouă cu cineva care să facă parte din clasa muncitoare, răspunse mormăind nemulţumită Carmen.

— Ştii bine că nici tu nu crezi ce spui, insistă Barb, luând cu furculiţa o bucăţică de ceva pe care niciuna din ele nu era în stare să o identifice în cafenea şi pe care numai Barb se aventurase să o adauge, alături de celelalte, pe tava ei.

— Şi nici n-o să mă faci să te cred. Este un bărbat drăguţ, subliniez: bărbat, adăugă ea cu o sclipire luminoasă în ochi. Şi bărbatul a încasat-o.

— Atunci de ce toate aceste tactici de luptă, atac şi retragere?

Dacă frustrarea ar fi fost o boală, ar fi murit din cauza ei. Cu toate acestea, Barb savura fiecare eveniment, pe măsură ce i se dezvăluia.

— Ei bine, cred că pot să-mi imaginez de ce, spuse Barb. Îţi dă timp să te obişnuieşti cu ideea de a fi împreună cu el.

— Să mă obişnuiesc cu ideea?

— Ca în Cum reuşeşte micuţa fată din Chicaua să reconcilieze diferenţele dintre ea şi amorul nebun al milionarului din Houston?

Şi acolo, într-o nucă aurită se afla sâmburele dilemei ei. Carmen se lăsă pe spate în scaun, oftând…

— Bine Barb, şi cum vede ea calea de a de păşi aceste diferenţe?

— Acceptând atracţia ta ca femeie şi valoarea ta. Ai multe de oferit unui bărbat, Carmen. Acceptă acest lucru, continuă ea cu subînţeles, tu eşti aceea care creezi diferenţe artificiale între voi.

— Diferenţe artificiale? vorbim despre moşteniri aici. Vorbim despre poziţii diferite pe scara socială. Barb, numai existenţa acestui bărbat mă intimidează.

— Bărbat? Bărbatul, Carmen? Tu nu eşti intimidată de bărbat. Eşti intimidată de imaginea lui. Şi asta este problema ta, nu a lui. Nu este nimic care ar trebui să te intimideze la Logan Prince, numai dacă nu iei în considerare modul în care te priveşte.

Îşi flutură mâna în aer, ca şi când ar fi vrut să îndepărteze o flacără invizibilă.

— Trebuie să-ţi spun, după cum îi sfârâie privirile, atunci când în final te va duce spre pat, o să fii în timpul exploziilor.

— Şi dacă la asta se va reduce totul? întrebă Carmen, luptând din greu să-şi ascundă nesiguranţa. Dacă totul este numai sex?

Rotindu-şi ochii, Barb se înclină în faţă, cu un zâmbet plin de înţelegere.

— Câteodată o fată devine fericită şi sexul devine la fel de important ca şi sentimentele pe care un bărbat le poate avea pentru o femeie şi invers. Apropo, acesta este-un lucru pe care nu l-am

auzit până acum. Ce fel de sentimente ai pentru tipul ăsta?

Carmen se uită într-o parte.

— Eh. E cam greu, nu?

Carmen strânse din umeri.

— Pe pământ se naşte câte un fraier în fiecare minut şi asta e.

Deşi Barb păstră tăcere, Carmen era conştientă că era privită.

— Deci, începu Barb, după un moment prelungit de tăcere. Când vă mai vedeţi? Şoferul personal de seară?

Dădu din cap.

— Trebuie să plece din oraş pentru afaceri. Se întoarce mâine şi vrea să cinăm împreună.

— Şi asta te deranjează?

Aceasta o înnebunea. Dovada

faptului că era înnebunită era starea nervilor ei la ora 6.45 în următoarea seară, după ce se îmbrăcă pentru a cina împreună cu Logan. Era la limita nervilor, neliniştită şi întrebându-se nu numai unde vor merge, dar şi unde va duce această relaţie.

Deşi îşi promisese că n-o va face, pe faţă i se citea durerea. Şi în timp ce se îmbrăca îşi spunea că se îmbracă pentru ea, deşi ştia că se îmbracă pentru el.

Omul era capabil să o mânuiască, decise ea în timp ce se răsucea în faţa oglinzii pentru a vedea cum îi vine Ja spate rochia pe care o alesese. El nu-i ceruse să-şi lase părul pe spate, dar o lăsase să înţeleagă că i-ar fi plăcut asta.

De asemenea, nu-i ceruse să poarte roşu, dar ea ştia că lui îi place să o vadă purtând acea culoare.

Îşi sacrificase banii de piaţă pentru rochie şi pentru lenjeria de corp din satin, cu bride. Făcută dintr-o mătase strălucitoare, elegantă, cămaşa lungă, cu mâneci lungi, de un roşu puternic era salvată de faptul că era foarte simplă, cu un V adânc, cu un corsaj de mătase, iar fusta subţire era despicată în faţă de la jumătatea gambei până deasupra genunchiului. O cataramă de aur la curea şi cerceii de aur erau singurele ei accesorii. Apa de colonie era singurul lucru care amintea cine era şi care o ajuta să se menţină cu picioarele pe pământ.

Cu toate acestea, când auzi ciocănitul lui în uşă, inima zvâcnindu-i în piept drept răspuns, nu mai era sigură că într-adevăr simte că merge pe pământ. Şi când văzu privirea ochilor lui, atunci când deschise uşa, când el o privi încet şi fierbinte, pământul începu să devină nesigur şi, brusc, începu să fie nesigură pe faptul că ar mai fi în stare să meargă.

— Ştii ce e interesant la tine, Carmen, spuse Logan, după ce îşi regăsi vocea şi fu sigur că putea să pună alături două cuvinte şi să le facă să sune coerent, este tocmai faptul că tocmai atunci când cred că ţi-am descoperit o faţetă, îmi arăţi alta.

— Altă faţetă? spuse ea ca un

ecou, ce sună dureros de slab şi mişcător de nesigur.

Ea tot nu ştia cât de frumoasă era, înţelese el în timp ce o privea. Nu-şi accepta propria-i capacitate de a se face dorită. De două lungi săptămâni şi un efort ce-l costă echilibrul psihic şi cumpătarea, el o sărutase fără pasiune, lăsând-o în urmă plină de dorinţă. Aşa dorise el. Aşa avea nevoie să procedeze. Totul fusese un preludiu al acestei nopţi.

Încetase să mai lupte împotriva motivelor pe care le avusese în dDpă-amiaza petrecută cu ea şi Juan. Încetase să mai nege adevărul. O iubea pe această femeie. Şi ca şi când această revelaţie nu ar fi fost suficientă el se

hotărî ca ea să devină o parte din viaţa lui.

În timpul ultimelor două săptămâni pregătise terenul pentru a o obişnui cu această iubire, pentru a o introduce în viaţa lui.

— O altă faţetă Carmen, repetă el, atingându-i cu mâna părul bogat.

— Ca un diamant. De fiecare dată când te privesc, descopăr un alt unghi sclipitor, un alt mod al luminii de a se juca, altă sclipire a frumuseţii tale rare, care electrizează.

Ea se înroşi.

— Te stânjenesc.

— Da, şopti ea. Nu sunt obişnuită să aud lucruri de acest fel.

— Te fac să te simţi prost?

La privirea ei blândă, el zâmbi.

— Atunci hai să încercăm asta. Carmen Sanchez este o babă care arată foarte bine.

Râsul ei liber, sexy, care liniştea lucrurile, dezamorsă tensiunea dintre ei.

— Acum, pe aceasta pot să o rezolv. Dar vorbind despre eleganţă – aruncă o privire admirativă smochingului negru şi cravatei – arăţi chiar impresionant.

El îşi apleca capul în semn de acceptare.

— Ţelul nostru este să facem plăcere.

Îşi luă poşeta de pe marginea mesei şi i se alătură la uşă.

— Şi apoi, pe toate căile hai să dăm drurnul spectacolului. Doar nu m-am îmbrăcat aşa degeaba, ştii doar. Mă aştept să fiu tratată cu vinuri bune şi cu o cină pe cinste şi apoi mai vedem.

Cu mâna ţinând-o posesiv pe spatele ei, Logan păşi pe hol. Acest „şi apoi mai vedem" juca un rol important în planurile sale pentru această seară.

Oraşul Houston se întindea la picioarele lui Carmen, ca o pătură de catifea neagră, bătută cu diamante strălucitoare. Se aplecă deasupra grilajului de la balconul apartamentului luxos, la mare înălţime, al lui Logan, respirând arşiţa vântului texan care-se juca cu mătasea rochiei ei. O boare de vânt sunător cânta încetişor.

Dându-şi la o parte o şuviţă de păr de pe obraz, zâmbi şi acceptă paharul cu vin pe care i-l oferea Logan.

Când el zâmbi drept răspuns, ea se simţi furată, ca întotdeauna, de prezenţa lui fizică. El o numise frumoasă. Şi dacă vreodată un adjectiv se putea potrivi, cuvântul i se potrivea lui. De la sănătatea şi bogăţia părului său, de culoarea grâului, până la linia puternică, dreptunghiulară a feţei şi la albastrul ochilor lui care în acea seară erau umbra unei flăcări încete, seducătoare, era un bărbat frumos, atrăgător.

Purtând încă sacoul negru, dar cu primii trei nasturi de la cămaşă desfăcuţi şi cu cravata lărgită în jurul

gâtului, arăta răvăşit şi profund masculin. Şi foarte atent.

— Eşti foarte tăcută. Ai alte gânduri?

Da, multe alte gânduri. Carmen zâmbi. Aici, sus, singură cu el, departe de restul lumii, orice părea posibil. Aici sus, singură cu el, orice părea adevărat.

Sorbi din vin, uitându-se în noapte la oraşul ce se întindea cu treizeci de etaje mai jos. Ce se întâmplase acolo jos o făcuse să devină speriată.

— Vreau să te distrezi bine în această seară. Ştia că o priveşte.

— Dar mă distrez. Foarte bine.

— Dar… se împotrivi el.

Când ea nu-i răspunse, o presă.

— Aud o nesiguranţă aici, Carmen.

Dar ce? Spune-mi ce nu este în regulă.

Unde începuse? începuse cu restaurantul de lux la care el o dusese, unde ea se simţise nelalocul ei ca un strop de apă într-un cristal de Waterford? Cu asociaţii lui de afaceri care se opreau la masa lor pentru a-şi satisface în mod politicos curiozitatea, în timp ce îşi ascundeau cu grijă surpriza de a-l vedea cu o femeie care nu făcea parte din cercul lor? Cu o doamnă uimită care a intrat ostentativ după ea la toaletă şi cu comentarii subtile şi insinuări i-a spus clar că nu face parte din clasa lor şi este un outsidef

— Carmen…

Ea închise ochii şi dădu din cap.

— Carmen, ce ţi-a spus Victoria în această seară?

— Nimic. Niciun lucru pe care să nu-l ştiu.

Foarte încet îşi întoarse capul şi îl privi.

— Pur şi simplu, – a subliniat faptul că locul meu nu este lângă tine. Că locul meu nu este aici. Şi avea dreptate. Te amăgeşti dacă tu crezi altfel.

— Ceea ce cred, spuse el, arătând o faţă nemulţumită, este că tu eşti singura femeie care poate face ceva în viaţa mea. Asta cred, continuă el, luându-i faţa cu delicateţe între mâini, iar ceea ce spune oricine altcineva nu contează. Spune cuvintele, Carmen,

şopti el, trăgând-o uşor spre el, spune cuvintele pe care vreau să le aud.

ouă

Ochii ei străluceau, iar frumuseţea lor adâncă rivaliza numai cu frumuseţea stelelor de pe cer. În adâncimile lor strălucitoare, Logan văzu reflexia dorinţelor lui profunde. Într-o anumită parte din el, care găzduia inima ce se trezea, simţea o dragoste pe care nu crezuse că o va avea vreodată.

Ştia că îşi asumase un risc în acea seară, expunând-o elitei din Houston. Dar era un risc pe care trebuia să şi-l asume, dacă ea va deveni o parte din viaţa lui.

Ea se descurcase cu privirile care

o asaltaseră şi îşi ascunsese surpriza aşa cum el ştiuse că o va face: cu demnitate şi mândrie şi o prezenţă de spirit nobilă, o atitudine de care nici ea nu era conştientă că o va aborda. Numai acum, când proba trecuse, se lăsa furată de îndoielile care o chinuiau.

Dar el ştia cum să-i aline durerea. Jucând pe faţă sau pe ascuns, avea toate intenţiile bune.

Coborându-şi capul spre al ei îi atinse cu buzele linia bărbiei. Ea tremură de plăcere şi chiar dacă opunea rezistenţă, lui nu-i mai păsa de acest lucru. Ziua următoare era destul de aproape pentru a-i îndepărta dubiile. În seara aceea avea de gând să-i arate

exact ceea ce avea importanţă.

Spune cuvintele, Carmen, şopti el din nou, întinzându-şi degetele pe gâtul ei şi făcându-şi drum spre buzele ei. Îşi lăsă un pic capul pe spate pentru a-şi face loc să o sărute pe gât şi pentru a se îmbăta de parfumul ei. Genele ei se zbătură ca o dantelă spaniolă peste obraji, în timp ce buzele lui atinseră colţul buzelor ei, cerând permisiunea.

Când buzele ei se distanţară, el îi trase buza de jos între dinţi. O frământă uşor şi apoi îi mângâie carnaţia cu limba.

— Spune cuvintele.

O apropiere a şoldurilor lui de pântecele ei, o promisiune erotică şoptită la ureche, o făcu să suspine

tremurat. Cu un geamăt de predare, ea se mişcă spre el ca o ceaţă de vară, tremurând toată, ca o femeie ce se dă.

Cu un oftat adânc, puternic, el o cuprinse în braţe pentru a o săruta adânc, total. Ea gusta deja din tentaţie şi dorinţă, încântare şi pasiune şi dorinţa o făcea fragilă datorită vulnerabilităţii ei.

În timp ce o mângâia pe gât, el se desprinse din sărut pentru a-i căuta ochii. Şi, în ochii ei, el găsi răspunsul de care avea nevoie. Brusc, nu mai contau cuvintele pe care el le căutase. Ceea ce îi spusese deja fără cuvinte era tot ce el dorea să ştie. Ceea ce îi arătase ea, cu ajutorul trupului, era singurul răspuns pe care îl dorea.

Trăgând-o protector sub braţul lui, merse cu ea din balcon în apartament şi apoi în dormitor. Când se opriră lângă pat, geamătul lui sună ciudat chiar şi pentru el însuşi.

— Te-am dorit din prima clipă în care te-am văzut.

— Da.

O confirmare făcută fără suflare. O afirmaţie nevinovată.

Bătaia delicată a pulsului ei flutură repede şi sălbatic de-a lungul gâtului. El se întinse şi depuse un sărut acolo, un sărut care se descoperi a fi o îndelungată mângâiere a buzelor, dinţilor şi a iimbii. Simţi un tremur care răspunse tremurului ce o străbătea. Simţi la fel de bine cum îşi pierde

controlul.

— Am crezut că este un înger, spuse el în timp ce îi cuprindea faţa cu mâinile şi apoi îşi răsfira degetele prin satinul greu al părului ei.

— Prima dată când te-am văzut… am crezut că visez. Câteodată…

Se opri şi înghiţi greu şi apoi îşi coborî mâinile şi desfăcu catarama cu pietre a curelei.

— Câteodată mă întreb dacă sunt.

Era conştient de faptul că mâinile îi tremurau în timp ce desfăcea catarama şi lăsă apoi cureaua să cadă pe podea. Inima lui bătu puternic, atunci când rochia ei căzu şi de sub ea se văzu satinul şi dantela lenjeriei negre de corp şi pielea de culoarea

caramelei.

Gelos pe umbrele nopţii care o mângâiau, se întinse să aprindă veioza.

— Înger, şopti el privindu-i faţa în lumina palidă a veiozei.

Îi dădu la o parte mătasea de pe umeri. Aceasta se îngrămădi la picioarele ei, în falduri roşii.

— Ai măcar idee cât de mult îmi doresc să te văd în patul meu?

Cu o uşoară bătaie a genelor şi o privire în jos, ea răspunse la întrebare. Un înger timid, o seducătoare înfierbântată, ea îşi dădu jos pan tofii cu tocuri înalte şi apoi se întinse pe spate în mijlocul patului.

Picioarele ei lungi, graţioase erau acoperite de ciorapi negri. Benzile de

dantelă de pe portjartier se întindeau provocator spre linia bikinilor care se potriveau perfect cu sutienul negru.

Satin şi seducţie, inocenţă şi consimţământ tacit, ochii ei negri îi părăsi pe ai lui, în timp ce îşi desfăcea părul, ca o coamă sălbatică deasupra capului, şi-l întindea acolo, deschis şi vulnerabil. Un gest de încredere. O declaraţie a cerinţei.

El îşi desfăcu jacheta, îşi deschise cămaşa şi îşi dădu repede jos pantofii şi ciorapii.

— Eşti nespus de frumoasă.

Greutatea lui se cufundă în pat alături de ea. Răsucindu-se pe o coapsă, îi puse mâinile pe talie. Nu se putea abţine să nu o privească, să nu se

uite la tabloul pe care îl oferea întinsă acolo, la sclipirea luxuriantă a şoldurilor ei, la curba taliei, la linia generoasă a sânilor strânşi de sutien.

— Tu eşti tot ce îmi amintesc, şopti el, în timp ce îşi lăsa capul pe sânii ei şi se cuibărea acolo.

— Mă faci să mă simt atât de bine. Catifelarea ta. Gustul tău. Să fiu cu tine aşa, este tot ce mi-am dorit.

Deschizând gura larg, cuprinse eu buzele cupa dantelată a sutienului.

— Şi tu te-ai gândit la asta?

Lăsând unul din sâni pentru a-l lua pe celălalt, la fel de promiţător, la fel de minunat, îl prinse cu buzele.

— Te-ai gândit la asta, Carmen? La mine atingându-te aşa? Sărutându-te

aici… şi aici?

— Da.

Cuprinsă de dorinţă, ea tremură, se arcui şi împinse sânul mai mult.

Cu un geamăt adânc el dădu la o parte brida cu dinţii pentru a elibera sânul din strânsoare. Joaca dădea frâu liber posesiei. Dorinţa croia drum lăcomiei. El luă sânul, sărutându-l, savurându-l şi satisfăcând o dorinţă pe care o negase prea mult timp.

Împinse pentru a desface corsajul şi dădu la o parte dantela delicată. Văzu o furtună întunecată în ochii ei, în timp ce îi cuprindea sânii între palme şi îi apăsa vârfurile cu degetele.

— Minunaţi, murmură el, în faţa bumbilor strălucitori şi umezi, care se

situau în centrul unor aureole de culoarea cafelei. Minunaţi, repetă el, frământându-i în mâini şi coborându-şi din nou buzele asupra lor.

Visurile miezului de noapte păleau în lumina realităţii ce i se înfăţişa. Memoria pălea în faţa lui aici şi acum. El ar fi putut să se lase bucuros înecat în savoarea ei şi să moară ca un bărbat fericit… până când ea se mişcă sinuos spre el şi cu un îndemn născut din dorinţa crescândă, îi atinse catarama curelei.

Atingerea ei agresivă vorbea suficient despre necesitatea presantă şi îi dădea la iveală dorinţa de a arăta că răspunde efectului pe care el îl avusese asupra ei.

Desfăcându-şi picioarele, îi cuprinse şoldurile cu ale sale şi se ridică în genunchi deasupra ei. În tăcere şi deplină concordanţă îşi făcu cunoscute dorinţele, apoi se uită la faţa ei pentru înţelegere.

Cu degete tremurătoare, ea îi desfăcu centura, o coborî şi îl eliberă.

În ochii ei, el văzu că ea înţelegea ce putere şi ce control avea asupra lui. Îl putea aduce în genunchi, îl putea lăsa zguduit şi terminat, îl putea face om întreg şi puternic, dându-i forţă prin dorinţa ei.

Ea reuşi să desfacă totul, apoi îi dădu jos lenjeria, peste coapse, şi apoi îl mângâie, în timp ce el era în erecţie.

Atingerea ei era delicată. Şi totuşi

mângâierea ei era îndrăzneaţă, în timp ce o neinhibantă dorinţă îi strălucea în ochi. Şi dorinţa ei îl împinse până în pragul nebuniei. Poftă, iubire, eliberare deveniseră sinonimele numelui ei. Posesia finaia devenea la fel de hotărâtoare ca şi respiraţia. Se înclină pe o parte pentru a se elibera de lenjerie, îşi luă foiţa de protecţie de pe măsuţa de lângă el şi şi-o puse.

Când se întoarse, ea îşi deschise braţele cu o invitaţie făcută în tăcere.

Îşi dorea ca această noapte să fie una de care ea să-şi amintească toată viaţa. În timp ce ea stătea întinsă acolo, deschisă în faţa lui, doritoare, îşi dădu seama că era o noapte pe care ea nu ar putea ş-o uite vreodată.

Îşi întinse degetele larg sub pântecul ei. Fără limite în pasiunea ei, ea îi acoperi mâna cu propria-i mână. Îşi legănă coapsele spre palma lui care apăsa încet, continuu. Carnea ei devenise un satin înfierbântat, parfumul ei o poftă la fel de seducătoare ca şi noaptea. Dar era încrederea ei cea care devenise dezlegarea lui, o încredere pe care ea i-o oferea liber şi implicit, ca şi iubirea.

— Te rog, şopti ea, arcuindii-se sub atingerea lui, în timp ce degetele lui alunecau sub triunghiul de dantelă neagră şi intrau în căldura ei fluidă.

— Aici? şopti el privindu-i dorinţa din ochi şi pasiunea, în timp ce o mângâia.

— Aşa?

— Da.

Un tremur moale.

— Şi aşa…

— Daaa…

Un ţipăt eliberator, sălbatic.

Împingându-i chilotul în jos peste coapse, şi apoi peste picioare, îi acoperi trupul cu al lui, dorind să-i simtă moliciunea sub el, dorind dureros să-i simtă căldura pătrunsă de el.

Ea îl ajunse. Punându-i braţele în jurul gâtului, îl sărută şi îl trase în jos, spre focul ei, în jos spre o dorinţă care se înfăşură împrejurul lor, la fel de întunecată ca şi noaptea, la fel de imaterială ca şi fulgerul.

Îşi arcui coapsele spre ale lui într-o

invitaţie ostentativă şi o promisiune sigură. Condus de neliniştea ei, el îi depărtă picioarele cu genunchii şi cu o mişcare lungă, puternică, penetră raiul pe care ea îl oferea. Ea era fierbinte şi încordată, atât de fierbinte, încât simţi că arde, atât de încordată, încât o clipă îi fusese teamă că o va durea. Şi iotuşi, atunci când ea se ridică pentru a-l întâlni, umedă şi primitoare de dorinţă, el se forţă să încetinească ritmul.

Cu un geamăt, el ieşi. Îmbrăţişând-o, încercă să-şi capete controlul.

— Întoarce-te.

Zguduit de dorinţă, posedat de răspunsul ei plin de pasiune, aproape se pierdu în el. Intră din nou, de data aceasta încet, centimetru cu

centimetru, până când ajunse atât de adânc, încât îşi jură ca niciun bărbat să nu mai ajungă până acolo.

Când trupul ei se încleştă în jurul trupului lui, ca un pumn strâns de catifea, el gemu şi ieşi.

— Din nou, şopti ea, atingându-i coapsele pentru a-l ghida din nou spre ea.

Picături de transpiraţie îi apăruseră pe spate în timp ce se legăna deasupra ei, menţinându-se pe poziţie, puternic, pentru a auzi cuvintele care, brusc, deveniseră pentru el la fel de importante ca şi momentul în sine.

— Te rog, insistă ea, mişcându-se spre el.

Neliniştită, doritoare, îşi puse

gleznele în jurul coapselor lui şi îl împinse pentru a intra din nou…

— Te rog ce, Carmen? Spune-mi ce vrei.

Ea îi privi faţa, martor al dorinţei ei, în timp ce îşi apropia trupul şi îl atinse, mângâindu-l până când el se gândi că hotărârea lui va fi nimicită.

— Te vreau. În interiorul meu.

— Te vreau pe tine, Logan, scrâşni el, încleştându-şi dinţii.

Brusc; simţi nevoia să audă cuvântul care l-ar convinge. Un cuvânt pe care nu-l auzise niciodată de la ea. Un singur cuvânt care făcea di ferenţa.

— Spune-i, Carmen. Spune-mi numele.

Ochii ei, înflăcăraţi de pasiune,

deveniră mătăsoşi şi înceţoşaţi de înţelegere.

Atingându-i părul cu mână, ea îi aduse buzele spre gura ei şi îl sărută disperat.

— Te vreau pe tine, Logan, murmură ea şi respiraţia ei parfumată se împleti cu a lui. Numai pe tine, Logan… întotdeauna şi numai pe tine, promise ea cu o şoaptă ascuţită şi presându-i cu călcâiele spatele îl invită să se întoarcă acasă…

Invitat de cuvintele şi suspinele ei care îl ghidau, el se umplu din nou de ea, încet la început. Apoi gonind sălbatic, condus de pauzele în care ea rămânea fără suflu, intră în interiorul ei rapid, cu lovituri adânci. Era măcinat,

consumat de ideea de a o face a lui. De la posesia fizică până la ştergerea oricărei urme de dubii că ea nu l-ar iubi în mintea ei. De la cererea ei necontenită până la faptul că ea înţelesese că-i aparţinea.

Îşi dorea ca ea să se gândească numai la el. Ar fi vrut ca ea să ştie numai de el, numai de iubirea lui pentru ea, numai de dorinţa lui pentru ea, numai de frumuseţea absolută a felului în care ei făceau dragoste şi de puterea lor de a fi împreună.

Ea îi strigă numele şi cu o cerinţă crescută activă mişcarea coapselor. Respiraţia ei flutură fierbinte şi întretăiată deasupra umărului său, în timp ce îl strângea mai aproape de ea,

rugându-se pentru eliberare şi pentru veşnicie, cântându-i parcă numele, ca pe o rugăciune făcută cu glas scăzut, cu pioşenie.

Când simţi primul tremur convulsiv al trupului ei se predă şi el. Cu o respiraţie lungă, întretăiată, plonjă adânc. Eliberarea lui era atât de explozivă, încât se simţi suspendat undeva între o moarte dulce, tremurătoare şi un delir divin, complet.

În întunericul nopţii, în tăcerea care separa apropierea lor, Logan o ţinea strâns în braţe.

Acum ştia ceea ce simţise când experimentase dragostea şi pasiunea ei şi nu dorea să-i dea vreun motiv de a se simţi în nesiguranţă.

— Stai cu mine, şopti el. Stai peste noapte.

Ea devenise foarte tăcută înainte de a se întoarce spre el. Iar el simţise refuzul înainte chiar de a-i auzi vocea.

— Nu cred…

Ridicându-se într-un cot, el o reduse la tăcere printr-un sărut lung, delicat.

— Nu te mai gândi. Nu în această seară, Carmen. Încearcă să simţi doar.

Îşi coborî buzele pe linia dulce a umărului ei şi o sărută acolo. Făcându-şi drum încet spre linia delicată a gâtului, el o sărută până ajunse cu buzele în mijlocul unuia din sâni. Sărutându-i vârful sânului, prinzându-l între buze, trecând limba peste el, îl

sărută şi îl muşcă până când simţi că începe să tremure şi că se topeşte sub convingerea mângâierilor lui.

— Te simţi bine? şopti el lângă vârful pe care îl umezise, delectându-se la vederea câtorva stelute de răspuns ce-i apăruseră pe piele.

— Da.

Arăta în egală măsură păgână şi pură, aşa cum stătea întinsă, ca o tigresă mieroasă, tentantă.

— Şi aşa? întrebă el în timp ce îşi adâncea limba în adâncitura dulce a sânilor.

Când ea a gemut drept răspuns, gemu şi el, mai adânc, căutând gustul cărnii moi-a pântecelui ei. Sărută partea interioară, moale, suplă a unei

coapse şi apoi cealaltă parte, înainte de a se muta pentru a săruta o parte pe care n-o experimentase încă.

Ea se ridică în coate, cu ochii măriţi de întrebări, alarmată, pătrunsă de o foarte nouă şi interzisă emoţie.

— Logan…

— Shhh…

Prinzându-i privirea şocată, care apoi se transformă într-o anticipare tremurată, apoi într-o plăcere exotică, întunecată, îşi apăsă buzele pe Buclele negre ce-i ascundeau feminitatea.

La prima lovitură a limbii, capul ei căzu pe spate. La următoarea, mai profundă, se prăbuşi pe perna lui cu un geamăt, iar mâinile se încleştară convulsiv de cearceafurile de sub ea.

Legănându-i coapsele între mâini, o ridică spre buzele lui, voind să o vadă mai sus, dorind să o seducă şi să o iubească până când numele lui va fi singurul care şi-l va mai putea aminti.

Avea gustul sexului şi al secretelor, gustul femeii şi al dorinţei. Femeia lui. Iubirea ei era dezinteresată, inocentă şi nouă. Şi numai când ea scoase un ţipăt şi se depărtă de el, numai când rămase fără vlagă, languroasă şi sfârşită, el se depărtă de trupul ei.

O strânse apoi în braţe, în timp ce ea tremura.

— Încă mai vrei să mergi acasă? îi şopti el lângă tâmplă.

Un râset satisfăcut, scurt, îi străbătu trupul inert. Cu un suprem

efort îşi ridică o mână pentru a-i mângâia obrazul.

— Nu aş putea pleca nicăieri şi tu ştii asta.

— Şi asta, dragă Carmen, spuse el zâmbind lângă părul ei, este doar o idee generală.

El dormea. În mijlocul patului, în mijlocul nopţii, Carmen se ghemui la capătul patului, trăgând perna sub ea. Cămaşa lui se întindea pe umerii ei. Câteva minute lungi ea îl privi cum doarme. Dormea întins pe burtă, pe toată lungimea patului, cu cearceaful căzut de pe coapse. Inima ei tresări la gândul masculinităţii pe care cearceaful o acoperea. Era un bărbat frumos. Era un iubit frumos.

Iar ea o femeie îndrăgostită.

Fără să se oprească din aceste gânduri îi atinse părul. El se tulbură şi o atinse. Şi atunci când nu o găsi acolo unde o dorea, se ridică în coate şi se uită în jur, până când îi văzu umbra la capul patului.

— Îmi pare rău că te-am trezit.

Răsucindu-se spre ea, îşi scutură somnul de pe pleoape, cu o mişcare bruscă a mâinii şi apoi o atinse din nou. Fără un cuvânt, o trase din nou sub el şi alunecă în interiorul ei cu o uşurinţă şi cu o urgenţă care o lăsă fără suflare.

— Îţi mai pare rău? întrebă el deasupra sânilor ei, în timp ce îşi arcuia spatele şi îi prinse un sân între buze.

— Dar…

Ea gâfâi, în timp ce el o mângâia, până când el avu din nou spatele arcuit şi ea picioarele desfăcute în faţa lui.

— Doar pentru faptul că am aşteptat aşa de mult.

El chicoti, cu un murmur sigur pe el, al unui bărbat cu multă încredere în sine.

— Atunci, prin toate mijloacele, murmură el, aşezând-o adânc peste arşiţa lui, hai să recuperăm timpul pierdut.

Mâinile lui puternice se proptiră pe talia ei, în timp ce o pătrundea într-un ritm ce sfida timpul, ca şi dragostea pe care ea o simţea pentru el, şi la fel de savuros ca şi actul pe care îl împărţeau.

— Cred că în mintea ta sunt o persoană fără ruşine, şopti ea, atunci când amândoi îşi reveniră şi se cufundară adormiţi, după aceea, în pat.

Inima i se strânse.

— Fără ruşine. Exagerată. O femeie uşoară.

El protestă când cotul ei se sprijini pe o coastă de-a lui.

— Şi sexy şi plăcută, adăugă el, cu un zâmbet mângâietor. Carmen, eşti cea mai delicată femeie pe care am cunoscut-o vreodată.

— Şi ai cunoscut multe femei.

Se urî în acel moment. Se urî pe sine pentru gelozia pe care nu avea dreptul să o aibă, urî slabul tremurat al vocii care-i descoperea nesiguranţa.

— Ţi-am spus că nu te voi mai minţi niciodată, spuse el moale. Nu am de gând să renunţ la această promisiune. Da, au fost femei. Dar nicio femeie care să însemne pentru mine ceea ce însemni tu. Nicio femeie care să facă nici cea mai mică diferenţă în viaţa mea înainte de a te întâlni pe tine.

Îşi dorea să-l creadă. Întinsă în braţele lui, în timp ce el o ţinea strâns, mângâindu-i părul şi trupul lui puternic, neted, un adăpost pentru a-şi ascunde îndoielile, ei îi părea mai uşor să se vadă împreună cu el pentru totdeauna. Numai că iluzia era aici, în patul lui. Aici, în braţele lui era fantezia.

— Rămâi toată ziua cu mine.

Mâna lui îi mângâia părul, atunci când simţi că trupul ei devine încordat.

— Eu… eu nu am haine.

Chiar dacă suspinul ei de panică în acea replică ridicolă prin care încerca să scape de el îl deranjase, el n-o arătă. Pur şi simplu, se ridică şi se uită cu o grimasă în jos, spre ea.

— Nu cred că ai nevoie de ele.

A refuza şi a accepta într-un moment acel bărbat şi atmosfera de basm pe care o făcuse s-o simtă, nu-i mai lăsa niciun dubiu. Îi zâmbi.

— Te-a mai acuzat cineva până acum de faptul că manipulezi oamenii?

— Niciodată în faţă, îngerul meu. Şi tu eşti singura persoană faţă de care nu m-aş purta niciodată aşa.

— Da?

— Da.

Impulsionată de cererea lui, de invitaţia ochilor lui, decise să-i facă mai departe pe plac.

— Şi ce altceva mai ai de gând să-mi arăţi? Zâmbetul lui fu un râs scurt, aşa cum el stătea întins pe spate în pat, cu braţele larg deschise pentru a-şi demonstra dorinţele şi pentru a deveni un subiect în ceea ce privea manipularea.

— De ce nu testezi, să vezi?

El trecu testul în culori strălucitoare.

Atunci când el o trezi, mai târziu, pentru a-şi lua micul dejun, o timiditate interioară o făcu să insiste asupra

faptului că nu avea haine şi avea nevoie de ceva să pună pe ea.

Îşi puse o cămaşă de-a lui de culoarea şampaniei. Cămaşa elegantă, dintr-o mătase vaporoasă o învăluia ca un nor mângâindu-i trupul, făcând din rochia pe care fusese atât de mândră să şi-o pună pentru el noaptea trecută, un fel de pânză de sac. Faptul că numai un singur nasture al manşetei costa probabil mai mult decât rochia ei îi diminuă brusc plăcerea pe care o simţi când el o înconjură cu braţele.

Era numai unul dintre nenumăratele contraste între lumea lui-şi a ei, şi îndoielile ieşiră din nou la iveală. Se aşeză la masa elegantă din sufragerie, purtându-şi omleta pe care

el i-o făcuse în farfurie, cu ajutorul unei furculiţe. O furculiţă aurită. O farfurie fragilă, cu multe înflorituri.

— Oricât de mult m-ar atrage această idee, Carmen, spuse el meditativ, în timp ce îşi odihnea braţele pe masă, nu te pot ţine în pat o veşnicie. Dar dacă ai de gând să abordezi această mimică de fiecare dată când te opreşti şi te uiţi în jur, să ştii că am de gând să încerc s-o fac.

Se uită la el, apoi îşi întoarse privirea.

— Carmen, toate aceste… şi făcu un gest larg spre mobila luxoasă din apartament, toate acestea sunt doar lucruri. Nu reprezintă o ameninţare pentru tine. Iar pentru mine nu au

importanţă. Doar tu. Tu eşti singurul lucru de aici care contează.

Ea îşi coborî mâinile pe genunchi şi se lăsă pe spate pentru a-l privi.

— Nu cred că eşti chiar atât de realist în această problemă, spuse ea cu o voce scăzută dar hotărâtă.

El se încruntă.

— Realist?

— Sunt lucruri despre mine pe care nu le ştii.

— Acelaşi lucru se poate spune şi despre mine.

— Nimic\n ceea ce ne priveşte pe noi doi nu ar putea fi la fel, Logan, insistă ea, dorind ca el să vadă lucrurile şi din perspectiva ei.

— Dacă vorbeşti despre avere,

despre educaţie… dacă vorbeşti, aşa cum presupun, despre moşteniri… Carmen, în mod sigur vei înţelege că niciuna dintre ele nu fac vreo diferenţă.

— Ba fac toate diferenţele.

— Pentru tine?

— Pentru modul în care vei ajunge să mă priveşti. Pentru felul în care vei reacţiona, atunci când oamenii care îţi sunt apropiaţi îţi vor spune clar cine sunt, ce sunt şi asta va face toate diferenţele.

— De ce nu mă laşi pe mine să mă îngrijorez pentru ele? De ce nu-mi dai o şansă să-ţi demonstrez cât de puţin contează? Carmen, singurul lucru care contează este faptul că te iubesc.

Ochii ei se lărgiră.

— Te surprinde atât de mult? surâse blând. Ca să spun adevărul, şi pe mine m-a surprins. Dar asta este, nu? Şi nu mai vreau să neg acest lucru. Şi nu mai vreau ca tu să te îndoieşti de asta.

Panica, nevinovăţia şi frământarea îi provocă un îndemn necontrolat de a fugi.

— Nu mă reduce la tăcere, Carmen.

Ridicându-se în toată goliciunea lui glorioas veni la ea.

— Nu arunca asupra mea păcatele ignoranţei şi a prejudecăţilor generaţiilor anterioare.

Îngenunche lângă ea şi îi luă mâna în mâna lui.

— Sunt bărbatul care te iubeşte pentru ceea ce eşti, nu pentru ceea ce aş avea eu nevoie să cred că eşti. Şi pentru că tu eşti femeia care m-a făcut să înţeleg cât de frumoasă poate fi viaţa împărţind-o cu cineva ca tine.

Ea îşi dorea atât de mult să creadă că într-adevăr tot ce conta era dragostea ei pentru el şi încrederea pe care el i-o oferea ca o condiţie a iubirii lui.

Dar oare el ar mai fi văzut-o la fel de specială, dacă ar fi ştiut de unde vine? Sărăcia totală nu este prea plăcută. Sărăcia totală este adeseori urâtă şi întunecată. Nu-şi cunoscuse niciodată tatăl. Plecase cu mult înainte de a se naşte ea. Nu-şi cunoscuse

niciodată mama. Cunoscuse numai o persoană vicioasă, care pustiită de cursul vieţii, o dusese la cămin la vârsta de numai treisprezece ani. Singurul punct comun dintre ea şi mama ei rămăsese o doamnă deosebită, care o încurajase să-şi termine şcoala şi să se pregătească pentru a deveni asistentă. Fusese norocoasă. Şi deşi existenţa ei fusese spartană în comparaţie cu existenţa lui, devenea înfloritoare în comparaţie cu mediul din care provenea.

— Carmen, nu trebuie să fii speriată. Nu are atât de multă importanţă de unde venim noi, ci ceea ce facem. Muncind, încercăm să facem diferenţe. Dar pentru felul în care tu

privești problema, dacă nu dai acestei situații o șansă, vom sfârși amândoi, obținând mai puțin decât merităm. Vom sfârși rămânând amândoi singuri, gândindu-ne unul la celălalt, dorindu-ne să fi fost împreună. Este atât de rău ceea ce ne dorim? continuă el, căutându-i cu sinceritate expresia feței. Trebuie să fie atât de complicat?

— Da, șopti ea, agățându-se de o rezolvare pentru a obține o perspectivă.

Atunci el o atinse. Și atingerea ușoară a mâinii lui pe coapsa ei transformă negarea într-un răspuns afirmativ.

Atunci când el o atingea, nimic nu mai era complicat. Totul devenea simplu. La fel de simplu, ca și atingerea

înceată, languroasă a degetelor lui pe pielea ei, apăsând, căutând, găsind acea parte din ea care răspunse cu o dorinţă fără ruşine. La fel de simplu ca şi dorinţa lui imediată de răspuns pe care şi-o exprimase prin mângâiere.

Ea gâfâi, în timp ce el o trăgea fără efort spre podea, îi desfăcu nasturii de la cămaşă şi o deschise. – Nu cred în complicaţii, şopti el.

Se înălţă şi o ridică şi pe ea, apoi o depuse cu delicateţe pe covor. O acoperi cu trupul lui şi grăbit, o pătrunse.

— Atunci când eşti sub mine, când sunt înăuntrul tău, nimic nu este complicat. Totul este simplu, aşezat şi drept.

Ea închise ochii şi îl strânse în braţe, lăsându-i forţa trupului să o seducă şi să o facă să creadă că ideea asupra căreia insista el era adevărată.

Putea să fie simplu? Putea fi la fel de uşor ca şi deşteptarea grăbită, explozivă, pe care el o provocase în interiorul ei, cu o privire şi o atingere.

Inima ei bătu puternic, în timp ce el o îmbrăţişa şi o privea în ochi.

— Nu am să renunţ la asta, promise el, cu ochii întunecaţi şi hotărâţi, cu vocea răguşită de încercarea de a-şi controla dorinţa. NU renunţ. Te doresc în viaţa mea şi mai târziu, când vei încerca să te convingi că nu-mi apgrţii, vreau să-ţi aminteşti Cum te simţi atunci când eu sunt în

interiorul tău.

El se mişcă încet, sinuos, înnebunind-o, crescându-i dorinţa până când ea se agăţă de el, începu să tremure şi îl împinse în ea mai adânc.

— Vreau să-ţi aminteşti, spuse el poruncitor, coborându-şi buzele peste ale ei şi provocând-o cu respiraţia pe care o plimba peste pielea ei prin glisarea buzelor peste buzele ei întredeschise.

— Adu-ţi aminte de asta de fiecare dată când suntem împreună. Aminteşte-ţi fierbinţeala, foamea – împinse mai adânc – şi dragostea, Carmen. Aminteşte-ţi.

Gemu şi îi uimi pe amândoi cu aceeaşi concluzie explozivă.

— Aminteşte-ţi mai presus de toate, dragostea.

Cererea lui şoptită se îndepărtă înceţoşat pe aripi de vânt în calea pe care ei urmau să o străbată... o şoaptă trecută, dar niciodată uitată.

Deşi Logan fusese născut pentru a fi bogat, nu obţinuse bani bazându-se pe ceea ce numise el o naştere întâmplătoare. Muncise din greu. Şi Carmen avea să afle cât de curând acest lucru. Muncise din greu, şi în afaceri, şi pentru a menţine o relaţie de iubire. Era tenace, muncitor, ambiţios. Şi era la fel de hotărât să o facă să vadă toate posibilităţile de a fi împreună, în egală măsură, cum era şi ea hotărâtă să-i arate imposibilitatea acestui fapt.

Un desăvârşit om de afaceri, nu scăpa niciun prilej dg a obţine scopul dorit. Nimic nu avea oprelişti – inclusiv Juan.

Datorită influenţei lui Logan, a obţinut accesul la Juan, care fusese până atunci o problemă pentru Carmen, încetând brusc să mai fie astfel. Şi dacă până atunci o irita faptul că banii şi puterea lui puteau realiza ceea ce nu putuse face ea, începu să privească cu bucurie fiecare posibilitatea de a-l vedea pe Juan. Îi preţuia pe amândoi ca pe nişte daruri ce i se ofereau.

Cu Logan care făcea propuneri, cu care făcea zilnic excursii, vizitele dedupă-amiază, lipsa de acasă peste noapte, toate deveniseră o obişnuinţă,

nu o excepţie. Logan părea hotărât să îşi împartă viaţa atât cu ea, cât şi cu Juan şi aceasta includea demonstraţia pe care el dorea să i se facă în legătură cu avantajele pe care acest lucru le putea oferi.

Timp de câteva săptămâni toţi trei râseră, se jucară şi învăţară despre dragoste, răbdare şi înţelegere. Ea devenise conştientă de o anumită schimbare atât în Logan, cât şi în Juan care era emoţionantă, mişcătoare. Juan, sub supravegherea grijulie a lui Logan căpătă din ce în ce mai multă încredere în sine. Iar ei i se părea că Logan se înţelege din ce în ce mai bine cu copilul din interiorul lui, un lucru pe care ea credea că el nu va avea niciodată şansa

să-l afle.

Şi ea a ajuns să înţeleagă câteva lucruri despre sine. Atunci când Juan nu putea să-şi petreacă timpul alături de ei, Logan avea în Carmen o studentă doritoare să ştie cât mai multe, iar el o învăţa despre puterea dragostei ca o lătură complementară a relaţiei lor fizice. Dragostea dintre ei era completă. Plăcerea pe care o oferea el nu era egoistă.

Încetul cu încetul ei o făcea să creadă. Încetul cu încetul ea începea să accepte posibilitatea că el o iubea cu adevărat. Că viitorul pe care l-ar putea avea împreună ar putea fi un lucru care merita atenţia. Dar rolul pe care el intenţiona s-o facă să-l joace în acest

viitor era încă nesigur.

Îi vorbise despre dorinţă, nevoie şi despre dragoste, dar nicisdată despre căsnicie. Ea era mulţumită că el evitase să menţioneze acest lucru.

Şi mai presus de toate acestea, profilându-se ameninţător exista întrebarea fără răspuns dacă Juan va juca un rol într-un eventual viitor pe care l-ar avea împreună.

Data hotărârii judecătoreşti se apropia. Posibilitatea ca juraţii să decidă în favoarea întoarcerii lui Juan la mama lui, care ar fi venit în completarea sesiunilor de învăţare a atribuţiunilor părinteşti de către juraţi, se profila ca un nor ameninţător deasupra lor.

— De ce ai faţa asta tristă? întrebă Logan, în timp ce o conducea acasă după ce avuseseră o cină liniştită, luminată de lumânări, în apartaiuentul lui luxos. Fusese o cină întreruptă de priviri înfierbântate, care culminaseră cu o sesiune în exclusivitate senzuală în braţele şi apoi în patul lui.

— Îmi pare rău.

Afişă un zâmbet forţat nedorind să arunce o umbră peste minunata seară pe care o petrecuseră împreună…

— Cred că sunt tristă pentru seara care se apropie de sfârşit.

Viitorul lui Juan îi ocupa aproape toate gândurile. Nu dorea ca Logan să ştie cât de mult era preocupată de

acest lucru. Făcuse deja destul de mult pentru a sta mai mult timp împreună toţi trei.

— Nu este obligatoriu să se termine, îi reaminti el blând. Ne-am putea petrece împreună şi noaptea.

— Nu pot, lucrez mâine.

Vocea ei se transformă într-un murmur scăzut.

— Şi se pare că nu reuşesc să dorm prea mult atunci când sunt în patul tău.

Un zâmbet atotştiutor trecu pe buzele lor în timp ce el oprea în faţa apartamentului ei. Zâmbetele lor s-au combinat cu dorinţa şi foamea de a face dragoste care apărea de fiecare dată

când erau împreună. Plăcerea pe care o împărţeau era un fenomen care hrănea o anticipare a ceea ce urma, neîncetat, ameţitor, următoarea dată… şi cealaltă.

— Pentru a pune lucrurile la punct, spuse el, trăgând-o spre sine şi lipindu-şi buzele de părul ei, în timp ce mergeau spre uşă. Dacă nu ai. Fi lucrat mâine şi dacă cu un ar fi trebuit să zbor mâine dimineaţă la New Orleans, aş fi găsit o modalitate de a te reţine la mine.

Undeva între control şi dorinţa de a numi o noapte venită prea devreme, ei începuse deja să-i fie dor de el, deşi el nu plecase încă.

— Eşti prea mult obişnuit să pui problema numai în felul tău, domnule

Prince, spuse ea cu afectare.

Lăsându-se pe spate în uşă, ea îl tentă cu un zâmbet provocator, deliberat.

— Nu trebuie să fie întotdeauna patul tău, ştii.

Punând una din palme pe uşă, sub capul ei, el îi zâmbi.

— Credeam că eşti preocupată de faptul că te trezeşti de dimineaţă.

— Dar sunt. De aceea am nevoie să dorm foarte bine la noapte…

Îşi coborî genele şi adăugă cu o voce insinuantă, de promisiuni:

— Ceva îmi spune că dacă intri puţin la mine voi dormi ca un prunc.

Zâmbetul lui sexy se adânci odată cu albastrul ochilor.

— Ai crezut că o să te mănânc?

Sugestia lui clară o făcu să simtă un tremur prin tot corpul. Îşi încleştă degetele în jurul cravatei lui şi îl trase mai aproape.

— Cam aşa ceva.

— Doamne, ce o să-ţi mai simt lipsa, şopti el lângă buzele ei, în timp ce o strângea mai aproape.

— Să-ţi fie dor mâine.

Îl mângâie uşor, cu tot interiorul ei răvăşit sub presiunea trupului ce o acoperea.

— Fă dragoste cu mine.

Cu un geamăt adânc, din străfunduri, el o sărută străluminând-o cu o flacără a vieţii. Orbecăind cu degetele, cu mâini întrebătoare încercă

să-i desfacă nasturii şi să descuie uşa.

Cu tot chicotul ei înfundat şi cu murmurul lui, amândoi pierduţi într-o dorinţă nesfârşită de a se avea unul pe celălalt, intrară în apartamentul ei, unde Logan îi dădu la o parte bluza de pe un umăr şi o propti în spatele uşii.

Ea încerca asiduu să-i desprindă catarama centurii, când un sentiment brusc îi răsturnă toate simţurile. Oprindu-se din mişcări, se uită peste umărul lui Logan şi îngheţă. Silueta unui bărbat ale cărui trăsături erau ascunse în umbrele întunecate ale apartamentului se mişcă încet spre ei.

Ea simţi că amorţeşte şi-i şopti numele lui Logan. Chiar în ardoarea pâsiunii sale, ei simţi teroarea în

încordarea corpului ei şi în vocea ce devenise fără suflare.

O împinse într-o parte şi văzu că expresia lărgită a ochilor ei era aţintită spre ceva din spatele umărului său. Se întoarse, protejând-o cu trupul său.

— Ia-o uşor, omule, spuse Logan calm, împingând-o mai mult pe Carmen în spatele lui în timp ce încerca să vadă figura celui care îi privea din întuneric. Indiferent de ceea ce vrei, este deja al tău.

În tăcere şi anticipare, bărbatul se mişcă spre lampa de lângă canapea şi o aprinse.

— Rico, ţipă Carmen atunci când lumina îi descoperi trăsăturile.

Se lăsă pe spatele uşii uşurată în

timp ce descărcarea de adrenalină scădea la un nivel care-i făcea pe amândoi în stare să respire şi să vorbească normal.

Ea înaintă, intenţionând să meargă spre el zâmbind formal. Mâna lui Logan de pe braţul ei o opri. Abia atunci ea observă tensiunea trupului lui Logan şi privirile încordate dintre el şi fratele ei.

Animozitatea plutea ca o ameninţare a unei explozii.

— Rico, spuse ea, încercând să detensioneze atmosfera. Nu ştiam că te-ai întors acasă.

— Evident.

Privirea întunecată a lui Rico se plimbă de la Logan la ea. În locul căldurii pe care ea o aştepta în privirea

lui, mânia era dublată de acuzaţie.

— Aşa cum eu nu am vrut să cred atunci când Dallas mi-a spus ce se întâmplă aici.

— L-ai văzut pe Johnny?

Privirea lui Rico ţâşni de la ea la Logan.

— M-a sunat. Şi mi-a adus la cunoştinţă despre plăcuta afacere pe care „prietenul” tău de aici a făcut-o cu el. Se pare că a fost mult mai ocupat să facă mai multe afaceri cu tine.

Pumnii şi maxilarul se mişcară în tandem.

— Nu credeam să apuc vreodată ziua în care sora mea să ajungă ţiitoarea unui englez bogat.

Dacă ar fi lovit-o, nu s-ar fi clătinat

atât de tare pe picioare. Năucită de durerea insultei lui, nu mai putea decât să privească spre el cu ochii măriţi. Logan nu reacţionă la fel.

— Nenorocitule, spuse Logan, îndreptându-se spre Rico cu o privire bătăioasă.

— Logan, nu, ţipă ea, trezită la realitate de mânia vocii sale. Nu a vrut să spună asta. El nu înţelege.

— Ba înţeleg foarte bine, spuse Rico acru, plimbându-şi privirea dezgustat peste bluza descheiată a lui Carmen şi părul ei desfăcut. Şi te prosteşti singură, dacă speri mai mult de la el decât o bucăţică spaniolă de…

Pumnul lui Logan izbi gura lui Rico, înainte ca acesta să-şi termine

injuria crudă şi dureroasă.

Capul lui Rico alunecă pe o parte, în timp ce el căzu pe canapea. Logan îl urmă cu toată dezlănţuirea unui taur înfuriat, setos de sânge.

— Logan, nu! ţipă Carmen.

Rugându-se de el să se oprească, se strecură între pumnul ridicat al lui Logan şi fratele ei.

— Te rog, se rugă ea, când el se opri încremenit pentru ca nu cumva să o lovească.

— Te rog, nu face asta. Lasă-mă să vorbesc cu el. O să-l fac să înţeleagă.

Foarte încet, cu privirea nedezlipită de cea a lui Rico, Logan dădu înapoi. Îndreptându-şi umerii, se uită la Rico cu o furie abia controlată.

— Îi datorezi surorii tale nişte scuze.

Rico se ridică, ştergându-şi picăturile de sânge de pe gură.

— Nu-i datorez nimic. Iar ţie chiar mai puţin. Ieşi afară din casa mea. Acum. Şi să nu mai îndrăzneşti să te apropii de sora mea vreodată.

Cu inima grea, Carmen îşi trecu mâna prin păr şi păşi spre ei din nou.

— Opriţi-vă! Amândoi. Totul e o prostie.

— Unul din noi doi trebuie să plece, Carmen, ameninţă Rico cu ciudă în glas. Adu-ţi aminte de locul tău… şi de mediul tău, înainte de a decide care din noi doi trebuie să plece.

— Uite, începu ea, îngrijorată

brusc de toată această scenă. Doar dacă v-aţi potoli un pic capetele alea înfierbântate timp de câteva minute…

Aruncându-i o privire plină de mânie şi dezgust, Rico îşi luă sacul de marinar şi se îndreptă spre uşă. Ea îi aruncă lui Logan o privire rugăţoare.

Înjurând pe înfundate se mişcă în faţa uşii, blocându-i ieşirea lui Rico.

— Trebuie să vorbesc cu el.

Se uită în ochii lui, rugător:

— Te rog, Logan. Ar fi mai bine dacă ne-ai lăsa singuri. Îmi pare rău, adăugă ea când ochii lui se micşorară. Încearcă să înţelegi.

Ea vedea că el încearcă, dar fusese o jignire profundă şi nu reuşea să depăşească momentul. În final, cedă. O

concesie majoră, pentru un bărbat care făcea de obicei ceea ce stabilea el.

— Te sun mâine dimineaţă, spuse, după un moment îndelungat, tensionat. Îi aruncă lui Rico o privire cruntă. Numai să îndrăzneşti să ridici mâna asupra ei şi o să răspunzi în faţa mea pentru asta.

Rico se încruntă drept răspuns, în egală măsură insolent şi bătăios.

— Şi tu ai face bine să-ţi aduci aminte care e locul tău aici, englezule. Nu sunt bunul tău. Poate că ai plătit pentru ea, dar nici ea nu-ţi aparţine. Cel puţin nu-ţi mai apartine. De acum înainte.

Carmen oftă, mai mult înfuriată acum decât jignită de acuzaţiile tăioase

ale fratelui ei.

— Logan. Îmi pare rău. Dar te rog, pleacă acum. Vorbim dimineaţă.

Plantat ca un copac în pragul uşii, Logan arăta ca şi cum ar fi fost gata să explodeze din nou.

— N-o să-mi facă niciun rău, pentru numele lui Dumnezeu, insistă ea, silită să-l împingă afară pe uşă, ştiind că nu s-ar fi rezolvat niciodată această problemă cu un nivel atât de ridicat al testosteronului în amândoi. Este în regulă. Te rog, te rog, pleacă.

Cu o ultimă privire, plină de dor spre Carmen, cu o ultimă ameninţare clară în priviri pentru Rico se întoarse şi ieşi din apartament.

Închizând uşa după el, Carmen se

mişcă apoi cu greu în spatele ei şi oftă uşurată. Uşurarea, oricum, îi fu de scurtă durată când văzu mânia din ochii fratelui ei.

— La naiba, Rico.

Se îndreptă spre baie cu trusa de prim-ajutor.

— Şi naiba să-i ia pe toţi bărbaţii. De ce întotdeauna apartamentul meu se transformă într-o zonă de război?

Se întoarse repede pentru a trata gura lovită a fratelui ei.

El o împinse, ca şi când nu ar fi suportat ca ea să îl atingă.

— De ce, Carmen? De ce ai lăsat un asemenea bărbat să se folosească de tine?

Ea oftă adânc. Se părea că urma o

noapte Alungă.

Şi a fost chiar mai lungă decât a anticipat ea. Când ceaţa se risipi şi niciunul nu mai avu nimic de adăugat, ea dădu din mâini şi merse la culcare, unde acuzaţiile lui Rico o ţinură trează toată noaptea.

El greşea afirmând că Logan se folosise de ea. Greşea. În adâncul inimii ea ştia acest lucru. Dar avea dreptate în ceea ce privea restul. Lăsase ca dragostea ei pentru Logan să o orbească şi să nu mai vadă diferenţele dintre ei. Oamenii lui nu ar accepta-o niciodată. Oamenii ei nu l-ar accepta niciodată. Pierduse din vedere adevărurile simple. Uitase de unde venea ea. Uitase de unde venea el

Depăşirea zilei următoare deveni o adevărată tortură. Şi ca şi când dispreţul necioplit al lui Rico şi noile ei dubii nu ar fi reprezentat suficiente probleme de rezolvat, un musafir neaşteptat apăru imediat după ce se întoarse acasă de la muncă.

— Chiar şi fără prezentarea rece şi politicoasă, oricum l-ar fi recunoscut pe tatăl lui Logan. Ge’ nele lui Preston Prince erau puternice. În timp ce se uita îndelung la el, ştia că aşa va arăta şi Logan peste treizeci de ani…

— Eşti minunată, draga mea, observă un Prince mai în vârstă, mai dur, dar nu mai puţin atractiv, atunci când Carmen deschise uşa. Acum înţeleg de ce fiul meu este atât de

înnebunit după tine.

În timp ce cuvintele sale erau elocvente şi măgulitoare, tonul vocii era plin de dispreţ.

— Dar hai să terminăm cu joaca asta, ce zici? sugeră el, în timp ce intra în apartamentul ei şi arunca o privire cercetătoare în jur.

— Cât?

Deşi se întoarse cu o privire îngheţată spre umbra albastră şi rece ce semăna cu cea a lui

Logan, avu nevoie de un moment de pauză înainte de a-şi regăsi vocea.

— Poftim?

El zâmbi. Glacial. Cu o autoritate regească.

— Cât vrei, draga mea? Cât ar

costa ca să ieşi pentru totdeauna din viaţa lui.

Se uită la el cu un dispreţ îngheţat.

— Aceasta este a doua oară, în ultimele douăzeci şi patru de ore, când cineva mă acuză că sunt de vânzare. Una dintre acuzaţii poate fi scuzată datorită lipsei de maturitate. Acuzaţia dumneavoastră nu poate fi scuzată de nimic.

Mândria ei îl surprinse. O privi din nou, cu tot atât de puţin respect, dar totuşi cu o urmă de admiraţie.

— Eşti foarte bună, spuse el gânditor. Poate că te-am subestimat. Bine, hai să analizăm problema în întregime atunci. În felul în care o privesc eu, ai fost deja compensată într-

o anumită măsură, deci mai rămâne de discutat numai preţul final.

— Compensată? spuse ea confuză, răscolită încă de răfceala şi de amărăciunea lui profundă.

— Băiatul, spuse el neliniştit. În mod sigur ştii cât l-a costat pe Logan să-ţi asigure custodia ce „ţi s-a încredinţat.

Inima îi sări din piept.

— Despre ce vorbiţi?

— Asta-i chiar culmea, spuse el măsurând-o din cap până-n picioare cu un interes sporit când văzu că şocul din ochii ei era real. Logan nu ţi-a spus, nu-i aşa?

— Ce să-mi spună?

— Este al dumneavoastră,

domnişoară Sanchez. Micuţul băieţel surd. Logan a aranjat.

O nelinişte crescândă îi îndepărtă furia.

— Dar audierea este săptămâna viitoare.

— Audierea este amânată atunci când judecătorul este sfătuit că mama nu mai doreşte să păstreze custodia fiului ei şi dorinţa ei este ca această custodie să-ţi fie încredinţată ţie.

Zâmbi din nou. Din nou fără căldură. Din nou fără înţelegere.

— Banii au şi ei avantajele lor, şi atunci trebuie să accepţi lucrurile aşa cum sunt, nu-i aşa?

Se simţi brusc îngheţată în interior. Rece şi în acelaşi timp fericită

pentru că viitorul ei cu Juan era asigurat. Dar cu ce preţ? Să ştie că el a fost cumpărat şi plătit ca o piesă de mobilă sau ca o jucărie nouă şi strălucitoare, ar putea să trăiască oare cu acest sentiment de vinovăţie? Ar putea să se împace cu sine ştiind că banii au cumpărat avantajul ei în favoarea ignoranţei şi sărăciei mamei lui Juan?

Amorţită, închise ochii şi se îndepărtă de bărbatul cu care avusese dificultăţi mai mari decât şi-ar fi închipuit că va avea cu tatăl lui Logan. Era lipsit de suflet. Calculat. Chiar dacă îi era milă pentru mama lui Juan, în acel moment îi fu mai multă milă de Logan. Şi un dezgust profund pentru

tatăl lui.

— Vă rog să plecaţi, domnule Prince, spuse ea, dintr-odată, în camera plină de tăcere.

Paşii lui se auziră greoi, apoi se opriră în spatele ei. Lăsă să alunece un plic închis pe marginea unei mese.

— Sunteţi o femeie inteligentă. Sper că ameninţările nu vor fi necesare.

Făcu o pauză, în timp ce ea se întoarse pentru a-l privi în faţă, mânioasă pe sine pentru că se lăsase purtată de furie.

— Este o sumă importantă de bani în interiorul acestui plic, domnişoară Sanchez, continuă el, ca şi când nu ar fi folosit niciodată cuvântul ameninţare. Suficient pentru ca dumneavoastră şi

băieţelul să trăiţi confortabil. Suficient pentru dumneavoastră pentru a părăsi acest loc şi a uita totul. Pentru a vă stabili într-un loc unde Logan va uita de – făcu o pauză pentru a găsi cuvântul potrivit – iubirea infantilă, ce-l scoate din minţi, pe care o are pentru dumneavoastră.

Ea îl privi cu un surâs aspru, şi îi vorbi cu glas îngheţat, cu o privire rece.

— Logan este un bărbat, domnule Prince. Lubire infantilă sună un pic cam nepotrivit, nu credeţi?

— Am încercat să fiu blând, draga mea, spuse el fără niciun fel de urmă de blândeţe în voce sau în expresia feţei. Dar dacă insişti, lasă-mă să reformulez. Când Logan îşi va veni în fire şi va

înţelege că nu sentimentele, ci dorinţa îl atrag la tine, tu vei fi suficient de departe, pentru ca el să fie în stare să-şi găsească distracţia în altă parte.

Ea se simţi cutremurată, în ciuda mâniei ce o înfierbânta şi care pulsa în ea.

— Sunteţi dezgustător.

Fără şovăială, el o măsură cu O' privire superioară, care dorea să o intimideze.

— Luaţi-vă banii, domnişoară Sanchez. Luaţi-vă banii şi plecaţi. Dacă n-o faceţi, voi avea grijă să nu mai vedeţi băiatul niciodată. Şi vă garantez că Logan va şti fiecare detaliu al trecutului dumneavoastră, începând cu ilegalitatea viciilor nefericitei

dumneavoastră mame.

Ea se dădu înapoi cu un pas, speriată de intenţia dură ce. Se citea în ochii lui.

— A, şi pentru a nu exista niciun dubiu în această privinţă, fiul meu nu trebuie să afle niciodată despre această vizită, pentru că înţelegerea cade. Desigur, cred că observi şi singură avantajele materiale ale tăcerii dumitale. Şi datorită talentelor dumitale deosebite – privirea i se plimbă deasupra ei insultător – sunt sigur că vei fi în stare să-l convingi că decizia de a rupe această legătură îţi aparţine în întregime. Ochii lui erau duri, pătrunzători. Fără un alt – cuvânt se întoarse şi ieşi pe uşă.

Carmen stătea rezemată de pervazul ferestrei sale din dormitor, respirând parfumul şi sunetele ploii rare, binevenite, odată cu furtuna. Căldura străzilor şi praful din aer se împleteau cu stropii repezi de ploaie. O boare de vânt, uşoară, mângâietoare, umflă perdeaua de la fereastra deschisă şi-i răcori pielea.

Miezul nopţii era timpul în care ea se gândea. Pentru Rico era timpul în care colinda. Zâmbi, atunci când îşi aduse aminte de mintea înfierbântată a fratelui ei. Îl iubea nespus de mult. Şi el o iubea, chiar dacă nu-şi putea stăpâni furia pe moment. Ea ştia că, în timp, îi va trece. Şi zâmbi pentru sine, simţind deja un fel de simpatie pentru acea

femeie necunoscută şi nefericită cu a cărei inimă se juca Rico în acea seară pentru a încerca să-şi uite mânia.

Auzi zgomotul slab a unei chei în uşă – zgomot pe care ea îl aştepta. Un bărbat pe care îl aştepta. Şi un sfârşit cu care era hotărâtă să trăiască.

Paşii lui Logan nu şovăiau, în timp ce se îndreptau spre dormitorul lui Carmen. Se opri în pragul uşii, atunci când îi văzu silueta în cadrul ferestrei.

— E frumos, nu-i aşa? spuse ea moale, cu capul întors spre ploaie, spre noapte.

Lumina neonului sclipea intermitent, familiar şi arunca un curcubeu de culori peste părul ei strălucitor. Era frumoasă. La fel de

vibrantă ca noaptea. La fel de luminoasă ca cerul luminat de gene de lumină. Şi la fel de neliniştită şi de volatilă ca furtuna.

Oricât de mult îşi dorea el să meargă spre ea şi să o ia în braţele sale, ceva îl opri. Ceva din vocea ei. Ceva din tensiunea umerilor ei. Ceva în interiorul lui îl avertiză să stea deoparte.

— Frumos? Cred că asta depinde de unghiul din câte priveşti, spuse el prevăzător. Acum, că sunt cu picioarele pe pământ mă simt un pic mai. Îngăduitor faţă de vânt şi fulger.

Ea se întoarse spre el.

— Curios că foloseşti acest cuvânt. Eu mă gândeam la cuvântul îngăduitor

în sensul pe care îl foloseşte tatăl tău.

Neluând în seamă umezeala care se prelingea din jacheta lui merse uşor spre ea.

— Tatăl meu?

Ochii ei întunecaţi îi căutară faţa, cu o strălucire furtunoasă. O linişte totală, întunecată îl cuprinse. Amorţit de o presimţire rea se forţă să întrebe:

— Ce legătură are tatăl meu cu asta?

Ochii ei străluciră, în timp ce îl privea înainte’ de a se ridica încet. Fără un cuvânt, merse spre masa micuţă de lângă patul ei, luă un plic de acolo şi i-l dădu.

El se uită lung la plic, îl desfăcu şi scoase banii din el.

— Ar trebui să fii mulţumită.

Vocea ei, ca şi privirea, era rece ca vântul, distantă ca tumultul tunetului.

— A fost extrem de interesat în a-ţi asigura libertatea.

El închise ochii, luptându-se cu o furie p (e care n-o mai cunoscuse niciodată.

— Nenorocitul.

— Îl judeci, şi totuşi îi foloseşti metodele.

El îşi întoarse privirile spre ea…

— Juan, spuse ea simplu, răspunzând întrebării din ochii lui.

— Ştifdespre asta. Cum?

— Contează?

O privi cu atenţie. Acuzare, furie şi dezamăgire, toate îi erau zugrăvite pe

faţă.

— Ceea ce contează, spuse el, cântărindu-i mânia, este fericirea ta. Şi a lui Juan.

— Pe cheltuiala mamei lui?

Vocea ei era tăioasă.

— La cererea mamei lui, replică el, în final.

— Dar asta înseamnă că ea a avut de ales.

— Carmen, spuse el, sprijinindu-şi un şold de pervazul ferestrei din faţa ei şi privind-o drept în faţă. Am crezut că fac un aranjament care să mulţumească pe toată lumea.

Ea clătină tristă din cap.

— Cum poţi să vorbeşti atât de liniştit despre aranjarea vieţii

celorlalţi? l-ai luat fiul. L-ai cumpărat, ai plătit pentru el în acelaşi fel în care l-ai plătit pe Johnny pentru a fi cooperant. Crezi că asta te face mai bun decât tatăl tău, care crede că mă poate cumpăra şi pe mine?

EI îi căută privirea, dar nu găsi decât mânie în ea. Mânie, dezgust şi o judecată rece, distanţă cu care el ar fi dorit să lupte.

— Ei bine, spuse el, simţind că îşi retrage emoţiile în spatele peretelui pe care îl ridicase cu mult timp înainte de a o cunoaşte pe ea. Se pare că cel puţin tatăl meu şi-a atins scopul. În final, ajunge tot la acelaşi lucru. Bani. Şi bineînţeles că n-o să ai mustrări de conştiinţă în ceea ce priveşte păstrarea

lor.

Dar apărarea nu mergea. Simţea acest lucru.

Şi reacţionă faţă de durerea din ochii ei cu propriul său sentiment de trădare, ca un animal ale cărui răni sunt adânci şi sângerează. Trăgând concluzia: ea luase banii. Trăgând concluzia: nu era în niciun fel diferită de celelalte.

Apropiindii-se de ea, o trase cu putere în braţele sale, dorind să o certe şi să o rănească.

— De vreme ce preţul tău este atât de ridicat, hai să vedem cum plăteşti pentru ceea ce a oferit tatăl meu.

Evitându-i privirea rănită, o trase cu putere să o sărute. Nu voia nimic

mai mult decât să o rănească în acelaşi fel în care trădarea ei îl rănise pe el.

Dar gustul plăcut ale buzelor ei, sunetul implorării ei disperate, căldura primitoare a corpului ei care se zbătea împotriva lui, în timp ce el o forţa în jos spre pat, toate acestea îi potoli mânia…

— Fii blestemată, înjură el îndepărtându-se de ea. Fii blestemată, repetă el nemulţumit de faptul că ura fierbea în el în tandem cu iubirea.

De ce a trebuit ca ea să pătrundă în viaţa lui steriia, dar simplă şi să-l facă să creadă într-un lucru pe care atâta timp îl luase drept minciună?

Ea avusese dreptate de la bun început.

Şi de ce, odată trecută linia, nu

mai putea să creadă în el?

Ea avusese dreptate de la bun început. Diferenţele erau prea mari. Obstacole prea multe. Fratele ei, tatăl lui, o viaţă întreagă trăită sub condiţia de a nu le păsa.

— Nu pot lupta cu ei, cu toţi, murmură el obosit şi apoi realiză că vorbise cu voce tare şi încercă să se adune.

— Bucură-te de bani, Carmen, spuse el, cu o ultimă aluzie răutăcioasă pentru a-şi satisface orgoliul, în timp ce se îndrepta spre uşă. Îi meriţi, chiar dacă preţul a fost cam mare.

— Starea proastă iubeşte compania, ştii, îi reaminti Barb lui Carmen, în timp ce plecau din centrul

Ben Taub, împreună, la sfârşitul unei ture duble. Îţi va face bine să vorbeşti. Şi trebuie să ţi-o spun, dacă va mai trebui, să-ţi privesc faţa aia lungă încă câteva nopţi, o să mă apuce plânsul. Cu lacrimi de crocodil. Să o spunem pe şleau. Şi apoi rimelul mi se va prelungi pe faţă. Şi ştii ce mult urăsc să mi se întâmple aşa ceva.

— Haide, Barb o mustră uşor în timp ce încerca să mascheze un surâs amar. Fă-ne amândurora o favoare. Eu cumpăr bere.

— Deja mă simt mai bine.

Aprobând cu o doză de reţinere şi înţelegere că atitudinea ei, ce emana numai proastă dispoziţie, din ultimele două săptămâni era peste puteri de

suportat, chiar şi pentru o prietenă ca Barb, Carmen intră.

După două ore, şi un ulcior băut, Barb auzise deja destul, şi băuse destul, terminând aproape toată berea.

— Nu pot să te înţeleg, spuse Barb. Eşti persoana cea mai înţelegătoare pe care o cunosc, deşi l-ai încercat pe acest bărbat, l-ai trimis la spânzurătoare şi apoi i-ai tras şi scăunelul de sub picioare, fără măcar să-i auzi versiunea.

Oricât de greu îi venea să accepte acest lucru, Carmen ştia că Barb avea dreptate. Şi nu era o concluzie la care ea ajunsese în ultimele ore petrecute împreună. Avusese două săptămâni de singurătate pentru a analiza proiectul

unei existenţe împreună cu Logan. Două săptămâni de singurătate, mizerabile, pentru a înţelege ce-i făcuse lui. Iar ceea ce făcuse ea era de neiertat. Trăsese concluziile, fără a avea toate informaţiile complete. Şi acestea nu erau o dovadă a lipsei de fair-play.

După ce îşi revenise în urma vizitei făcute de Presto Prince îi făcuse o vizită mamei lui Juan. Abia atunci înţelese câtă dreptate avusese Logan. Fata era atât de tânără. Surzenia lui Juan o înspăimânta. Îşi dorea într-adevăr ce era mai bun pentru fiul ei, dar nu-i putea oferi. Ţinea la el, dar într-un fel detaşat, distant, cu un sentiment pe care îl are un străin faţa de un biet

nefericit orfan. Şi nu-şi dorea să aibă responsabilitatea de a avea grijă de el. Crima lui Logan fusese aceea de a aranja ceea ce era cel mai bine pentru fiecare. Mama Lui Juan era ajutată din punct de vedere educaţional, şi financiar pentru a scăpa de sărăcie. Juan trebuia să crească într-un cămin iubitor, cel mai bun pe care l-ar fi putut oferi Carmen.

Carmen îi plătise înţelegerea lui Logan prin acuzaţii. Îi asemănase acţiunile cu înţelegerea pe care Preston Prince încercase s-o facă cu ea. Dumnezeu să o ierte, îl comparase pe fiu cu tatăl său.

Dar Logan nu semăna deloc cu Preston Prince. Logan era drăguţ şi

cald. Un bărbat deschis şi dureros de vulnerabil. Îşi expusese în faţa ei părţile slabe. Îşi dezbrăcase sufletul. Niciuna dintre confidenţele făcute nu a fost descoperită uşor în faţa ei. Pentru ea, faptul că se lăsase orientată de altcineva decât sentimentele şi acţiunile lui i se părea de neiertat.

Şi chiar înainte de discuţia cu Barb, ştia că trebuie să găsească o modalitate de a îndrepta ceea ce stricase, dacă mai exista ceva de reparat.

— Şi de când îi laşi tu pe alţii să-ţi conducă viaţa? întrebă Barb. Ai grijă, ordonă ea, bătând cu pumnul în masă, înfruntând o privire cercetătoare chelneriţei care tocmai trecea.

Impenetrabilă la privirea care i se aruncă, cu o voce mai ridicată decât de obicei, din cauza berii băute, Barb începea să se însufleţească.

— Mai întâi îl laşi pe fratele tău să se amestece, apoi pe tatăl lui Logan. Doamne, eşti o neghioabă. Nu ţi-ai dat seama până acum că voi doi o duceaţi minunat, până nu a ajuns altcineva să decidă – băgându-şi degetele în plăcintă?

Carmen zâmbi amar.

— Barb, nu crezi că este timpul să mergem acasă?

— N-am terminat cu tine încă, insistă Barb. Se lăsă pe spate în faţa mesei, cu un oftat de înfrângere.

— O, la ce bun. Eşti prea a naibii

de încăpăţânată. Şi prea a naibii de mândră. Du-te acasă. Pleacă din faţa mea. Mă dezguşti.

— Şi eu te iubesc, puişor, spuse Carmen.

Barb îşi mesteca cuvintele de parcă ar fi fost nişte ţânţari cicălitori.

— Iubire, pe naiba. Tu nu ştii ce-i aia dragoste, dacă ţi-a deranjat un pic conştiinţa. Priveşte lucrurile în faţă, Sanchez. Ai dat-o în bară. Şi dacă mai ai un pic de tărie ar trebui să repari ceea ce ai stricat. O, şi Carmen?

— Da?

— Ajută-mă să mă duc la toaletă, vrei? Cred că mi se va face rău.

Întreprinderile Prince. Literele de aur de pe uşa dublă din sticlă emanau

opulenţă, atestând standardul care făcuse din afaceri succesul care era azi.

Carmen îşi încleştă degetele pe mâner, împinse uşa, o deschise şi merse drept înainte, fără a mai arunca o singură privire înapoi. Ignorând sprâncenele ridicate ale bodyguardului elegant, dichisit, din birou, îşi ridică brida pe umăr şi înfruntă privirea condescendentă a secretarei, fără să clipească.

— Aş dori să-l văd pe Logan Prince.

O clipirea înceată, măsurătoare, urmată de o privire ce judeca, secretara zâmbi politicos.

— Fără o programare îmi este teamă că nu va fi posibil.

După cum se aşteptase, a-l vedea pe Logan Prince era echivalentul unei cereri pentru a-l vedea pe Papă.

— Vă rog să-l informaţi că îl caută Carmen Sanchez. Mă va primi.

Şi cu aceasta, se întoarse, merse câţiva paşi sperând că picioarele nu-i vor trăda neîncrederea, şi se depozită regal într-unul dintre scaunele îmbrăcate în piele şi crom, cel mai aproape de biroul secretarei. Încercând să îşi adune cât mai mult curaj şi ignorând faptul că, probabil, coafura secretarei costa mai mult decât blugii şi tricoul ei la un loc, se aşeză picior peste picior, cu mâinile pe genunchi şi uitându-se ţintă la fruntea femeii din faţa ei.

Înţelegând faptul că este încăpăţânată, iar ea depăşită de situaţie, femeia ridică telefonul şi sună interfonul lui Ben Crenshaw. Deşi rămase şocată de expresia de uşurare imediată a lui Ben, nu arătă acest lucru şi închise telefonul.

— Domnul Prince nu este liber, dar domnul Crenshaw vă primeşte imediat, spuse ea, admirând nedumerită micuţa şi drăguţa brunetă, chiar invidioasă într-un fel pe puterea ei apa-rentă pe care o avea asupra omului de încredere a lui Logan Prince.

— Mulţumesc, spuse Carmen şi se ridică pe aceleaşi picioare care-i tremurau şi care o aduseseră până aici, apoi se îndreptă direct spre uşă.

Numele lui Ben Crenshaw apăruse foarte des, atunci când ea şi Logan fuseseră împreună. Îl recunoscu dintr-o privire, după descrierile lui Logan şi observă că îngrijorarea din ochii lui aveau mai mult de-a face cu prietenia decât cu relaţia de afaceri dintre el şi Logan.

— Aţi dorit să îl vedeţi pe Logan, spuse el plat.

Ea aprobă şi se uită în jur la biroul decorat bogat, cu gust.

— Nu am avut nici măcar o idee că liniştea biroului său ar fi păzită cu atâta înverşunare.

El o măsură un moment îndelungat.

— Nu liniştea biroului mă

îngrijorează pe mine, spuse el, în final.

Ea recunoscu mănuşa care-i fusese aruncată şi ştiu imediat că îl place pe acest om pentru niciun alt motiv decât că este prietenul lui Logan şi că vrea să-l protejeze.

— Atunci, amândoi suntem preocupaţi de el în egală măsură, replică ea cu sinceritate. Trebuie să-l văd. Poţi aranja asta?

Chiar dacă era extrem de receptiv sau doar un romantic fără speranţă, atunci când o privi cu atenţie şi decise că ea nu venise acolo pentru a-l face pe Logan să sufere, deveni aliatul ei.

— Ce se întâmplă, Ben?

Gonind să ţină pasul cu paşii uriaşi, nerăbdători ai lui Logan, Ben îi

încleştă o mână pe braţ pentru a-l opri.

— Vrei să te linişteşti, te rog? Nu este vina mea că bătrânul a hotărât o şedinţă de urgenţă a consiliului. Şi pentru ultima dată îţi spun că nu ştiu ce vor. Au insistat doar să fii în camera de consiliu la ora trei fix. JMu omorî mesagerul, omule, adăugă el când Logan se uită încruntat şi întunecat la el, cu intenţii criminale în priviri. Mi s-a spus numai să mă asigur că apari.

— Asta ar trebui să fie al dracului de bine, murmură Logan. Şi tu unde dracu’ te duci?

— Hei.

Ben îşi ridică mâinile cu palmele deschise a implorare.

— Cererea a fost pentru tine, nu

pentru mine. Noroc şi la revedere. Am o întâlnire urgentă cu un fax, care să spunem este chiar la mijlocul transmiterii mesajului.

Privind încruntat cum Ben se grăbea să iasă din hol, Logan deschise uşa camerei de consiliu şi pătrunse înăuntru.

Fu întâmpinat de o tăcere şi o cameră goală. Niciun costum bleu. Nicio privire adânc încruntată a taţilor corporaţiei. Niciun miros de ţigară care să plutească în aer.

În schimb, îl învălui un parfum uşor, vinovat de provocator, Care se îndrepta uşor spre el. Pentru întâia dată, se gândi că acel parfum pe care-l cunoştea atât de bine nu-l va uita

niciodată, şi nici pe femeia care îl folosea.

În tăcerea apăsătoare văzu cum, foarte încet, scaunul cu spătar înalt din capătul mesei se întoarse şi persoana care îl ocupa îi apăru în faţă. Carmen!

Simţi, brusc, cum ceva parcă îi taie suflarea şi se luptă din răsputeri să nu alerge spre ea. Se lupta, de asemenea, să nege gândul care nu era binevenit, gândul dorului cumplit de ea. Dar bătaia rapidă a inimii depăşi hotărârea de a rămâne serios. Răsucirea pământului de sub picioare făcea o minciună din indiferenţa lui studiată.

Să o vadă din nou era un iad şi niciun om normal psihic nu şi-ar dori să treacă printr-o asemenea experienţă ca

aceasta. Mânie, dragoste, chiar şi un sentiment ascuns de ură pentru trădarea ei, toate îl izbiră.

Un bărbat inteligent ar fi ieşit pe uşa pe care a intrat. În ceea ce privea îngrijorarea lui Carmen Sanchez, el dovedi că nu era un bărbat prea deştept. Şi era pe cale să o mai dovedească o dată.

El păşi încet în cameră, rezistând îndemnului de a respira viaţa cu o speranţă care îi accelera bătăile inimii ce deja bătea nebuneşte. Scufundându-se ţeapăn într-un scaun, din partea opusă a mesei, o privi peste degetele încrucişate.

— Deci, spuse el, rupând tăcerea ce crescuse între ei, tensionată. Ce

poveste i-ai spus lui Ben pentru a-l câştiga în tabăra ta?

Carmen simţi gheaţa cuvintelor lui peste jumătate de metru de frunze de nuc strălucitoare şi mulţimea de sentimente neexprimate care-i separa.

În ochii lui, în această cameră de consiliu liniştită, vedea cât de mult se îndepărtase de ea. Dacă nu s-ar f simţit atât de retras în el, uşa ar fi fost probabil deja încuiată.

— Fără poveşti, spuse ea, hotărâtă să spargă tiparul. Adevărul. Şi pentru mai buna înţelegere, loialitatea lui Ben îţi aparţine.

Tăcerea lui indica clar că acesta era rândul ei să vorbească, depindea de ea să lămurească lucrurile.

Ea se uită în jur la impunătoarea sală de consiliu.

— Mi te-am imaginat în acest decor. Cu afacerile faţă în faţă. Calculat, controlat, conducându-ţi regeşte imperiul.

Fără expresie, el dădu din umeri.

— Este locul căruia îi aparţin. Este ceea ce sunt.

— Odată, am crezut şi eu asta. Odată, înainte de a afla ce fel de om eşti cu adevărat.

Faţa din spatele degetelor încrucişate rămase fără expresie.

— De ce ai venit aici, Carmen?

Nimic din ceea ce făcuse nu fusese uşor pentru ea. Nu fusese niciodată o persoană care să se confrunte uşor. Dar

era doritoare să devină ceea ce ar fi trebuit să fie, dacă asta însemna aducerea lui înapoi.

Întâlnindu-i privirea, ea făcu pasul hotărâtor.

— Speram că aş putea să reclam dreptul de a fi împreună cu tine.

Inima ei se îngreună, în timp ce el se gândi un moment îndelungat, în tăcere. Prea târziu. Ea venise prea târziu. El se închisese în sine şi nu avea de gând să o mai lase să intre.

Îl iubea pe acest bărbat. Fusese vina ei că îl îndepărtase. Şi ar fi fost vina ei, dacă nu ar fi îndreptat lucrurile dintre ei.

— Sunt aici, pentru că sunt o femeie care te iubeşte, spuse ea,

înfruntând privirea lui rece cu o convingere venită tocmai din puterea iubirii ei.

— Sunt aici pentru că odată, ai spus că tu eşti bărbatul care mă iubeşte.

În cele câteva momente înainte ca el să se uite în altă parte, văzu o. Căldură în ochii lui. Speranţa dădu viaţă unei noi existenţe în străfundurile ei, până când următoarele lui cuvinte uciseră totul.

— Nu părea să fie suficient pentru tine acum două săptămâni, îi reaminti el. De ce aş crede că este suficient acum?

Ea zâmbi trist.

— Ne învârtim într-un cerc, nu-i

aşa? Odată mi-ai cerut să cred. Acum eu îţi cer ţie acelaşi lucru.

O privea cu atenţie. Ea ştia că îşi căuta tăria de a privi lucrurile în faţă. Dar de data aceasta nu mai avea de gând să-l lase singur.

— În ce vrei tu, de fapt, să mă faci pe mine să cred?

— În tot la ce m-am împotrivit eu. Ne aparţinem unul altuia, Logan. Ai avut dreptate tot timpul, chiar dacă mi-a fost teamă să o accept. Eu am fost aceea care nu a dat suficient. Ea se grăbi în momentul în care el închise ochii şi inspiră adânc.

— Eu sunt aceea care nu am vrut să profit de ocazie. Nu am vrut să cred în noi. În posibilitatea de a fi împreună.

Mă speria pentru că era prea bine. Prea bine pentru a-mi face speranţe. Prea bine, pentru a-mi dori acest lucru îngrozitor de mult.

Ea ezită, uitându-se ţintă la mâinile pe care el le încleştase pe masă în faţa ei.

— Dar ultimele două săptămâni fără tine m-au făcut să înţeleg că indiferent cât mi-ar fi de frică pentru faptul că nu aparţin lumii tale, această teamă nu valorează nimic în comparaţie cu realitatea de a nu te avea lângă mine.

El arăta foarte obosit.

— A fost atât de greu să crezi în mine?

Ea dădu din cap şi-şi opri

ameninţarea lacrimilor.

— Era problema mea cea care mă punea în încurcătură. Faptul că am crescut, aşa cum am crescut…

Făcu o pauză, înghiţi greu şi începu din nou.

— Crescând aşa, în felul acesta, am ajuns să înţeleg că anumite lucruri sunt inevitabile. Am învăţat să accept mai puţin decât îmi doresc. Nu mai eşti rănită, atunci când privirile nu se ridică prea mult. Nu eşti niciodată dezamăgită.

O căldură uşoară dar fermă îi relaxă trăsăturile încordate ale feţei.

— Şi crezi că această concluzie îşi aparţine în întregime?

— Nu. Nu-mi aparţine în

întregime.

Acum venea partea cea mai grea.

— Dar ştii, de unde vin eu…

— Ştiu totul despre locul de unde vii tu, Carmen, spuse el blând, retezându-i fraza. Ştiu totul despre tine.

Inima ei bătu puternic.

— Ştii despre mama mea?

— De la bun început. Am încercat să-ţi spun că asta n-a contat niciodată.

— Dar tatăl tău…

— Tatăl meu este un bărbat întristător de egoist, care încearcă să controleze viaţa altora, pentru că este mult prea dezamăgit de propria sa viaţă.

Era rândul ei să se uite în altă parte. Din cauza amintirii pe care i-o

lăsase ziua în care Preston Prince îi dăduse ultimatumul. Din cauza vinei pe care o simţise de atunci încoace.

— Îmi pare rău pentru el, spuse ea încet. Şi nu ar fi trebuit niciodată să mă las intimidată de el.

— Iar eu ar fi trebuit să te avertizez că va încerca să facă asta.

O privire suferindă îi slăbătu faţa.

— Nici acum nu-mi vine să cred că ţi-a dat bani.

— Lui nu i-a venit să creadă că i-am dat înapoi.

Un zâmbet slab îi apăru pe faţă la amintirea întâlnirii ei cu Preston Prince câteva ore mai târziu.

— Ferestrele mai sunt încă devastate în urma ameninţărilor lui.

Zâmbetul lui de răspuns era tentant, temperat de rezervă. Ea intenţionase să îndepărteze pe toată lumea.

— Dacă aş fi crezut cu adevărat în tine, nu ar fi trebuit niciodată să-l las să intervină între noi. Îmi pare rău. Ar fi trebuit să-ţi explic despre Juan.

El dădu din umeri.

— Preston Prince poate fi foarte convingător.

— Ca şi fiul său, dar pentru motive greşite m-am grăbit să cred ceea ce nu era adevărat. Este toată puterea pe care o ai, Logan, adăugă plină de dorinţa de-a-l face să înţeleagă. E6te un lucru dificil să vezi trecutul şi binele care ţi s-a întâmplat, mai ales atunci

când mă simţeam mai neajutorată, în timp ce Juan era îngrijorat.

— Nu vreau ca tu să fii în niciun fel altfel decât aşa cum eşti.

— Acum înţeleg acest lucru. Şi ştiu că lucrul pentru care am luptat nu are absolut nimic de-a face cu diferenţele dintre noi, aşa cum nu are nici cu dubiile mele. Nu vreau să depind de tine, dar din ce în ce mai mult mi-am dat seama că depind. Nu am vrut să mă îndrăgostesc de tine, dar nici eu nu m-am putut abţine s-o fac. Şi împotriva tuturor lucrurilor cred că ai avut dreptate, atunci când mi-ai spus că putem reuşi împreună. Întrebarea este, mai crezi încă în acest lucru?

Îşi trase răsuflarea. Până când el

îşi lăsă mâinile în jos.

— Eu cred în relaţia noastră şi în noi, şopti el cu vocea tremurândă de emoţie. Nu m: am oprit niciodată să cred. Nu am vrut să mă opresc.

— Dragostea se răsuci în interiorul pieptului ei. Înghiţindu-şi lacrimile de uşurare se îndreptă spre el.

— Ce facem cu Rico? întrebă el, aşezând-o pe genunchii lui.

— O să se liniştească.

— Şi dacă n-o va face?

— Atunci o să-l liniştim noi. Ne putem descurca cu orice dacă suntem împreună. Chiar şi cu tatăl tău, adăugă ea, înconjurându-i gâtul cu braţele.

— Sună de parcă tu ai fi făcut-o deja.

O trase în braţele lui şi în sărutul care îi devoră pe amândoi.

Atunci când amândoi dădură şi luară şi se reasigurară că ceea ce trăiau era adevărat, Logan se desprinse din sărut.

Luându-i faţa între palme îşi puse fruntea pe a ei.

— Aceasta este pentru totdeauna, Carmen.

Nu te voi lăsa niciodată să mai pleci.

Dragostea, la fel de puternică, precum moştenirea de care ea era atât de mândră, la fel de adâncă, precum dorinţa bărbatului îi făcea de neînvins.

— Sunt foarte fericită să aud asta. Zâmbi. Cunosc pe cineva care va fi la

fel de fericit. Cred că Juan ţi-a dus dorul la fel de mult ca şi mine.

El o sărută din nou, un sărut prin care el îi mărturisi Cât de mult îi lipsise şi al iadului prin care trecuse de când se despărţiseră.

— Am crezut că te-am pierdut. Că v-am pierdut pe amândoi. Şi nu-mi plăcea deloc omul care ar fi trebuit să devin fără tine.

Ea se trase înapoi şi se uită adânc în ochii lui.

— Ai grijă. Vorbeşti despre bărbatul de care m-am îndrăgostit. Iar el nu este diferit de tine. Nu chiar. Numai că are nevoie de femeia potrivită, care să-i arate cât de deosebit poate fi.

— Tu te-ai îndrăgostit de un nenorocit de cowboy, îi aduse el aminte cu o umbră de grimasă, care nu o îndepărtă. – Acel cowboy, spuse ea cuprinzându-i faţa în palme, era prinţul m6u deghizat în cerşetor. Şi să nu te îndoieşti niciodată Logan, să nu te îndoieşti nicio clipă de faptul că bărbatul de care m-am îndrăgostit ai fost tu.

SFÂRŞIT